

മലയാളനാട്

വാരിക

പത്രാധിപർ
എസ്. കെ. നായർ

താളകൾ മറിക്കുമ്പോൾ

ലേഖനം:

- സ്ഥലപ്പേരെന്ന അഹല്യയ്ക്ക്
മോക്ഷം
— എൻ. എം. നമ്പൂതിരി 3
നഗരം എന്ന കാഴ്ച
— ജയശ്രീമാധവൻ 6
കേദാർനാഥിലേക്ക്
— ആർ. കെ. 25

കവിത:

- ദാഹിക്കുന്ന ചേലങ്ങൾ
— വി. സുന്ദരേശൻ 23
മാനസപോയി ഞാൻ
— യു. ജയചന്ദ്രൻ 54

കഥ:

- സായാഹ്നങ്ങളുടെ സായാഹ്നം
— ഐ. വി. എം. നാരായണൻ 17
ചമിക
— ജയജി സെഞ്ചോസ്റ്റാൻ 46

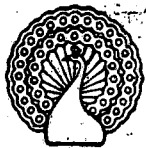
നോവൽ:

- വനദേവൻ
— വൈക്കം ചന്ദ്രശേഖരൻനായർ 9
ആരും സ്വന്തമല്ല
— എകലവുൻ 29
മനസ്സുകൊണ്ട് ഒരു മടക്കയാത്ര
— പാറപ്പറത്തു് 34
വിലങ്ങുകളേ വീട്
— എൻ. കൃഷ്ണൻനായർ 38
വെള്ളൻ
— പത്മൻ 41

പംക്തികൾ:

- കണ്ടതും കേൾക്കാത്തതും
— കാമ്പിശ്ശേരി 14
മുഖഭാഗചിത്രങ്ങൾ
— വി. ബി. സി. നായർ 50
സിനിമ
— മംഗലശ്ശേരി 51

മുഖചിത്രം:
ഐ. ജോളോ ഹരി നീണ്ടുകര

കല്പന

മെയിൻറോഡ് കൊല്ലം

ഭാരതത്തിൽ പൊതുവേയും കേരളത്തിൽ പ്രത്യേകിച്ചും ശ്രദ്ധിക്കാതെ കിടന്നിരുന്ന സ്ഥലസംജ്ഞാപഠനവും സ്ഥലപുരാണവും അടുത്തകാലത്തായി കൂടുതൽ ജനശ്രദ്ധയാകർഷിച്ചുവരികയാണ്. ഒപ്പം ശാസ്ത്രീയമായ അപഗ്രഥനങ്ങളും നടക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ, അല്പം നാളികൾക്കുമുമ്പ് രസകരമായ ഒരനുഭവമുണ്ടായി. ഒരു പ്രമുഖ മലയാളദിനപത്രത്തിൽ സ്ഥലസംജ്ഞാപഠനത്തെപ്പറ്റി ചില കത്തുകൾ വന്നു. പക്ഷേ, പത്രക്കടലാസിനു ക്ഷാമമുള്ള സമയമായതിനാൽ ഇത്തരം അനാവശ്യങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച് പത്രസ്ഥലം മുടക്കരുതെന്നും ഒച്ചപ്പാടായി. പത്രം അതു ചെയ്തിരിക്കാണ്ട. പിറ്റേദിനമുതൽ മിനിസ്റ്റർട്ട് ധരിക്കുന്ന കാര്യവും ടെണ്ടക്കോസ്റ്ററുവക്കുന്ന കാര്യവും മാറ്റം ആപംക്തികളുടെ നഷ്ടപ്പെട്ട ചൈതന്യം തി

പഠനശാഖകൾക്കു കഴമ്പുറ സംഭാവനകൾ നൽകുന്നു. ആറുമുളയാണ് ആറന്മുളയായതെന്ന നിഗമനം കേവലം സ്ഥലപുരാണമാണെങ്കിൽ, ആറിൻവിള ആറന്മുളയായിരുന്ന വിശകലനം സ്ഥലസംജ്ഞാപഠനമാണ്. മുഖ്യമായും ഭാഷാശാസ്ത്രവസ്തുതകളാണ് ഈ നിരൂപണപഠനത്തിൽ കാണുന്നതെന്ന് അതിന്റെ ഭാഷാശാസ്ത്രപരമായ പ്രാധാന്യം വ്യക്തമാക്കുന്നു. എന്നാൽ, പൊതുജനം ആറുമുളക്കഥ വീടുകയില്ല. എന്തുകൊണ്ട് ആറിൻതീരത്തുള്ള പ്രദേശങ്ങളെല്ലാം ആറിൻ വിള എന്നറിയപ്പെടുന്നില്ല എന്ന 'ഗൗരവ'മേറിയ ചോദ്യം അവതരുന്നതാകാം. എന്നു കരുതി സ്ഥലസംജ്ഞാപഠനം പഠിപ്പിക്കാൻ (onomastics) ശാസ്ത്രശാഖയിൽ പെട്ടതല്ല സ്ഥലസംജ്ഞാ പഠനം അഥവാ സ്ഥലനാമപഠനം

സ്ഥലപേരെന്ന അപല്പനയ്ക്കു മോക്ഷം ?

എൻ എം നമ്പൂതിരി

രിച്ചെടുക്കുകയുണ്ടായി. പൊതുജനത്തിന്റെ അജ്ഞതയും, ഇത്തരം പഠനങ്ങളോടുള്ള പുച്ഛവും പരിഹാസവും എത്രയെത്ര നഷ്ടങ്ങൾ വരുത്തിവക്കുന്നുവെന്നതിനിമുദാഹരണമാണ്. എന്നാൽ ചില ശുഭലക്ഷണങ്ങൾ ഈയിടെയായി കണ്ടുവരുന്നുണ്ട് സ്ഥലനാമപഠനത്തെ സംബന്ധിക്കുന്ന ചില വസ്തുതകൾ ഇത്തരഗത്തിൽ കറിച്ചിടട്ടെ.

സ്ഥലസംജ്ഞാപഠനവും സ്ഥലപുരാണവും രണ്ടാണു്. കെട്ടുകഥകളും പുരാണകഥകളും ശേഖരിച്ച് ചില ഊഹാപോഹങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതിനെ സ്ഥലപുരാണക്കാരന്മാർ കഴിയും. മറ്റൊരാളെ ഓരോ പേരിലുമടങ്ങുന്ന ഭാഷാശാസ്ത്രതത്ത്വങ്ങളെ പശ്ചാത്താപിച്ച് ഭാഷ, ചരിത്രം, ഭൂമിശാസ്ത്രം, സമൂഹശാസ്ത്രം, എന്നിങ്ങനെ നിരവധി

നം (toponymy). വ്യക്തിസംജ്ഞാപഠനം (Anthroponomy) നാമനിരൂപണപഠനത്തിന്റെ മറ്റൊരു ശാഖയത്രേ. മുഖ്യ ചരിത്രകാരന്മാരും പുരാവസ്തുഗവേഷകന്മാരും ഭൂമിശാസ്ത്രവിചക്ഷണന്മാരും, നരവംശശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും അവരുടേതായ ആവശ്യങ്ങൾക്കു വേണ്ടി, അതതു ശാഖകളുടെ പരിമിതികളിലൊതുങ്ങി നിന്ന് സ്ഥലനാമങ്ങൾ നിഷ്പാദിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവിടെ ശാസ്ത്രീയമായ അപഗ്രഥനത്തിനുള്ള സൗകര്യമോ സന്ദർഭമോ വിചക്ഷണതയോ ഉണ്ടായെന്നു വരികയില്ല. പുരാവസ്തുപഠനവും ചരിത്രവും സ്ഥലനാമപഠനവും പരസ്പരം ദൃഢമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെങ്കിലും, സ്ഥലസംജ്ഞാപഠനം (1) സ്വതന്ത്രമായ ചില അറിവുകൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ട്,

ഭാഷാശാസ്ത്രത്തിന്റെ മുഖമുദ്രയുള്ളതാണ്. കേരളത്തിൽ ഇത്തരം പഠനം വിരളമായിട്ടേ നടക്കുന്നുള്ളൂ എന്നു പറഞ്ഞു. പാശ്ചാത്യലോകത്തെ സ്ഥിതി തികച്ചും ഭിന്നമാണ്. അന്യോന്യപരമായ വിധം സ്ഥലനാമനിരൂപണം വളരെ കഴിഞ്ഞു. ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ, പാശ്ചാത്യലോകത്തു നടന്ന പഠനങ്ങൾ, പലരാജ്യങ്ങളുടെയും അറിമപ്പൊത്ത ചരിത്രം വെളിവാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഇംഗ്ലണ്ടിന്റെ ചരിത്രവും സ്ഥലനാമപഠനവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം എഫ്. റി വെയിൽ റെററ് (2) നിഷ്കർഷതയോടെ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു. ജർമ്മനിയിൽ പോർസ്റ്റർമാനും, നോർവെയിൽ റെററ്റും, സ്വീഡനിൽ നോറീനും, ഇംഗ്ലണ്ടിൽ S. I. ടൈലറും മോറീസും, ഫ്രാൻസിൽ ലോംഗ്മാനും ഈ പഠനങ്ങൾക്കു നേതൃത്വം നൽകിയവരാണ്. യു എസ് എ യിൽ അല്ലൻ പോവറും സ്റ്റീവൻസനും കൂടി സ്ഥാപിച്ച സ്ഥലനാമസംഘടന പ്രസിദ്ധമാണ്. ഇത്തരം സംഘടനകൾ വേറെയുമുണ്ട്. ഇവർ പുറത്തിറക്കുന്ന ആനുകാലികപ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളും ഗവേഷണഗ്രന്ഥങ്ങളും ധാരാളമാണ്. അങ്ങനെ ഒരു ശാസ്ത്രമെന്നിലയിൽ ഈ പഠനശാഖ വളരെ പന്തലിച്ചുകഴിഞ്ഞു. (3)

ഭാരതത്തിലെ സ്ഥിതി, കറച്ചു മുസ്ലവരെ ആശാജനകമായിരുന്നില്ല. മദിരാശി, പുന, മൈസൂർ, ബംഗാൾ തുടങ്ങിയ പ്രവിശ്യകളിൽ നിന്നും അഭിന്നനാർഹമായ സ്ഥലസംരംഭനാപഠനങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടു് അധികകാലമായിട്ടില്ല. ഇന്ന് ട്രോപ്പിക്കൽ ഏഷ്യയ്ക്കും ആന്റാർട്ടിഡയ്ക്കും ശാസ്ത്രകാരന്മാരുടെ ശ്രദ്ധ പിടിച്ചു പറ്റിയിരിക്കുകയാണ്. കേരളം ഇന്നും കളത്തിൽ പുറത്തു നിൽക്കുന്നതേയുള്ളൂ. ശാസ്ത്രീയമായ കാഴ്ചപ്പാടുകളുള്ള നൂറ്റാളം ലേഖനങ്ങളും പ്രബന്ധങ്ങളും ഇന്ത്യയിലെ സ്ഥലനാമങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച പ്രസിദ്ധീകൃതമായിട്ടുണ്ട്. (4) ഇവയിൽ മുഖ്യപക്ഷം ബംഗാൾ, ഗുജറാത്ത്, ആന്ധ്ര, മൈസൂർ, തമിഴ്നാട് (സിലോണും ഉൾപ്പെട്ടും) എന്നിവിടങ്ങളിലെ സ്ഥലപ്പേരുകളെ പുരസ്സരിച്ചുള്ളവയാണ്. കൂടുതലും ഇംഗ്ലീഷിലാണെങ്കിലും, തെലുങ്കിലും തമിഴിലും, ബംഗാളിയിലും, കർ

ണ്ണാടകത്തിലുമുള്ള പഠനങ്ങൾ കറവല്ല; ഗവേഷണപ്രബന്ധങ്ങളുമാണ്. പക്ഷേ, കേരളീയ സ്ഥലനാമങ്ങളെ പുരസ്സരിച്ചുള്ള പഠനങ്ങൾ രണ്ടോ മൂന്നോ മാത്രമേയുള്ളൂ. ഞാനെഴുതുന്ന തിരുവനന്തപുരം ജില്ലയെപ്പറ്റി നടത്തിയ പഠനം, ടി. കെ. ജോസഫ്, പി. രാമപ്പിഷാരടി, നാച്ചിമത്തു, ടി. ലക്ഷ്മണപിള്ള തുടങ്ങിയവരുടെ ലേഖനങ്ങൾ എന്നിവയാണ് ആകെയുള്ളത്. ഇവയിൽ തന്നെ ഒന്നോ രണ്ടോ ഒഴിച്ചു് മറ്റുള്ളവക്ക് ശാസ്ത്രീയത കമ്മിയാണ് താനും. ഇടമറുകിന്റെ സ്ഥലപുരാണവും (പഴയ കേരളോൽപ്പത്തി പോലെ) കെ അച്ചുതമേനവന്റെ കൊച്ചിയിലെ സ്ഥലനാമങ്ങളെ മുൻനിർത്തിയുള്ള പഠനങ്ങളും തീരെ അശാസ്ത്രീയങ്ങളാണു താനും. (5) ചരിത്രവും ഭൂമിശാസ്ത്രവും സമൂഹശാസ്ത്രവും സംസ്കാരവും സാമൂഹ്യവും ജന്തുശാസ്ത്രവും നരവംശശാസ്ത്രവും സർവ്വോപരി ഭാഷാശാസ്ത്രവും ഉറപ്പിക്കിക്കുന്ന ഈ നിരക്കി പഠനത്തിൽ കേരളത്തിന്റെ ശ്രദ്ധ പതിയുവാൻ ഒട്ടും അമർത്തിച്ചു കൂടാതെന്തരം.

സ്ഥലനാമനിരൂപണികൾ പഠിക്കുവാൻ പുറപ്പെട്ടവോൾ, മുഖ്യമായും കിട്ടാവുന്ന രൂപരേഖകൾ ശേഖരിക്കുക അനിവാര്യമാണ്. ശാസനങ്ങളും, ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഭരണപരമായ റിക്കാർഡുകളും, കുടുംബചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങളും, ഐതിഹ്യങ്ങളും പുരാണകഥകളും പഴഞ്ചൊല്ലുകളും ഈ ശേഖരണത്തെ സഹായിക്കും. ഒരൊറ്റവില്ലേജിലെ നാമങ്ങൾ മാത്രം പഠിക്കാൻ പുറപ്പെട്ടനു എന്തിരിക്കട്ടെ സാധാരണഗതിയിൽ ലഭ്യപ്പെടുന്ന തോന്നുന്ന ഈ ജോലി അതിശ്രമകരമാണെന്നു ബോദ്ധ്യപ്പെടാൻ അധികസമയം വേണ്ടിയിരില്ല. ദേശങ്ങളുടെ പേരുകൾ, ദേശങ്ങളിലെ സ്ഥലങ്ങളുടെ പേരുകൾ, ദേശത്തിനോ സ്ഥലത്തിനോ നെറിലധികം പേരുകളുണ്ടെങ്കിൽ അവ, മുറുപ്പ് മറ്റു പേരുകളുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ അത്, നാട്ടുകാർ ഇവ ഉച്ചരിക്കുന്നവിധവും എഴുതുന്നവിധവും, അവ മറ്റു ഭാഷകളിൽ എഴുതുന്നത്, നിരത്തുമ്പോൾ വ്യക്തിയും മറ്റും എഴുതിയിരിക്കുന്നവിധം, ദേശവാസികളിൽ ഭിന്നജാതിക്കാർ ഇവ ഉച്ചരിക്കുന്നവിധം, സ്ഥലവാസികൾ നൽകുന്ന അർത്ഥഭേദങ്ങൾ; തെരുവുകൾ, വഴികൾ

ബസ്സ് റോഡുകൾ, ചന്തകൾ, അങ്ങാടികൾ, ക്ഷേത്രങ്ങൾ, പള്ളികൾ, വിഹാർങ്ങൾ, നദികൾ, തോടുകൾ, ചിറകൾ, കളങ്ങൾ, കടവുകൾ, പാറകൾ, കുനകൾ, മലകൾ, പാടങ്ങൾ, മൈതാനങ്ങൾ എന്നിവയുടെ പേരുകൾ; ഓരോ ദേശത്തുമുള്ള ചെടികൾ, വൃക്ഷങ്ങൾ, പക്ഷികൾ, മൃഗങ്ങൾ ഭൂപ്രകൃതിസ്ഥിതികൾ, ഭാഷാവിശേഷങ്ങൾ, കെട്ടുകഥകൾ, സംഭവങ്ങൾ, ഐതിഹ്യങ്ങൾ, പുരാണകഥകൾ; ദേശപ്രേരമായിബന്ധപ്പെട്ട കുടുംബങ്ങൾ, പറ്റുകൾ, വ്യക്തികൾ; പേരുകളുമായി ബന്ധമുള്ള ശൈലികൾ; പഴഞ്ചൊല്ലുകൾ, ആചാരങ്ങൾ, ആഘോഷങ്ങൾ; ചുറ്റുമുള്ള സ്ഥലങ്ങളുടെ പേരുകൾ; (6) ഇങ്ങനെ പ്രസക്തമായ എത്ര വിവരങ്ങളുണ്ടിയാണു! അന്വേഷണത്തിൽ ഇനിയും പ്രശ്നങ്ങൾ പൊന്തിവരും. ചിലപ്പോൾ നിരൂപണത്തിന് വേഗം കണ്ടുപിടിക്കാം. മറ്റുചിലപ്പോൾ സദൃശമായ മറ്റു പേരുകളുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തി നിഷ്കാരണം നടത്താം. ഇനി, സാഹചര്യങ്ങളുടെ ആനുകൂല്യം ഉപയോഗപ്പെടുത്താവുന്ന ഘട്ടങ്ങളുമുണ്ട്. ഉദാഹരണത്തിന് 'ഫറൂഖ്' എന്ന പേരാകട്ടെ. പത്തിലധികം തരത്തിൽ ഈ പേരെഴുതുന്നുണ്ട്. ഫറൂഖ്, ഫറൂക്, ഫെറൂഖ്, ഫെറൂക് ഫറോഖ്, ഫറോക്, ഫാറൂഖ്, ഫറോക്, ഫെറോക്, ഫെറോക് 'ക' കാരാത്തുമായുള്ള രൂപങ്ങളെല്ലാം ഇംഗ്ലീഷിലും, ഒന്നരണ്ടു രൂപങ്ങൾ ഹിന്ദിയിലും എഴുതുന്നുണ്ട്. ഈ പേര്, ഉച്ചരിക്കുന്ന വിധങ്ങളും ധാരാളമാണ്. 'ഫ'കാര 'ഖ'കാരങ്ങൾ നന്നെ ചുരുക്കമാണ്. പറമുക്ക് പാമുക്ക്, പുറമുക്ക്, പൊറമുക്ക്, പറോക്ക് എന്നൊക്കെ കേൾക്കാം. പറയരുടെ മകാണിതെന്നും, ടിപ്പു 1788 ൽ പോറിക്കോട്ടു നിന്നു താവളം ആ സ്ഥലത്തേക്കു മാറിയിപ്പോൾ പുതിയതായി വിളിച്ചു പേരാണ് ഫറൂഖ് എന്നും ചിലർ പറയുന്നു. ഏതായാലും മലയാളത്തിനപരിചിതമായ ഈ പേരിനെക്കാൾ പഴയ ഒരു രൂപം ഉണ്ടായിരിക്കണമല്ലോ ഫറൂഖിലെത്തിയാൽ ഭൂപ്രകൃതിപരമായ ഒരു സവിശേഷത ശ്രദ്ധയിൽപ്പെട്ടു. ഇന്നത്തെ ഫറൂഖ് അങ്ങാടിയിൽനിന്നു പ്രധാനറോഡും, മണ്ണൂർ റോഡും രണ്ടു ഭാഗത്തേക്കു തിരിഞ്ഞു് ഒരു

'മുക്ക്'ണ്ടാക്കുന്നു. അവിടെ, ഒരു വലിയ കുന്നാണ് കുന്നിന്റെ ഈ ഭാഗത്തുകൂടെ യാണു റോഡുകൾ കിടക്കുന്നത്. പൊറയുള്ള (കുന്ന) മുക്ക് എന്ന അർത്ഥത്തിൽ പൊറമുക്കും, പുൽക്കാലത്തു ടിപ്പുവിന്റെ വരവോടെ ഫറൂഖും ഉണ്ടായതാകാം. പന്തലായിനി ഫറൂഖിനാ എന്ന് എഴുതിക്കാണാം. 'പ' കാര 'ഫ' കാരങ്ങളുടെ മാറ്റം അനുവദനീയമാണെന്നു വ്യക്തം ബേപ്പൂരിനാകണം പഴയ നിയമത്തിൽ 'ഓഫിർ' എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. വൈപ്പുരാണ് ബേപ്പുരായത്. വടക്കു ബഡകരയായതുപോലെ.

ഇനി, സ്ഥലനാമവർഗ്ഗീകരണത്തെ സംബന്ധിച്ച ചില കാര്യങ്ങൾക്കുടി ഇവിടെ സൂചിപ്പിക്കാം. ഒറ്റപ്പെട്ട നാമങ്ങൾ പലപ്പോഴും അപഗ്രഥനത്തിനു വഴങ്ങിയല്ലെന്നുവരും. അതിനാൽ ഏതെങ്കിലും പൊതു സ്വഭാവത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ വർഗ്ഗീകരണം നടത്തി ശരിയായ രൂപവും അർത്ഥവും കണ്ടെത്താൻ ശ്രമിക്കണം. പലപ്പോഴും രേഖകളിൽനിന്നു ലഭിക്കുന്ന പേരുകൾ ചുരുങ്ങും. ഉദാഹരണത്തിന്, കടലുണ്ടി പണ്ടായത്തു നോക്കാം. കടലുണ്ടി, മണ്ണൂർ, പഴഞ്ചണ്ണൂർ എന്നിവ രേഖകളിലുണ്ട്. റാമൊഴിപ്പാലർ ശേഖരിച്ചാൽ. ഇതുപോലും സ്ഥലങ്ങളുണ്ടാവിട അതിൽ Schaliyat എഴുതുന്നതിലൂടെ (7) ചാലിയവും ഉൾപ്പെടുന്നു. അങ്ങനെ, കറഞ്ഞു പതിനാലുപേരാണ് ഒരു വില്ലേജിലെ പേരുകൾ. ഇപ്പോൾ, ഇത്തരം വില്ലേജുകളുള്ള ഒരു ജില്ലയിൽ മൂവാതിലും പേരുകളുണ്ടാകാം ഇവ ഒരേതന്നെ പഠിക്കുന്നതിന് ശ്രമം ചിലപ്പോൾ വർഗ്ഗീകരണം ഇവിടെ ഉൾപ്പെടെ നടത്തേണ്ടതാണ്. ഒപ്പം പുതിയ പേരുകളിലേക്കു ലഭിച്ചു വെന്നും വരും. ഈ പേരുകൾ ഒരു മേപ്പിൽ അടയ്ക്കപ്പെട്ടതിനാൽ ഇനിയും കൂടുതൽ വസ്തുതകൾ തെളിഞ്ഞു വരും.

വർഗ്ഗീകരണം പല തരത്തിലാകാം. നാമങ്ങളുടെ പൊതു സ്വഭാവമാണ് അതിനെ നിയന്ത്രിക്കുന്നത്. H. D. നംഘാലിയ, S. K. ചാറ്റർജി (8) എസിവർ സ്വീകരിച്ച രണ്ടു രീതികൾ ഉദാഹരിക്കാം:

(1) ഭേദമന്യേ അധിക നിക്ഷിപ്ത വർഗ്ഗങ്ങളും ജാതികളുമായി ബന്ധമുള്ളതു പ്ര

ജയശ്രീമാധവൻ

ഞാനാണ് ഈ നോവൽ എഴുതിയത്. എന്ന് വച്ചാൽ ഞാനാണ് ഇത് കേട്ടെഴുതിയത്. എന്നിക്കൊരു കാര്യം മനസ്സിലായി. ഈ വന്നു നഗരമാണ്. ആ നഗരം കൊച്ചിപ്രദേശമാണെന്ന്. ഈ നോവൽ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. അപ്പോൾ അവിടത്തെ വനഭവത ആരാണ്?

ഞാൻ ഓ. മാധവന്റെ മകളാണ്. പ്രീഡിഗ്രി ഒന്നാംവർഷം താണ്ടി കയറാൻ ശ്രമിക്കുന്ന ആളാണ്. പക്ഷെ, ഞാൻ പലതും അറിയാൻ ശ്രമിക്കാറുണ്ട്. ക്ലാസ്സു മുറികൾക്ക് പുറത്തു കിട്ടാവുന്ന ഗ്രന്ഥപരിചയം സമ്പാദിക്കാൻ ശ്രമിക്കാറുണ്ട്. ഗ്രന്ഥപരിചയം മനുഷ്യപരിചയമാണല്ലോ? അതുകൊണ്ട് ഞാൻ കാണാത്ത നഗരങ്ങളെപ്പറ്റി എനിക്കറി

ഈ നോവൽ ഒരു നഗരത്തെ കാടായി സങ്കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. അത്രയും എനിക്കു മനസ്സിലായി. അവിടെ ഒരു ദേവതയെ കൊണ്ടുവന്നിരിക്കുന്നു. അതും എനിക്കു മനസ്സിലായി. ആ ദേവതയുടെ ദുഃഖമാണ് ഈ കഥ.

പറഞ്ഞു തന്നു എഴുതിക്കുക എന്നത് ഒരു കലാസൃഷ്ടിക്കും നല്ലതല്ല. അങ്ങനെയാണ് ഈ നോവൽ എഴുതിയത്. മനുഷ്യവേദനയുടെ മുഹൂർത്തങ്ങളിൽ പറഞ്ഞു തന്ന ആളു കരയുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ എഴുതുന്നതു സുഖമായി തോന്നി. ഞാൻ കരഞ്ഞ മുഹൂർത്തങ്ങളും ഇതിനിടയ്ക്കുണ്ടായിപ്പോയി.

നാട്ടിൻപുറത്തു ഒരു സ്കൂളിൽ ഒരു പെൺകുട്ടിയെ ഗ്രാമദേവതയാക്കി. മുഖത്തു ചായം തേച്ചു, പിന്നിൽ വലിയ പശ്ചാത്തലവും വെച്ചു, ഗ്രാമദേവതയാക്കി. അവൾക്ക് വിധിച്ചിരുന്നത്

നഗരം എന്ന കാട്ട്

യാൻ കഴിയും. വാഷിങ്ടൺ, ന്യൂയോർക്ക്, ലോസ് ആഞ്ചലസ്, പാരീസ്, ടോക്കിയോ, മോസ്കോ ഒന്നും ഇന്ന് അകലെയുള്ള സ്ഥലങ്ങളല്ല. ഓരോ ദിവസവും അവിടെ നടക്കുന്നതെല്ലാം നമ്മളറിയുന്നു.

എന്റെ അച്ഛന്റെ സ്നേഹിതൻ വേണ്ടിയാണ് ഈ അവതരണം എഴുതുന്നത്. ഈ കൃതിയുടെ മഹത്വം എനിക്കറിഞ്ഞുകൂട. പക്ഷെ, ഞാൻ കമാരനാശാന്റെ ഒരു വരി എപ്പോഴും ഓർമ്മിക്കാറുണ്ട്.

കൃതികൾ മനുഷ്യകഥാസാധികൾ ഇതിന്റെ അർത്ഥം എന്റെ അച്ഛൻ എനിക്കു പറഞ്ഞു തന്നിട്ടുണ്ട്. മനുഷ്യന്റെ കഥ പറയാൻ ശ്രമിക്കുന്നവർ പുണ്യവാന്മാരാണെന്ന്.

നഗരത്തിലേക്കുള്ള പ്രയാണമായിരുന്നു ഗ്രാമദേവതയുടെ ജീവിതം അവൾക്കു നഷ്ടപ്പെട്ടു. നഗരത്തിന്റെ ദേവതയാകാൻ അവൾക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. നഗരം വന്നമാണെന്ന്, വൃക്ഷങ്ങളുടേയും, മഹിഷങ്ങളുടേയും, ശാഖപോലുമില്ലാത്ത ധാരകളുടേയും കള്ളംകാട്ടുന്ന പാപികളുടേയും 'ആരണ്യകാണഡമാണെന്ന്' അവൾ കണ്ടെത്തി.

അവൾ മരിച്ചോ എന്നെന്നിരിക്കറിയില്ല—മരിച്ചില്ലെന്നാണെന്റെ വിശ്വാസം. മരിക്കരുതെന്നാണ് എന്റെ ആഗ്രഹം.....

മലയാളനാട്ടിൽ ഈ നോവൽ അവതരിപ്പിക്കാൻ എനിക്കർഹതയുണ്ട്. മറ്റൊന്നും കൊണ്ടല്ല എന്റെ അച്ഛന്റെ സ്നേഹിതന്റെ ഒരു പുസ്തകം അവതരിപ്പിക്കുകയാണ്. [വനദേവത അടുത്ത പേജിൽ ആരംഭിക്കുന്നു]

ഓണിച്ചുണ്ടായ പേരുകൾ (കാക്കോഞ്ചേരി, ചാലിയത്തു് etc)

(2) പ്രേതകൃതിയുടെ സുവിശേഷകൾ പ്രമാണിച്ചു് (വട്ടാംചൊയിൽ, കുന്നമ്മൽ)

(3) മതസംബന്ധിയായവ. (പള്ളിക്കുന്നം.)

(4) വ്യക്തികൾ, സംഭവങ്ങൾ എന്നിവയുടെ പ്രാധാന്യം പ്രമാണിച്ചു്. (മാനാ

ബിറ മാങ്കാവു് സുൽത്താൻസ് ബാററി

(5) മറ്റുസ്ഥലങ്ങളിലുള്ള അനേകരണം (മണ്ണൂർ, ചെറുവണ്ണൂർ, തിരുവണ്ണൂർ etc) H. P. സംഘാലിയ, ഗുരുദാസ്സിലെ ശാസ്ത്രങ്ങളിലെ സ്ഥലസംരക്ഷകളെപ്പ

റി നടത്തിയ പഠനത്തിൽ അല്പംകൂടി വ്യത്യസ്തമായ ഒരു സമ്പ്രദായം സ്വീകരിക്കുന്നു.

I (1) വ്യക്തിനാമം പ്രമാണിച്ചു് — (ചിവുന്മാർ, പ്രധാനികൾ, വർഗ്ഗനേതാക്കൾ etc)

(അഗസ്ത്യമുഴി, നാരായണനഗരം)

(2) ആരാധനാമുതികളുടെ പേരമായി ബന്ധിച്ചു.

(ഗണപതിവട്ടം, ഗോവിന്ദപുരം)

(3) പ്രേതഭൂതപിശാചുകളുടെ പേരമായി ബന്ധിച്ചു്.

(തെരുപ്പാറ പുതാടി)

(4) വർഗ്ഗനാമം ജാതിനാമം എന്നിവ പ്രമാണിച്ചു്.

(പട്ടർകളങ്ങര, കുറിച്ചുമല)

(II) നല്ലതും ചീത്തയുമായ സംഭവങ്ങളുടെ പരാമർശമുള്ളവ.

(ആയിരംകൊല്ലി)

(III) ആചാരങ്ങളും വിശ്വാസങ്ങളും പ്രമാണിച്ചു്.

(പേടിയാട്ടുകാവു് etc)

(IV) ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായ പ്രകൃതിപരമായ ആയ പേരുകൾ

(1) കുന്നുകൾ, മലകൾ, മേടുകൾ (എറമല, വെള്ളിമാടുകുന്നം)

(2) നദി, തോട് തടാകം, കുളം (എടക്കുളം, ബിലാത്തിക്കുളം, നൂൽപ്പുഴ)

(3) വനം, മരുപ്രദേശം, താഴ്വാരങ്ങൾ (എടക്കാട്ട്, etc)

(V) പുഷ്പങ്ങൾ, ഫലങ്ങൾ, വൃക്ഷങ്ങൾ കൃഷികൾ — (മുടപിലാവിൽ, ഏരഞ്ഞിക്കൽ, നെല്ലിക്കുന്നം, ചോളംവയൽ)

(VI) പക്ഷികൾ മൃഗങ്ങൾ ഇഴജന്തുക്കൾ — (പന്നിക്കൊല്ലി, നരിക്കുനി, മുളൻകൊല്ലി കാക്കവയൽ)

(VII) അനേകരണരൂപങ്ങൾ (സൗകര്യത്തിന് കേരളത്തിലെ ഉദാഹരണങ്ങളാണു ഞാൻ കൊടുക്കുന്നതു്)

കോയമ്പത്തൂർ ജില്ലയെ ആസ്പദമാക്കി നടത്തിയ പഠനത്തിൽ ശ്രീ നാച്ചിമുത്തുവും, തിരുവനന്തപുരം ജില്ലയെ ആസ്പദമാക്കി ശ്രീ ഞാനാമുത്തുവും അല്പം കൂടി മാറ്റമുള്ള രീതികൾ സ്വീകരിക്കുന്നതുകാണാം.

അടുത്തലക്കത്തിൽ അവസാനിക്കും

5,00,000 സത്തുഷുരായ ഉപഭോക്താക്കൾ

സ്റ്റേൻസർ & കമ്പനി ലിമിറ്റഡ്

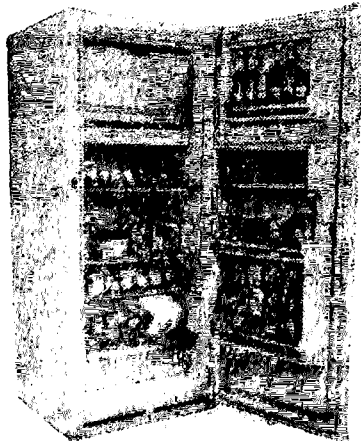
153, ചോളം റോഡ്, മദ്രാസ്-600 002

19A, അലിപ്പർ റോഡ്, ഡെൽഹി-110 006

സ്റ്റേൻസർസ് ബിൽഡിംഗ് ഫോർജേറൽ തെരുവ്, ബോംബെ-400 036

ഡയമണ്ട് ഫാർബർ റോഡ് കിരോസ്റ്റർ, കൽക്കട്ട-700 023

എല്ലാ കെൽവിനേറ്റർ റെഫ്രിജറേറ്ററുകളും ISI മുദ്രിതമാണ്

അതായത് 1,00,000 സത്തുഷു കുടുംബങ്ങൾ. അല്ലെങ്കിൽ അതിനേക്കാൾ കൂടുതൽ. റെഫ്രിജറേറ്റർ വാങ്ങിയതിനെപ്പറ്റി അവർ പറയ സത്തുഷുരായ്. അവരുടെ തിരഞ്ഞെടുപ്പിനെപ്പറ്റി അവരുടെ സുഹൃത്തുക്കൾ അവരെ കലവറയില്ലാതെ അഭിനന്ദിക്കുകയും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. സ്റ്റേൻസറുടെ പേരുകേട്ട വില്പനാനന്തര സേവനം എപ്പോഴും ലഭ്യമാണല്ലോ എന്നതിനെപ്പറ്റിയും അവർ അതിവ സത്തുഷുരായ്.

ഓരോ കെൽവിനേറ്ററിനോടു കൂടിയും സ്റ്റേൻസറുടെ വിശ്വതമായ വില്പനാനന്തരസേവനത്തിനുള്ള ഉറപ്പും ലഭ്യമാണ്. സ്റ്റേൻസറുടെ അഖിലേന്ത്യാ ശൃംഗലമൂലം ഏറ്റവും വേഗത്തിലുള്ളതും മികച്ചതും പ്രീതിപ്പെടുത്തുന്നതുമായ വില്പനാനന്തരസേവനം ഇന്ന് നിങ്ങൾക്ക് ലഭ്യമാണ്. ആ ഉറപ്പ്—ഒരിയ്ക്കൽ നിങ്ങൾ വാങ്ങിക്കഴിഞ്ഞാൽ നിങ്ങൾ വിഡ്ഢിയാകുന്നില്ല എന്ന ഉറപ്പ്—അതാണ് കെൽവിനേറ്ററിനെ സാബു സ്വീച്ചുള്ള ഏറ്റവും സത്തുഷുരമായ പരമാർത്ഥം.

കെൽവിനേറ്ററിന്റെ മറ്റു സവിശേഷതകൾ:

- ലഭ്യമായ ഇടം പരമാവധി പ്രയോജനപ്പെടുത്തിയുള്ള സാവിധാനം
- റെറ്റർ മോൾഡിങ്ങിലുള്ള ഉൾഭാഗം ലൈനിങ്
- കാത്തുനിൽക്കുന്ന വാതിൽ ഗാസ് ഹെൽ
- പോളർസ്ഫീഡ് കാപ്സ്യൂൾ
- ഭാഗികമായ വൃശ്ചാവിധാനം

കെൽവിനേറ്റർ

286, 165, 135, 65 ലിറ്റർ സൈസുകളിൽ ലഭ്യമാണ്

സ്റ്റേൻസർസ്

—1865 മുതൽ സേവനം ഞങ്ങളുടെ ജീവിതലക്ഷ്യം

adguld SC.171 Mai (b)

സത്യവും തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടതും... അതാണ് സ്റ്റേൻസർസ് നൽകുന്ന ഓരോ കെൽവിനേറ്ററും.

അകലെയെങ്ങോ പാട്ടു കേൾക്കുന്നു. നല്ല പാട്ട്. മേനകാവസുമേനോൻ അതു കേട്ടുകൊണ്ടു നിന്നപ്പോൾ, സുകുമാരൻ പറഞ്ഞു: “വസന്തപുഷ്പം...”

“എന്താണ് പറഞ്ഞത്?” മേനകാവസുമേനോൻ ചോദിച്ചു.

നിങ്ങൾ അതാണ്. ഞാൻ നിങ്ങളെ കണ്ടുമോഹിച്ചിട്ട് കാലമെത്രയായെന്നോ! പക്ഷേ, അതു തുറന്നു പറയാൻ ധൈര്യമില്ലായിരുന്നു.

“ഇപ്പോൾ ധൈര്യം കിട്ടി, അല്ലേ? എന്റെ തെറ്റാണ്—”

മേനക തുടലിലിട്ട പട്ടിയെ പിടിച്ചു പിന്തി.

“ധൈര്യമല്ല. സാഹസമാണെന്നു വെച്ചോളൂ. എന്റെ മനസ്സ് ഞാൻ കാട്ടിത്തന്നു—”

“നിങ്ങളുടെ മനസ്സ്”— മേനക പുഞ്ചിരിച്ചു: “ഞാൻ നേരത്തേ തന്നെ കണ്ടിരുന്നു, സുകുമാരൻ—”

ഇരിക്ക— സുകുമാരൻ ക്ഷണിച്ചു.

മേനക ഇരുന്നു.

രണ്ടുപേരും മൂലം താഴ്ത്തി.

ലാണിൽ നിലാവും വൈദ്യുതപ്രകാശം

നോവൽ ആരംഭിക്കുന്നു

എന്നോടും പറഞ്ഞിരുന്നു. കറെ വൈകുമെന്നു സൂചിപ്പിച്ചു.

നിശ്ചിതം.

രാത്രിയിൽ എന്താണ് ആഹാരം തയ്യാറായിട്ടുള്ളത്?

സുപ്പ്. ബ്രഡ്. അല്പം ചോറും. എന്താ കഴിക്കണോ?

സുകുമാരൻ അലസമായി മുളി.

പകു മഴുവൻ ഉറക്കമായിരുന്നു. വൈകുന്നേരമാണ് എഴുന്നേറ്റത്— സിഗററ്റ് എറിഞ്ഞു കളഞ്ഞു.

ഇന്നലെ രാത്രി എത്ര മണിക്കാണ് പോയതെന്ന് ഓർമ്മയുണ്ടോ? മേനക അയാളെ ഉറു നോക്കി.

വൈകും ചന്ദ്രശേഖരൻനായർ

ശവം ഇടകലൻ വിഴുന്നു. തിരിച്ചറിയാൻ വയ്യാതെ. രണ്ടു വാത്തകൾ ലാണി ലേക്കു സാവധാനം നടന്നു കയറി വന്നു. നിന്നു. അവ ഭേനകയേയും സുകുമാരനെയും നോക്കി.

ആണം പെണ്ണുമാണ്, അല്ലേ സുകുമാരൻ ഒരു സിഗററ്റ് കൊളുത്തി.

“അതേ. കണ്ടാലറിയാമല്ലോ. അവരുടെ സ്നേഹം?”

കറച്ചു നേരം മധുരമായ ആ സ്വരത്തിൽ മയങ്ങിയിരുന്നു.

“വാസുമേനോൻ എപ്പോൾ വരും?”

“ഞാനെങ്ങിനെ പറയും? നിങ്ങളുടെ യാതൊരു പകലു തുടങ്ങുന്നത് എപ്പോഴാണെന്ന് അറിയാൻ പ്രയാസമാണ്. സ്വന്തം കാര്യം വെച്ചുകൊണ്ട് നിശ്ചയിച്ചാൽ മതി—”

കൊല്ലത്തു പോകാതെ എന്തോട്ടു പറഞ്ഞിരുന്നു.

മുന്ന മണിയായി. ഇല്ലേ? ബാക്കി എവിടെല്ലോയി? ഇന്നും ഉറങ്ങാനും ഉറക്കാനും നിശ്ചയിച്ചിട്ടില്ലെന്നു തോന്നുന്നു—

ലൊററ്റ് നെററ് ബി ലോണ്— സുകുമാരന്റെ നിശ്ചാസത്തിലേക്ക് പട്ടി നോക്കിയിരുന്നു.

ലളിത എങ്ങനെയിരിക്കുന്നു?

ഇന്നലെ മേനക ഈ ചോദ്യം ചോദിച്ചു. ഞാൻ മറുപടിയും പറഞ്ഞു. ഇന്നത്തേയ്ക്ക് എത്ര വിശേഷമാണ് ഉള്ളത്—?

ഇന്നലെത്ത ബഹളത്തിന് നിങ്ങൾ ആ ചോദ്യം കേട്ടതായി എനിക്കു തോന്നിയില്ല. അപ്പോൾ ഭാര്യയെപ്പറ്റി ഏതവസ്ഥയിലും ഓർമ്മയുണ്ട്, അല്ലേ?

സുകുമാരൻ ഉറക്കെച്ചിരിച്ചു. പാൻഡ്സിന്റെ പോക്കറ്റിൽ നിന്ന് വാതിൽ ഒരു കപ്പി വലിച്ചെടുത്തു. ഇ

റന്നു. അതിൽ നിന്നും അല്പം കടിച്ചു. തിരിച്ചു ഭ്രമമായി പോക്കറിയിലിട്ടു.

ഇത് എവിടെ നിന്നുള്ള കപ്പിയാണു്? മേനക ജിജ്ഞാസ കാട്ടി.

അമേരിക്കയിൽ നിന്നുള്ള കപ്പി. സുകുമാരൻ ഒരു സിഗററ്റുകൂടി കത്തിച്ചു; ഇത് വലിയ സൗകര്യമാണു്.

'ശരിയാണു്. കൊണ്ടുനടന്നു കടിക്കാമല്ലോ?--' മേനക പരിഹസിച്ചു.

'പിന്നെ വലിയ പോത്തലുകുപ്പിയുംകൊണ്ടു നക്കാനൊക്കുമോ?'

'കാറുണ്ടല്ലോ. അതു് കുപ്പികൾ ചുമന്നുകൊള്ളുമല്ലോ. എന്റെ ഭർത്താവു് അങ്ങിനെയാണു ചെയ്യുന്നതു്--'

'ഭൂമിയിൽ ഒരുമാതിരി കൊള്ളാവുന്ന ഭർത്താക്കന്മാരെല്ലാം അങ്ങിനെയാണു ചെയ്യുന്നതു്. പിന്നെ, എന്നേപ്പോലെ ചിലർ പോക്കറിലും കൂടി ഒരു കരുതൽ ധനം വച്ചിരിക്കും. അത്രയേയുള്ളൂ. ചോദിക്കട്ടെ. മദ്യപാനത്തിനെതിരായി ഒരു തീസിസ് അറുതരിപ്പിക്കാനാണോ ഭാരം?'

'ഇല്ലേയില്ല. ഇഷ്ടം പോലെ കഴിച്ചോളൂ. ടാക്സ് ഒട്ടിക്കുന്നില്ലേ? അതിലൊരു ഭാഗം ഇങ്ങനെ തിരിച്ചു സർക്കാരിനു ചെല്ലട്ടെ--'

'സ്വന്തം ഭർത്താവിനെതിരായിട്ടു് ഇങ്ങനെ സംസാരിക്കുന്നതു്, മേനകേ--'

'അപ്പോൾ ഒരു സംശയം--' മേനക മുന്പോട്ടു ചാഞ്ഞിരുന്നു: 'മദ്യം കൂടുതൽ ചെല്ലുംതോറും രാത്രി കൂടുതൽ ശക്കിള ഉളതാകുമോ? അത്രയ്ക്കു കൂടുതൽ നീളം വയ്ക്കുമോ?'

'ഷൂർ--' സുകുമാരൻ പുക്കുളളിൽക്കൂടി സംസാരിച്ചു: 'ഷൂർ. ലോൺ, ഡ്രോൺ--'

'എന്റെ അനുഭവം അങ്ങിനെയല്ല--' മേനക അയാളുടെ കണ്ണുകളിലേക്കു് ഉററുനോക്കി: 'നിങ്ങളെല്ലാം കൂടുതൽ ദുർബലരാകുന്നു. നിങ്ങളുടെ രാത്രികൾക്കു്, മയക്കുകൊണ്ടു്, അസ്വസ്ഥമായ നിദ്രകൊണ്ടു്, നീളം കുറഞ്ഞുപോകുന്നു. എനിക്ക് അതിൽ പരാതിയൊന്നും തോന്നിയിട്ടില്ല. എന്നാലും സത്യം അതാണു്--'

'മേനക എം. എ. പാസ്സായതല്ലേ? ഒരു ഡ്രോഫസർ പണിക്കുപോകേണ്ടതായിരുന്നു. വെരിഗുഡ് ലാംഗ്വേജ്--'

'താങ്കൾ പക്ഷേ--' അവിടെ നിൽക്കി, 'വാട്ടു? കൺടിന്ത്യ--'

'വേണ്ട--' മേനക നിവർന്നിരുന്നു. പുറത്തെ ഗേറ്റിൽ ആരോ മുട്ടുന്നു. സുകുമാരൻ ശ്രദ്ധിച്ചു.

'വാട്ടു് ഇംഗ്ലീഷി ന്യൂയിസൻസു് മെന്റർ--?' അവ്യക്തമായ ചോദ്യം. 'ബി

'അദ്ദേഹം-- അദ്ദേഹം ടാക്സ് കൊടുക്കാറുണ്ടു്--' മേനകയുടെ സ്വരം താണിരുന്നു.

'ഓഫോ-- സ്വന്തം ഭർത്താവിനെ സംരക്ഷിച്ചേ സംസാരിക്കൂ--'

'പിന്നെ, മറ്റുള്ളവരുടെ ഭർത്താക്കന്മാരെ സംരക്ഷിക്കാൻ ചെന്നാൽ അവരുടെ ഭാര്യമാർ ചുലെടുക്കുകില്ലേ?

സുകുമാരൻ നിലാവയിൽ ഒരു പുക്കുളളിൽ ഊരുവിട്ടു.

'കൂട്ടിൽ അങ്ങിനെയല്ലേ?'

സുകുമാരൻ ചെറുനാടിൽ കയ്യിട്ടു. ശരിക്കൽക്കൂടി ലഹരി ഉള്ളിലേക്കു പകുന്നു.

'മതി, നിറുത്തൂ--'

സുപ്പ് ബ്രഡ് റൈസു് എന്നിവയ്ക്കു് ഒരു അപ്പി. റൈസർ. ലെററു് മൈററു് ഗോളോൺ ആൻഡ് സ്ക്രോൺ.'

സിനസ്സുകാരന്റെ വീടല്ലേ? ആരെങ്കിലും വന്നാൽ അറിഞ്ഞില്ലെന്നു വയ്ക്കാമോ?

മേനക എന്നീററു. ഗേററിനരികിലേയ്ക്കു നടന്നു. അവർ തിരിച്ചുവന്നപ്പോൾ ഒരാൾ കൂടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. മെലിഞ്ഞ ഒരു മനുഷ്യൻ. മുഷിഞ്ഞവസ്ത്രം. ഇരുപത്തിയഞ്ചു വയസ്സിൽ കൂടുതൽ തോന്നിക്കുകയില്ല. മേനകയും അയാളും അല്പനേരം സംസാരിച്ചു. ഹൃസ്വമായിട്ട്. അയാൾ പോയി. പോകുമ്പോൾ, ജീവനിലാത്ത ഒരു ഉടുപ്പും മുണ്ടും നടന്നുപോകുമ്പോലെ.

മേനക, പ്രേതം നടന്നു നിങ്ങളെന്നു കാണുമ്പോലെ.

സാരിവലിച്ചു പുതച്ചു. ശിരസ്സ് ഭൂമിയുടെ അഗാധതകളിലേക്ക് ഉററുന്നോക്കാൻ കനിഞ്ഞു. സാവധാനം നടന്നുവന്നു, ഇരുന്നു. മുകൾ അവതരം ശരീരത്തെ ഒതുക്കി ആട്ടംപോലെ.

“ഇതു ഓരോ മേനക — സിഗററ്റിലെ ചാരം ഉതറി റൂമറൈറ്റിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു, അന്വേഷിച്ചു.

“നിങ്ങൾക്ക് അറിയില്ല — അവളുടെ ശബ്ദം മൗനത്തിന്റേതായിരുന്നു.

അതുകൊണ്ടല്ലേ, ചോദിച്ചത് — പറയാമെങ്കിൽ പറയൂ — സുകുമാരൻ പരിവേഷിച്ചു.

അത് — അത് എന്റെ സഹോദരനാണ് — അവൾ പൊട്ടുന്നതേ അറിയിച്ചു.

വാട്ട്? — സഹോദരൻ — സുകുമാരൻ മുൻപോട്ട് തലകൊട്ടി.

അതേ —

എന്തു സഹോദരൻ? —

അത് പറഞ്ഞാലും നിങ്ങൾക്കെങ്ങനെ മനസ്സിലാകും? എന്റെ സഹോദരൻ —

വെരി സോറി —

എന്താ അത്? —

ഹി ലുക്ക്സ് എ ഗോസ്റ്റ് —

ശരിയാണ്. ആ കൊച്ചൻ ഒരു പ്രേതത്തെപ്പോലെയാണു നടക്കുന്നത് —

എന്തിനു വന്നു? —

വെറുതേ —

ആഹാരം കൊടുത്തു വീടത്തുവെക്കാനോ? —

മേനക ആത്മാവിലേക്കു പിൻവാങ്ങിയതു കണക്കു ഇരുന്നു.

അവൻ ആഹാരം കഴിച്ചുകൊള്ളും —

യെസ് — ലെറ്റസ് ഫർഗറ്റ് എ ബൗട്ട് ഇറ്റ് — അയാൾ ഏതാനും നിമിഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു തുടർന്നു: നമ്മുടെ നല്ല ഇരവനിംഗിൽ ശല്യം ചെയ്യരുതെന്നു ഉള്ളൂ. എനിക്ക് സിംപതി ഇല്ലാത്തതാണ് മിസ്സേ.

മേനക പറഞ്ഞു.

അതേ. അതുകൊണ്ടാണ് ഞാൻ ഉടൻ പറഞ്ഞുയച്ചത് — അവൾ തിരിഞ്ഞു വീട്ടിനുള്ളിലേക്കു വീളിച്ചു: സാമുവൽ! —

കൊച്ചമ്മാ — സാമുവൽ സിററട്ടി വെത്തി.

ആ ട്രാൻസിസ്റ്റർ ഇങ്ങങ്ങത്തോളം. ട്രാൻസിസ്റ്റർ വന്നു. ട്യൂൺ ചെയ്തു. മൃഗശാലകളിലെത്തുകയോ! നിങ്ങളുടെ വീട്ടിൽനിന്നും നേരത്തേയ്ക്കായിച്ചോടി.

ഞങ്ങളിലിടെ വന്നു. ഞങ്ങളുടെ വീട്ടിലെ കാഴ്ചവസ്തുക്കളായ് — ഇപ്പോൾ നിങ്ങളിലിടെ വന്നു... നല്ല പാട്ട്, അല്ലേ സുകുമാരൻ? — അതേ. വെരിഗുഡ് സോണ്ട് — സുകുമാരൻ ഒരിയ്ക്കൽകൂടി കപ്പിയെടുത്തു. അല്പം മദ്യം കഴിച്ചു. ആഹാരം കഴിക്കേണ്ട? ഇതു നേരത്തേ എങ്ങിനെ കഴിഞ്ഞു മേനക? — ശരി — സാവധാനം മതി — അവൾ ചന്ദ്രനെ നോക്കിയിരുന്നു. ശബ്ദമില്ലാത്ത കര സമയം. ഉപമകൾ ഉൾപ്രേക്ഷകർ, രൂപകങ്ങൾ എല്ലാം മനസ്സിൽ പൊന്തിവരുന്നു. സുകുമാരന്റെ മിഴികൾ അവളുടെ ഭാഗികൾ അന്വേഷിച്ചു പിടിക്കുന്നു. പച്ചപ്പല്ലിനു മീതേ നിലച്ച സാരി ഞെക്കിക്കിടക്കുന്നു. അതിനുള്ളിൽനിന്നു രണ്ടു പാദങ്ങൾ. നീല ജലത്തിൽ താമരയിത്തളകൾ പമ്മി നടക്കുമ്പോലെ. കഴുത്തിൽ ചുവന്ന ചർമം കെട്ടിയ മിന്നം. ഇറക്കിവെട്ടിയ കഴുത്തുള്ള റോസു നിറമുള്ള ബ്ലൗസിന്റെ ഭാരം മനസ്സിലേക്കു കൂടുതൽ ലഹരി പകരുന്നുണ്ടോ? താൻ കഴിച്ച ഭാവകം അതിൻ ഉള്ളിൽ നിന്നായിരുന്നോ? മനസ്സാണ് അതിൽ നിന്നു മോയ്ക്കുന്നത്. തന്റെ ചുണ്ടുകളല്ല...

അകത്തു ചെലിഫോൺ ശബ്ദിച്ചു. സാമുവൽ എടുത്തു, ഓടി വന്നു പറഞ്ഞു: സാറു നാളെ നാട്ടിൽ പോകുന്നുണ്ടോ എന്ന് മാനേജർ ചോദിക്കുന്നു — മേനക ആലോചിച്ചു. പോകുന്നുണ്ട്. മാറി വയ്ക്കുകയില്ല — സാമുവൽ തിരിച്ചോടിച്ചോയി. നാളെ നാട്ടിൽ പോകുന്നോ? — സുകുമാരൻ ചോദിച്ചു.

ഞാൻ പോകുന്നില്ല. അദ്ദേഹം പോകുന്നു —

അപ്പോൾ വൺമോർ വേ — സുകുമാരൻ മന്ത്രിച്ചു.

എന്താ —

‘നാളെയും എനിക്കു വരാമല്ലോ —

‘തീർച്ചയായും —

‘വെരിഗുഡ് —

നിലാവിലെ വെള്ള പക്കികൾ പറക്കുന്നു. പട്ടി അവയെ ശ്രദ്ധിക്കുന്നു. പട്ടിയുടെ കണ്ണുകൾ പറക്കാൻ മോഹിക്കുന്നു.

‘മേനകേ — വീളിച്ചു.

‘എന്താ —?

‘നിങ്ങൾക്കു കട്ടികൾ ഇല്ലാത്തതു എന്താണ്? — പെട്ടെന്നു ചോദിച്ചു.

‘അത് ആലോചിക്കുകയായിരുന്നോ? —

‘അല്ല, ചോദിച്ചുപോയതാണ് —

മേനക മിണ്ടിയില്ല.

‘കഷ്ടമാണ് —

‘അതേ —

അവൾ നെടുവീർപ്പിട്ടു.

‘അകത്തേക്കു പോകാം

‘ശരി —

അവൾ പട്ടിയോടു പറഞ്ഞു:

‘മാധവി, അകത്തേയ്ക്കു പോകൂ —

പട്ടി വീട്ടിനകത്തേയ്ക്കു ഓടി.

അവൾ നടന്നു. അയാൾ സിഗററ്റു പുകച്ചുകൊണ്ടു നടന്നു.

സ്വീകരണമുറി കടന്നു, അകത്തേയ്ക്കു പോയി. കിടപ്പുമുറി അപ്പുറത്താണ്.

‘ഇരിക്കൂ —

അയാൾ സെറ്ററിയിൽ ഇരുന്നു.

‘എന്റെ മദ്യം തീർന്നു —

‘ഇനിയും വേണോ? —

‘ഉണ്ടോ? —

‘ഉണ്ട് —

‘പ്ലീസ് —

മേനക മദ്യമെടുത്തുകൊണ്ടുവന്നു. സ്നോ

NBS NEWS

അകന്നുപോയവൾ

മജൂർ രാമകൃഷ്ണൻ

മുഖം തേയാത്ത പദങ്ങളിലൂടെ സരളങ്ങളായ വികാരങ്ങളേയും ആശയങ്ങളേയും ആവിഷ്കരിക്കുകയാണ് ശ്രീ മജൂർ ഹൃദയഹാരിയായൊരു കവിതാസമാഹാരം. വില 3-50

പുതിയ സാരഥി

കെ. വി. രാമകൃഷ്ണൻ

തന്റെ സ്വകാര്യദുഃഖങ്ങളും സ്വകാര്യഹർഷങ്ങളുമൊക്കെ കടഞ്ഞുമിറക്കുക എന്ന പ്രക്രിയവഴി കവിയ്ക്കുകയെന്ന മുത്തുകളാണ് ഈ സമാഹാരത്തിലെ കവിതകൾ. വില 3ക

ജ്യോതിഷദർപ്പണം

എൻ. കൃഷ്ണമൂർത്തി

ജ്യോതിഷതത്വങ്ങൾ സാധാരണക്കാർക്കു മനസ്സിലാക്കുന്ന വിധത്തിൽ ലളിതമായ ഭാഷയിൽ ഇതിൽ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു. വില 7-50ക.

അറിവിൻ മന്ത്രം

ഡി.ബി. കുറുപ്പ്

ശാസ്ത്രതത്വങ്ങൾ കട്ടികൾക്കു സുഗ്രഹമാകുംവിധം പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ള സചിത്ര ബാലസാഹിത്യകൃതി. വില 3-50

നാഷണൽ ബുക്ക് സ്റ്റാൾ

കോട്ടയം, തിരുവനന്തപുരം, എറണാകുളം, തൃശൂർ, പാലക്കാട്, കണ്ണൂർ, കൊല്ലം, കോഴിക്കോട്, ആലപ്പുഴ.

ച്ച. അവർതന്നെ പകന്നു. അയാളുടെ കൈയിലേക്കു കൊടുത്തു. കൊടുത്തപ്പോൾ അവളുടെ മുഖം ചുവന്നു തുടന്നു. കണ്ണുകൾ തീക്ഷ്ണങ്ങളായി. കടന്നുകൂടി ഉള്ളിൽ കയറ്റുന്നു. അവൾ അയാൾഭിമുഖമായി ഇരുന്നു. എന്തോ കേൾക്കാൻ വെമ്പി. അല്ല, എന്തോ പറയാൻ വെമ്പി.

“അടുത്തിരിക്കൂ— അവൾ അടുത്തിരുന്നു. അയാൾ മദ്യം മൊത്തിക്കുടിച്ച്.

‘സൂപ്പ്’ എടുക്കട്ടേ—?

“കറച്ചു സമയംകൂടി —

ഗ്ലാസ്സിലെ മദ്യം തീർന്നു.

“ഇനിവേണോ—?

“വേണം —

വീണ്ടും പകന്നു. അയാൾ സിഗററ്റിന്റെ പുകയിൽകൂടി അതുസാവധാനം കഴിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

ഫോൺ ബെല്ലടിച്ചു. മേനക എടുത്തു.

“ആരു, ലളിതയോ —?

സുകുമാരൻ പെട്ടെന്ന് ഗ്ലാസ് താഴെ വച്ചു. “പറയരുത്” എന്നാംഗ്യംകാട്ടി.

“ലളിതേ, ഇന്നലെ രാത്രി സുകുമാരൻ എവിടെയായിരുന്നു? അറിഞ്ഞുകൂടാ. ഇന്നലെ രാത്രി ഇവിടെയായിരുന്നു. എന്റെ ഭർത്താവ് ഇവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇന്നും ഇപ്പോൾ അദ്ദേഹം ഇവിടെ ഉണ്ട്. ഓ എന്റെ മുൻപിലിരിക്കുന്നു. കൈയിലിരുന്നതു തീർന്നിട്ട് എന്റെ വക രണ്ടാമത്തെ ഗ്ലാസ് മുൻപിൽ വച്ചിരിക്കുന്നു. ഇന്നും അദ്ദേഹം അങ്ങോട്ടു വരികയില്ല — ഉള്ളിലെ മദ്യം നഷ്ടപ്പെട്ടവനെപ്പോലെ സുകുമാരൻ ചാടിയെഴുന്നേറ്റു. ഫോൺ പിടിച്ചുവാങ്ങാൻ ശ്രമിച്ചു.

“എന്നെ സംസാരിക്കാൻ സമ്മതിക്കുന്നില്ല. എനിക്ക് ലളിതയോടു സഹതാപമുണ്ട്. പക്ഷേ, എനിക്ക് അദ്ദേഹത്തെ വിടാൻ കഴിയില്ല—

അങ്ങേയ്ക്കെല്ലാം ഫോൺ താഴെവച്ചു തോടെ മേനക സംസാരം നിറുത്തി.

മേനക അയാളുടെ തൊട്ടുമുമ്പിൽ നിന്നു.

“എനിക്ക് നിങ്ങളെയിപ്പോൾ ചുറ്റേട്ടെന്തു അടിക്കാൻ കഴിയും. ശല്യം വർദ്ധിച്ചാൽ ഇറവിടെ കറിക്കു നറുക്കുന്ന കത്തിയുണ്ട്. ഒരു പുരുഷനെ രഹസ്യമായി അപമാനിക്കാൻ ഞാനിഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല. പരസ്യം (ശേഷം 16-ൽ)

കണ്ടതും കേട്ടതുമൊക്കെ പറയാൻ എഴുതാനുമാണ് എനിക്കിഷ്ടം. എന്നാൽ മലയാളനാട്ട് തീരുമാനിച്ചത് “കണ്ടതും കേൾക്കാത്തതും” എഴുതണമെന്നത്രേ. ‘കണ്ടതും കേട്ടതും മിണ്ടരുതിക്കാലം’ എന്ന നമ്പ്യാരാശാന്റെ വാദമാകാനിടയില്ല ഇതിനു കാരണം. എന്തെന്നാൽ, ‘മിണ്ടാതിരുന്നാലുമുണ്ടാകാൻ തരങ്ങൾ’ എന്ന നമ്പ്യാർതന്നെ പറഞ്ഞുവെച്ചിട്ടുണ്ട്. പിന്നെയെന്നാണ് മലയാളനാടിന്റെ ഈ തീരുമാനത്തിനു കാരണം?

കണ്ടതിനേപ്പറ്റി എഴുതാൻ പറഞ്ഞാൽ മനസ്സിലാക്കാം. അപ്പോൾ പത്രറിപ്പോർട്ടാകും കേട്ടതിനേപ്പറ്റി എഴുതാൻ തുനിഞ്ഞാലും മനസ്സിലാക്കാം. ഏഷണിപ്രിയന്മാർക്കു് അതു് ഇഷ്ടപ്പെടും. കാണാത്തതിനേയും കേൾക്കാത്തതിനേയുംപറ്റി എഴുതിയാലും കഴപ്പമില്ല — അപ്പോൾ സഞ്ചാരസാഹിത്യമാകും. അക്കണക്കിന് ഞാനിപ്പോൾ പത്രറിപ്പോർട്ടും സഞ്ചാരസാഹിത്യവും ഒററയടിക്കു് എഴുതണമെന്നു വന്നിരിക്കുകയാണ് ... “കണ്ടതും കേൾക്കാത്തതും!”

മലയാളനാടിന്റെ ഈ ശീർഷകത്തിനു പின்നിൽ ഒരു രഹസ്യമുണ്ട്. അതു് ഞാനായിട്ടു് മറച്ചുവെക്കുന്നില്ല. അതു് വശ്യമുള്ളതൊഴികെ മറ്റെന്തെങ്കിലും രഹസ്യവും മറച്ചുവെച്ചു ശീലമില്ലാത്തതെവനാണ് ഞാൻ. ഈ പംക്തിയിൽ ഇനിയങ്ങോട്ടു് നിങ്ങൾക്കതു് ബോദ്ധ്യമാവുകയും ചെയ്യും.

പ്രസക്തരഹസ്യംമാത്രം തൽക്കാലം ഇവിടെ വെളിവാക്കട്ടെ.

വയലാർ സ്മാരകനിധിയുടെ പ്രവർത്തനത്തിൽ മുഴുകിയ മൂന്നു് ആളുകളുമായി കഴിഞ്ഞ ചില ആഴ്ചകളായി എനിക്ക് പലപ്പോഴും കണ്ടുമുട്ടേണ്ടിവരാറുണ്ട്. സർവ്വശ്രീ മലയാറ്റൂർ രാമകൃഷ്ണൻ, എസ്സ്. കെ. നായർ, സി. വി. ശ്രീ.വിക്രമൻ എന്നിവരാണ് ത്രിമുന്തികൾ. ഇവർ സന്ധിക്കുന്നത് വൈകുന്നൂറായിലാലും കൈലാസത്തിലായാലുംശരി, അവിടെനിന്നു് ഉടനേ എന്തെങ്കിലും ഫോൺകാൾ കിട്ടും. അതു് ഇങ്ങനെ ആയിരിക്കും.

‘എസ്സ്. കെ. ഓണം. ഉടനീങ്ങോട്ടു വരണം. ഒരു രഹസ്യം പറയാനുണ്ട്. ശങ്കരൻകുട്ടിയെ അയയ്ക്കുന്നു.’

ഇതിൽ, ശങ്കരൻകുട്ടി എന്നു പറഞ്ഞതിനർത്ഥം ഇമ്പാല എന്നോ അമ്പാസിഡർ എന്നോ ചിന്താ? എന്നോ ആണ്. എസ്സ്. കെ. യുടെ പേഴ്സനൽ ഡ്രൈവറാണ് ശങ്കരൻകുട്ടി.

പ്രസാദ മധുരമായ പുഞ്ചിരിയുമായി മിനിട്ടുകൾക്കുള്ളിൽ ശങ്കരൻകുട്ടി ഹാജരായിരിക്കും.

“എന്താ ശങ്കരൻകുട്ടി കാര്യം? വല്ല വിശേഷവുമുണ്ടോ?”

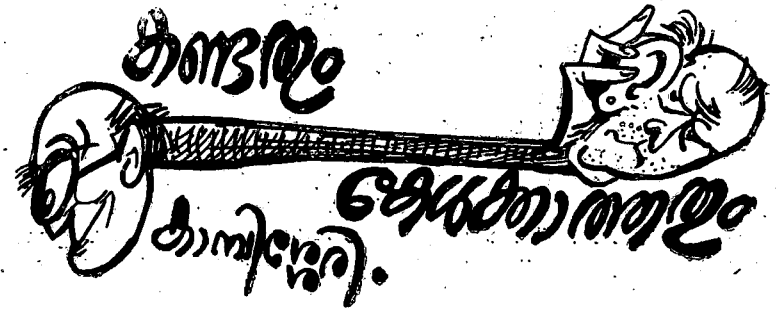
“മലയാറ്റൂർസാറും വിക്രമൻസാറും വന്നിട്ടുണ്ട്.”

“എന്നാലും, വല്ലവിശേഷവും ...?”

“എന്തെങ്കിലും രഹസ്യം കാണും” — പതിവുള്ള ആ തെളിഞ്ഞ ചിരിയും!

എതു് കാര്യത്തിലും ശങ്കരൻകുട്ടി അങ്ങനെയൊണ് ...

‘ശങ്കരൻകുട്ടി, ഇന്ന് വല്ലാത്ത ചൂടു’

തോന്നുന്നല്ലോ. ‘എന്തെങ്കിലും രഹസ്യം കാണും, നാർ.’

തന്റെ മുതലാളി ധാരാളം ബിസിനസ്സ് രഹസ്യങ്ങളുള്ള ആളാണ്. അതുകൊണ്ടു് ഏതു കാര്യത്തിലും ആ കാഴ്ചപ്പാടു് വേണമെന്നു് ശങ്കരൻകുട്ടി ആത്മാർത്ഥമായി വിശ്വസിക്കുന്നു. അതാണ് ശങ്കരൻകുട്ടിയുടെ ലൈൻ!

കാർ വൈകുന്നുതു് എന്തു്. ശങ്കരൻകുട്ടി ഡോർ തുറന്നു് ആദരവോടെ ഒഴിഞ്ഞു നിൽക്കുന്നു. ‘നമസ്കാര’വുമായി എസ്സ്. കെ. ഓടിയെത്തുന്നു. അതോടെ ഞാൻ നേരെ ത്രിമുന്തികളുടെ ബന്തവാസ്സിൽ അകപ്പെടുന്നു.

‘ഇനി നമുക്കു തുടങ്ങാം. കാര്യമല്ലം രഹസ്യമാണ്’ — അചമുറക്കു എസ്സ്.

കെ. ആമുഖം ഇടുകയായി. ഉറക്കർപ്പറയുന്നതു്, അത്രയുംഭാഗം ഞാൻകൂടി കേട്ടോട്ടെ എന്ന ഔദാര്യംകൊണ്ടു മാത്രമാണ്. അതോടെ രഹസ്യചർച്ച ആരംഭിക്കുന്നു. പിന്നെ എല്ലാം വളരെ പതുക്കെയാണ് സംസാരം. ഇതിൽ ഒരക്ഷരവും എനിക്ക് കേൾക്കാനാവില്ല. എന്നുവെച്ചാൽ അവർ പറയുന്നതെല്ലാം എന്നെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ‘രഹസ്യം’തന്നെ. എനിക്ക് സാമാന്യം നല്ല കേഴ്വിദോഷമുണ്ടെന്നു് ത്രിമുന്തികൾക്കുറപ്പുണ്ട്. ആകയാൽ തങ്ങൾക്കെന്തെങ്കിലും രഹസ്യം പറയേണ്ടിവരുമ്പോൾ അവർ ആളയച്ചു് എന്നെ വരുത്തി സഭയിൽ പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നു. ഒരു പൊട്ടന്റെ സന്നിധിപോലെ രഹസ്യചർച്ചയ്ക്കു പറ്റിയ മററു് എതു് സ്ഥലമാണിലോ കത്തിലുള്ളതു്?

എന്റെ ‘പറഞ്ഞാൽ കേൾക്കായ്മ’

യെപറ്റി എസ്സ്. കെ. നായർക്കുള്ള ഉത്തമ ബോദ്ധ്യമാണ് ഈ ശീർഷകത്തിന്നു് നിദാനമെന്നു് ഇപ്പോൾ വ്യക്തമായല്ലോ? സന്തോഷം എങ്കിൽ അതേപ്പറ്റിത്തന്നെ യാകട്ടെ.

എന്റെ കേഴ്വിയെക്കാൾ പഴക്കമുണ്ടു് എന്റെ കേഴ്വിദോഷത്തിന്നു്. കുട്ടിക്കാലത്തു് എന്നെ ചിലർ ജി. ആർ. എന്ന് വിളിച്ചിരുന്നു. കാരണം എന്തെന്നോ? ഞങ്ങളുടെ സമീപവാസിയായിരുന്ന പ്രസിദ്ധനായ ജി. രാമൻമേനോൻ എറാപ്പി, സ്വീകരിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാമുകിക്ക് കനത്ത കേഴ്വികേട് ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ, അല്ലെങ്കിലിതൊരു എന്തെങ്കിലും “മിനിമേനോൻ പെരുവികിട്ടി.” അത്ര തന്നെ.

ബാധിത്യവും ഞാനും തമ്മിലുള്ള മത്സ

മിച്ഛാട്ടത്തിന് അർത്ഥനാശങ്ങളിലും നീളമുണ്ട്. ബാധിതരും എപ്പോഴും മുന്തിരിക്കുന്ന. ഓവർകേക്ക് ചെയ്താൽ ഇതു വരെ എനിക്കു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. എന്റെ പരിശ്രമങ്ങൾ പലതും, കേവല പരാജയം മാത്രം. വാസ്തവത്തിൽ ഈ പരാജയം എന്തെല്ല. ഇത് വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിന്റെ പരമപരാജയമാണെന്ന് ഞാൻ പറയും. ചങ്ങലമ്പരങ്ങളാകിയ പലപല റെൻജുകൾ ആൻറിബയോട്ടിക്സുകൾ ഉൾപ്പെടെ നിരവധി മോഡേൺ മെഡിസിനുകളും എന്റെ ബാധിതത്തിന്റെ മുമ്പിൽ തോറ്റു കൊമ്പുകത്തിയതേയുള്ളൂ.

സുമാർ നല്ലതുകൊല്ലം മുമ്പ് തിരുവനന്തപുരത്തുവെച്ചുണ്ടായ ഒരു ചെറിയ സംഭവം പ്രത്യേകിച്ചു ഞാൻ ഓർക്കുന്നു. എനിക്കു കലശലായ ചെവിവേദന.

പഴയ ചികിത്സകൾ ഫലിക്കാതെ വന്നപ്പോൾ എന്റെ ജ്യേഷ്ഠൻ രജരൻ (അന്ന് വൈദ്യവീദ്യാർത്ഥിയാണ്) എന്ന നേരെ ജനറൽ ആശുപത്രിയിലേക്ക് കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. അക്കാലത്തെ പ്രസിദ്ധനായ ഈ. എൻ. റ്റി. റ്റേപ്പിയറിയുടെ ഏജൻസി ചെവിയിലേക്ക് ചെലുത്തിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. റോൾ കണ്ടുപിടിച്ചു.

“ഇന്റേർഡ് റ്റേപ്പിയറിയുടെ നഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇവനെ ഇനി കേഴ്വി കിട്ടുകയില്ല” എന്റെ ജ്യേഷ്ഠനോട് ഡോക്ടർ തിരിച്ചു പറഞ്ഞു.

“അവൻ കേഴ്വിയുണ്ട്”—ജ്യേഷ്ഠൻ. “ഹേയ്, കേൾക്കാനിടയില്ല”—ഡോക്ടർ. “നിങ്ങൾ രണ്ടുപേരും പറയുന്നത് എനിക്കു കേൾക്കാം”—ഞാൻ.

“കേൾക്കാനിടയില്ലല്ലോ”—എന്നായി ഡോക്ടർ.

പിന്നെ എന്തെങ്കിലും പറയുന്നത് ഫലശൂന്യമായിനാലും ചിലപ്പോൾ അനിഷ്ടഫലങ്ങൾക്കിടയാക്കാമെന്നതിനാലും ഞാൻ തീർത്തും കേൾക്കായ്മദോഷിച്ചു അവിടെനിന്ന് രക്ഷപ്പെട്ടു.

അവിടെനിന്ന് ഞങ്ങൾ നേരെ പോയത് ജ്യേഷ്ഠന്റെ അദ്ധ്യാപകൻ കൂടിയായ കമരകം പരമേശ്വരൻപിള്ള വൈദ്യന്റെ സമീപത്തേക്കാണ്. വൈദ്യൻ അന്നു നിർദ്ദേശിച്ചത് ഒരു കഷായമാണ്. ചെവിയുടെ രോഗത്തിന് കഷായമോ എന്ന് ഈ റ്റേപ്പിയറിയെപ്പറ്റിയുള്ള അറിവ്

പലരും വിസ്മയം കൂറിയേക്കാം. എന്നാൽ എന്താണ് ഒരു മാസത്തെ കഷായസേവനം എന്റെ ചെവിയുടെ കഠിന ശല്യങ്ങളൊക്കെ ഒഴിവാക്കിയിട്ടു. പിന്നെ ഞാൻ അക്കഥകളൊക്കെ മിക്കവാറും മറന്നും കഴിഞ്ഞു.

കഴിഞ്ഞ മാസത്തിലൊരുദിവസം വീണ്ടും കാതിന് ശല്യമായി. ആയുർവ്വേദ ചാര്യ കണ്ണൂരമൻ വൈദ്യൻ അതിന് വിധിച്ചതും അതേ കഷായംതന്നെ. പേര് “പഥ്യാക്ഷയാത്രി.”

അങ്ങനെ ഡോക്ടർമാരും വൈദ്യന്മാരും കൂടി ശ്രദ്ധാ പുരസ്സരം സംരക്ഷിച്ചു നിലനിൽപ്പുപോരുന്നതും ഐതിഹാസിക പ്രാധാന്യമുള്ളതാണ് എന്റെ കേഴ്വി രോഗം. അതാണെന്റെ അനുഗ്രഹവും. ഇപ്പോഴുള്ളതും കേൾക്കാനും ഇഷ്ടമില്ലാത്തതൊന്നും കേൾക്കാതിരിക്കാനും ദൈവമെനിക്കു അനുവദിച്ചുതന്നിരിക്കുന്ന മഹാസിദ്ധി.

‘കണ്ടതും കേൾക്കത്തക്കതും’ എന്ന രുചിക്കെട്ട് ഞാൻ ധൈര്യസമേതം സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. കാണുന്നതിനെപ്പറ്റി പരാതിയിരിക്കാനും കേൾക്കത്തക്കതിനെപ്പറ്റി പറയാനും എനിക്കു മലയാളനാട്ട് നൽകിയിരിക്കുന്ന ലൈസൻസായി ഞാനിതിനെ കണക്കാക്കട്ടെ.

(14 - ൽ നിന്നും തുടർച്ച) മായം ഞാനതു ചെയ്തില്ല. നിങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ഞാനൊരു കാര്യം ചെയ്യാം: നിങ്ങൾ കാട്ടിയ ഈ ദുർബലതകൾ എന്റെ ഭർത്താവിനോടും പറയാതിരിക്കാം. നിങ്ങളുടെ ബിസിനസ് ബന്ധം എന്തിനു ഞാനായിട്ട് നഷ്ടപ്പെടുത്തുന്നു—

നിമിഷങ്ങൾക്കിടയ്ക്ക് സുകുമാരൻ പുറത്തേക്കു കടന്നു. മേനക പുറകേ ചെന്നു പറഞ്ഞു.

“ഇനിയും അദ്ദേഹമില്ലാത്തപ്പോൾ നിങ്ങൾക്ക് ഇവിടെ വരാം. ഇവിടെയിരുന്ന് മദ്യം കഴിക്കാം. ആവശ്യമുണ്ടെങ്കിൽ—

അയാൾ നിലാവിക്കൂടി ഇറങ്ങി നടന്നു. ഒരു ജീവച്ഛവത്തെപ്പോലെ. കാറിൽ കയറി. സ്റ്റാർട്ടുചെയ്തു. അവസാനം ഇരമ്പി ഗേററിങ്ങിപ്പോയി. മേനകനോക്കിനിന്നു.

മുൻപ് പ്രേതത്തെപ്പോലെ ഇറങ്ങിപ്പോയ ആ ചെറുപ്പക്കാരൻ അകത്തേക്കു നടന്നുവന്നു. മേനക പറഞ്ഞു:

“നാരായണൻകുട്ടി വത്ര —

ശമ്പളം എണ്ണിവാങ്ങി, മേശയുടെ അരികിൽനിന്ന് ഒരു ശത്തേക്കു മാറി നിന്നു. വാസുദേവന്റെ മുമ്പിൽ കന്നുകൂടിക്കിടക്കുന്ന നോട്ടുകെട്ടുകളിൽ മിഴികളുണി കഴുത്തുറച്ചു നില്ക്കുന്ന സഹപ്രവർത്തകരുടെ പ്രസന്നമായ മുഖങ്ങളിൽ അയാൾ പിന്നെയും നോക്കി. മാധവൻമാസ്റ്ററുടെ ശമ്പളം എണ്ണുകയാണ് വാസുദേവൻ. ചുമരിലെ ക്ലോക്കിൽ, നാലെന്ന അക്കത്തിനുമീതെ വരിയസൂചിയും ചെറിയ സൂചിയും പുണർന്നു നില്ക്കുന്നു.

“ഇനി എന്റെ—” സരസ്വതിയമ്മ, പോകാനുള്ള തിടുക്കത്തിൽ വാസുദേവനെ ഓർമ്മിപ്പിച്ചു.

“ടീച്ചർക്കെന്താ ഇത്ര ധീരത്വം? മറ്റൊരാളല്ലേ വത്ര?” മാധവൻമാസ്റ്റർ കളിയാക്കി.

സരസ്വതിയമ്മയുടെ ഭർത്താവ് തിരുവനന്തപുരത്താണ്. ആഴ്ചയിലൊരിക്കലേ വത്ര.

“വാസുദേവാ—”

സരസ്വതിയമ്മയുടെ പിന്നിൽ ഒരുങ്ങി നിന്ന് താനിവിടെ ഉണ്ടെന്ന് ഓർമ്മിപ്പിച്ചു, മുസിടിച്ചു.

“ആട്ടെ. ആ മുസിടിക്കു കൊടുക്കു മുമ്പ്. ആദ്യത്തെ ഓണാമല്ലേ!”

മുസി നാണിച്ചുപോയി. കഴിഞ്ഞ മാസത്തിലായിരുന്നു മുസിയുടെ പാർട്ടി. അന്ന് നമ്പിശൻമാസ്റ്റർ ഉറക്കക്കൊച്ചല്ലി:

“...പ്രാണനും തന്മയവാനുപോലവേ ധ്യാനനിങ്ങൾ പുരുഷാർത്ഥമേലുക!”

“ശമ്പളം വാങ്ങുവാൻകൊണ്ടു പിന്നെ തിന്നാ നിൽക്കേ? വേഗം പൊയ്ക്കൂടെ കടുത്തത്തേക്ക്!”

തന്നെ ഉദ്ദേശിച്ചാണ് പത്മിനി പറഞ്ഞതെന്ന് അയാൾക്കു മനസ്സിലായി. വെറുപ്പോടെ, ആ വെറുത്തമുഖത്തെ കളുപ്പിരി, വിടൻ റോസപ്പൂക്കുകളിൽ നോക്കി. മുൻപുള്ള കണ്ണുകൾ കണ്ടില്ലെന്നു നടിച്ചു.

“അനോന്റെ കാര്യം നോക്കുവാനി” അയാൾ പറഞ്ഞു.

രോഷമാണ്. നെസ്സിൽ നിറയെ രോഷമാണ്. ഇന്നും ഇന്നുമെങ്കിലും ആരോടും പഴയ, പഴയ, ആ രോഷത്തിന്റെ തീപ്പൊരികൾക്കടിയിൽ വററാതെ കിടക്കുന്ന കണ്ണിരുണ്ട്. ആരും കാണാതെ കരളിൽ

ലിപ്പിച്ചുവെച്ചു പൂക്കളും. അയാൾ പെട്ടെന്നു പുറത്തിറങ്ങി. ഉമ്മറത്ത് രാമനെഴുത്തശ്ശൻ നിന്നിരുന്നു. ആപ്പിസിലും ട്രഷറിയിലും പോകുന്നത് രാമനെഴുത്തശ്ശനാണ്. അതിന്, ശമ്പളം വാങ്ങുമ്പോൾ പ്രതിഫലം കിട്ടണം. എന്നിട്ടുവേണം, കപ്പികളിലും ഗ്ലാസ്സുകളിലും പകർന്നു കൊടുക്കുന്ന വിജ്ഞാനം വീക്ഷണിടത്തേക്ക് ഏതിയേന്തി നടന്നു പോകാൻ...

പതിവുപോലെ രാമനെഴുത്തശ്ശൻ കൈനീട്ടി.

“ഓണാണേയ്...” പതിവിലധികം കിട്ടണമെന്നാണ് ധ്വനി.

പലപ്പോഴും, ഒന്നും കൊടുക്കാൻ സാധി

**സാധാരണ
അളവ്
സാധാരണ**

എ. വി. എം. നാരായണൻ

ക്കാറ്റില്ല. ഫോട്ടലിലെ കണക്കു തിരിച്ച് വാക്കുകൊടുത്തു, കീശയിൽ നോക്കുമ്പോൾ വേദനയോടെ ഓർമ്മയായിരുന്നു: —പത്തുരൂപ കൂടുതൽ വീട്ടിൽ കൊടുക്കാൻ ഇത്തവണയും പററില്ല.

നൂറുരൂപകൊണ്ട്, അകലെയുള്ള ഗ്രാമത്തിൽ, ചോന്നാലിക്കുന്ന മൺപുരയിൽ ആറു ജീവിതങ്ങൾ പുലരണം.

ഇനി അങ്ങനെ ചെറിക്കാണില്ല.

പുതുതായിപ്പണിത മനോഹരമായ കെട്ടിടത്തിലെ മിനുങ്ങുന്ന തറയിൽ, അത്തേക്കു വീണ്ട കാലുകൾ ചലിക്കുന്ന രംഗം അയാൾ ഭാവന ചെയ്തു. പടിക്കൽ വന്നുനില്ക്കുന്ന സ്കൂട്ടറിൽനിന്ന് പാൻറും, കോട്ടും, കൈയും, സുന്ദരമായ നീശ്ശമുള്ള അനിയ നിറങ്ങുന്നു...

അനുജൻ ഉദ്യോഗസ്ഥനായിരിക്കുന്നു. പട്ടണത്തിലെ എൻജിനീയറിംഗ് കോളേജിൽ ലക്ചററായ വിജയകുമാരിന്റെ ജ്യേഷ്ഠനാണ് താൻ.

അവൻ ഇരുപതു വയസ്സേയുള്ളൂ. കുടുംബത്തിന്റെ ഭാരം ആ ചുമലിൽ ഇറക്കിക്കൊടുത്തപ്പോൾ, എന്തൊരാൾക്കുവേണ്ടിയാണത്!

അച്ഛനെതിനാണ് അത്രവേഗം മരിച്ചത്? അച്ഛൻ മരിച്ചില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ, താൻ ഈ നാട്ടിൻപുറത്തെ പള്ളിക്കൂടത്തിൽ ഒരുദ്ധ്യാപകനായി പട്ടിണി കിടക്കുമായിരുന്നില്ല. ഫസ്റ്റ് ക്ലാസ്സോടെ പത്താം ക്ലാസ്സിൽനിന്നും ജയിച്ചു. കോളേജിൽച്ചേരാൻ ഫോറം പുരിപ്പിച്ചുവെച്ചു. പെട്ടെന്നാണ് എല്ലാം സംഭവിച്ചത്—

അനുജനാകാം, അനുജത്തിമാരും അമ്മയുടെയും കുടുംബം, പതിനാറു വയസ്സുള്ള പയ്യന്റെ ചുമലിൽ വന്നുവീണപ്പോൾ, താങ്ങാനെത്താത്ത പാടുപെട്ടു! മനസ്സിലെ മോഹങ്ങളെ കഴിച്ചു മുട്ടുമ്പോൾ, കരയാതിരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. പതിനെട്ടാം വയസ്സിൽ ഒരുദ്ധ്യാപകനായി തുടങ്ങിനിൽക്കുന്ന പോകുമ്പോൾ, ട്യൂഷനെടുത്ത് വീടു പുലയ്ക്കുകയും, താഴെയുള്ളവരെ പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. ക്ഷീണം മറക്കാൻ മനസ്സിലൊരു മന്ത്രമുണ്ടായിരുന്നു—

—എനിക്കു നിഷേധിക്കപ്പെട്ടത് താഴെയുള്ളവർക്കെങ്കിലും കിട്ടണം.

കിട്ടി. എന്നിട്ടില്ലാത്ത, പുവണിഞ്ഞ സപ്തപ്പട്ടങ്ങളുടെ നടുവിൽ, അന്യനായി, അധമനായി, ആരുമല്ലാത്തവനായി, ഇരുപത്തൊട്ടാം വയസ്സിൽ വൃദ്ധനായി, സ്വന്തമായുള്ള ലോകം നഷ്ടപ്പെട്ട ഒരേകാന്ത പഥികൻ, എങ്ങോട്ടെന്നില്ലാതെ, നടന്നു പോകുന്നു—

കഴിഞ്ഞ കാലത്തെക്കുറിച്ച് ആരും ഓർത്തില്ല. ആർക്കുവേണ്ടി തന്റെ രാവുകളും പകുവഴികളും കർമ്മനിരതമാക്കിയോ, അപ്പോൾ.

“—ഞാൻ ചെയ്യണമെന്നും ഇഷ്ടം വാങ്ങേണ്ടതും എന്തെല്ലാമെല്ലാം ചെയ്യാവുന്നതും, ഇതെന്റെ വിടാണെന്ന്!”

—പറഞ്ഞത്, നീ തന്നെയാണെന്നിയാ. നീ!

അനുജത്തി, നിന്റെ കൂട്ടുകാരുടെ മുറിയിൽ കഴങ്ങുകയാണ്. അവർക്കു സിഗററ്റ് കൊടുത്തിരിക്കാറുണ്ട്... ഗ്ലാസിൽ മദ്യം പകർന്നു കൊടുക്കണം...

അത് മാനേജ്സാണെന്ന്. മോഡേൺ കൾച്ചറാണ്. മാനേജ്സില്ലാത്തവനും, ദരിദ്രനും ബുദ്ധിഹീനനും, വാദ്ധ്യതയായ ചേട്ടൻ അതൊന്നും മനസ്സിലാവില്ല.

വീട്ടിനകത്തു മുനിഞ്ഞു കത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന സന്ധ്യാദീപംപോലെ ശാലീനയായിരുന്ന പെൺകുട്ടി. അവൾ എത്ര വേഗമാണ് പരിവർത്തനത്തിനു വിധേയയായത്!

അടുക്കളയിലും, അകായിയിലും തറയെ നോവിക്കാതെ നടന്നിരുന്ന നിശ്ശബ്ദ ജീവി; വലുട്ടുന്റെ ശബ്ദം കേട്ടാൽ അറയുടെ മിഴികൾ കാതരമാകുമായിരുന്നു. ബഹുമാനത്തിന്റെ പരിവേഷമാണ്, സ്നേഹം സ്മരിക്കുന്ന മുഖവുമായി ഒരുങ്ങിനിന്നിരുന്ന അവൾ—

അവളാണ് ചീറിക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞത്—
“ആടണമെന്നും കൊഴുണമെന്നും എൻറിയ്ക്കാ. ആരാ ചോദിക്കാൻ?”

—ആരുമല്ല. ഞാനാരുമല്ല. ഞാനൊരു വീട്ടുണ്ടാക്കിയില്ല. വിലപിടിച്ച പാത്രങ്ങളും ആഭരണങ്ങളും വാങ്ങിയില്ല.

[നിങ്ങളിൽ ഞാനെന്റെ വീടു പട്ടത്തുയർത്തി നിങ്ങളായിരുന്നു എന്റെ ആഭരണങ്ങൾ...]

പുച്ഛിക്കപ്പെട്ടുനിൽക്കുന്ന തലതാഴ്ന്നിനിട്ടില്ല ഇതുവരെ. ആരുടെയും മുറിയിൽ, കൈനീട്ടി ഇരുന്നിട്ടുമില്ല, പതിനാറാം വയസ്സിൽ, ജീവിതം എന്താണെന്നറിഞ്ഞു. ഇനി റെറക്ടറിങ്ങിപ്പോരാനും സന്തോഷം തന്നെ.

അമ്മയിൽനിന്നുപോലും സഹതാപം പ്രതീക്ഷിക്കാനില്ലെന്നുവന്നപ്പോൾ പിന്നെ സംശയിച്ചില്ല. ഹൃദയത്തിൽ മുറിച്ചു കെട്ടിയ മാനം അവശേഷിപ്പിക്കുന്ന കെട്ടുകൾ മുറിക്കുവീഴുന്നത്, നിർവ്വീകാരതയോടെ, നോക്കിനിന്നു. ചുമലിലായില്ലാത്ത, വേവലാതികളില്ലാത്ത, സാധാരണങ്ങളുടെ ആരംഭം—

പട്ടണത്തിലെ ജനത്തിരക്കുള്ള തെരുവിൽ, അബോധപൂർവ്വമായ ആഹ്ലാദത്തിന്റെ നരകളിൽ ഒഴുകിപ്പോകുക. എ

വിടെയെന്നില്ലാതെ യാത്ര ചെയ്യുമ്പോൾ, നാളെയില്ല. മറ്റൊന്നാണിപ്പോൾ. നിലാവു പെയ്യുന്ന സുര്യനേനോക്കി പൂഞ്ചിരിയുണ്ടാകുന്നു. തലമുടിക്കെട്ടിൽ പൂക്കൾ ചൂടിയിട്ടില്ലാത്ത പെൺകുട്ടികളുടെ നഗ്നത, ബസ്സുനില്ക്കുന്ന കവലയിൽ സൂഷ്മിച്ച സ്വയംവരവേദി. മലർന്നിരുന്ന കറുക്കളെ നോക്കി അത്ഭുതപ്പെട്ടു നിന്നു!

പാറമേക്കാവിൽ തൊഴുത്ത്, ആശുപത്രിയിൽ പ്രസവവേദന മണത്തു്, കറങ്ങിത്തീർത്തു് തേക്കിൻ കാട്ടിലെ കിണറിനരികിലെത്തിയപ്പോൾ, വെള്ളത്തിൽ ചത്തുപോന്നിരുന്ന ചോരക്കുഞ്ഞിന്റെ ശവം!

കണ്ടെത്ത. നിന്റെ പിതാവായത്? ആരായാലേതു്? അഥവാ, അതു് ആരാണെന്നു പറയാൻ നിന്റെ. അമ്മയ്ക്കു് അവകാശമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ, നിന്റെ ഗതി ഇതായില്ലല്ലോ...

സിനിമ കഴിഞ്ഞു പുറത്തേയ്ക്കൊഴുകുന്നതിരക്കിൽ, പെണ്ണിനെ തൊട്ടുൻ കഴിഞ്ഞതിലുള്ള സന്തോഷം, ബീഭാതികരമായി. ചുണ്ടിൽ പൂർവ്വമായി വിളങ്ങുന്ന ചെറുപ്പക്കാർ, കരം നടന്ന് നഷ്ടബോധത്തോടെ തിരിഞ്ഞു നില്ക്കുന്നു.

—നിങ്ങൾക്കിന്ന് ഉറക്കം വരില്ല. ഹിമാലയത്തിലെ കൊടുമുടികൾ നിങ്ങൾക്കു കൂട്ടായിരിക്കട്ടെ. കാട്ടുപുഴയും, നായ്ക്കുപുഴയും, തുറന്നു വെളിർന്നു കിണറിലെ നിശ്ശബ്ദതയിൽ തടവുകാരനായിരിക്കുന്ന കണ്ടെത്ത, നീയുറങ്ങുക—

നിരത്തിലിറങ്ങി, തന്നെക്കാണുമ്പോൾ വഴിമാറുന്ന ബസ്സുകളോടു സഹതാപം പ്രകടിപ്പിച്ചു്, മുനിസിപ്പൽ ബസ്സ് സ്റ്റാന്ററിൽ എത്തിയപ്പോൾ, തൂണിൽച്ചാരി, മാർക്കറ്റ് മണ്ണു പുഞ്ചിരിയുമായിനില്ക്കുന്നു, പത്മിനി.

കണ്ണിൽപ്പെട്ടപോയല്ലോ എന്നോർത്തു മുഖം താഴ്ന്നു നിന്നപ്പോൾ അവൾ ചോദിച്ചു—
“ഇതാണ്, വീട്ടിൽ പോവ്വാനല്ലേ?”

“എനിക്കു വീടില്ലല്ലോ...” അയാൾ സത്യം പറയുന്ന നിഷ്കളങ്കതയോടെ മറുപടി കൊടുത്തു.

“മാസത്തിൽ മരിക്കാൻകൊണ്ടു പോയി കണ്ടുണ്ടോ? എന്തിനിങ്ങനെ എല്ലാവരെയും വെറുപ്പിക്കുന്നു?”

‘ഇം’ — അയാൾ പല്ലുകടിച്ചു.

“ആരെയും വിഷമിപ്പിക്കാതിരിക്കാനാണ് ശ്രമിക്കുന്നത്. എനിക്കും, സുഖമാണിപ്പോൾ.”

അതെ. നല്ല സുഖം. ഇങ്ങനെ പോയെ എന്തെങ്കിലും എന്തു് വരിച്ചാലോ? ദേ, വീഴാൻപോണു് കണ്ടോ. കടിക്കണമെന്നു വേണ്ട ഒരു ലിമിററു്?”

“എവിടെയും എന്താതിരിക്കാനാണ് ക

ടിക്കുന്നത്. ലക്ഷ്യമില്ലായ്മയുടെ സുഖം പത്തിനി അനുഭവിച്ചിട്ടില്ലേ.

'വേണ്ട, ഞാനൊന്നും പറഞ്ഞില്ല. ഇന്ന് എന്റെ വീട്ടിലേക്ക് പോകൂ. ഇങ്ങനെ ബോധലൂടെ അലഞ്ഞുതിരിഞ്ഞു കണ്ടിട്ട് എനിക്കൊരാൾ കഴിഞ്ഞില്ല.

— ഇല്ല. നിനക്കിനി ഉറക്കംവരില്ല. എന്നെ ഉറക്കിക്കിടത്താമെന്നു വ്യാമോഹിച്ചു വളാണല്ലോ, നീ!

'പെണ്ണേ, ഇക്കാലത്ത് ആരും ഉറങ്ങാറില്ല. മയങ്ങിയേയ്ക്കും. പെട്ടെന്നു ഞെട്ടിയുണക്കും. ചിലപ്പോൾ നിലവിളിക്കും. അത് എന്റെയോ നിന്റെയോ കുറ്റമല്ല. കാലം അങ്ങനെയാണ്.'

'പിന്നീട് തൊടങ്ങി വേദാന്തം. ഞാൻ പറഞ്ഞു കേൾക്കാൻ? വീട്ടിലേയ്ക്കു പോവാൻ വയ്യാൻ? ചാ ഞാനും ഇന്ന് പോണില്ല. എവിടെയെങ്കിലും മുറിയെടുത്തുകൊന്നൊരാളും. നാളെ പാറിയൊരുവീട് നേർപിടിച്ചു കണ്ടുപിടിക്കാം.'

'വീടോ? എന്തിന്?'

'പുഴങ്ങിത്തന്നാൻ!' അവളുടെ ചുണ്ടുകൾ വക്രിച്ചു. ശബ്ദം പരുഷമായി.

'പത്തുകൊല്ലായി. ഒന്നും രണ്ടുപല്ല. പത്തുകൊല്ലം. പ്രാർത്ഥനയൊക്കെ തീർത്തു തീർത്തെന്നും പറഞ്ഞു. ഇത്രേകാലം കഴിഞ്ഞു, ഇപ്പോ, അനിയന്തം ഉദ്യോഗമായി. മാളികവീടായി. കടുംബം നോക്കേൻ ആളായി —'

അവൾ തെല്ലിട നിൽക്കി.

'എന്നിട്ടിപ്പോൾ, കടിച്ചു മുടിച്ചു ഹിസ്റ്റിചമയണം. ലക്ഷ്യമില്ലായ്മയുടെ സുഖം ഞെപ്പറി പ്രസംഗിക്കണം. എന്നെ ദുഃഖിപ്പിക്കാനല്ലെങ്കിൽ പിന്നെന്തിനാ ഇതൊക്കെ? ഞാനെന്തു തെറ്റുചെയ്തു?'

[— നീ ചൊല്ലു തെറ്റാ! അതു ഞാനറിഞ്ഞില്ലെന്നാണോ കരുതുന്നത്?]

'ആരെങ്കിലും നന്ദിക്കേടുകണിച്ചുവരുവുവു, ഈ ലോകത്തെ മുഴുവനും വെറുക്കണോ?'

അവൾ ചോദിക്കുന്നു.

— വർഷങ്ങളിലെ ജീവിതവേദനകൾ ഒന്നിനെ വളർത്തിക്കൊണ്ടുവന്നു. നീയൊക്കെ ക്ലിയാമായിരിക്കുന്നു.

ഒടുവിൽ 'സ്കൂളിലെ മഴമഞ്ഞിന്റെ ചുവട്ടിൽ, അധോമുഖിയായിനിന്ന,

കവിതപോലുള്ള ഒരു പെൺകുട്ടിയെ അയാൾ കാണുന്നു. ആ മുഖത്ത് ഒരു പുഞ്ചിരി വിടരുന്നതു കാണാൻ ഒരുമാസം കാത്തിരിക്കേണ്ടിവന്നു. പിന്നെയും എത്രകാലം കഴിഞ്ഞാണു്, അവളുടെ ശബ്ദമൊന്നു കേൾക്കാൻ കഴിഞ്ഞതു്!

കാണുമ്പോൾ കണ്ടില്ലെന്നു നടിക്കുമായിരുന്നു. എന്നിട്ട് കൂട്ടുകാരികളുടെ പിറകിലേയ്ക്കു മാറിനിന്നു് ഒളിഞ്ഞു നോക്കും.

'നോക്കൂ, എനിക്കു കൊറച്ചു സാധനങ്ങൾ വാങ്ങണം. എന്റെ കൂടെയൊന്നു വരാം?'

'വരാം' അയാൾ നിർദ്വികാരമായി പറഞ്ഞു.

വില്ലനയ്ക്കുവെച്ച ശവപ്പെട്ടികൾപോലെ ചലനമറ്റുകിടന്ന ബസ്സുകൾക്കിടയിലൂടെ, നിറഞ്ഞുകവിഞ്ഞിട്ടും യാത്രക്കാരെക്കാത്തു്, പുറപ്പെടാൻ മടിച്ചുനില്ക്കുന്ന, നിന്നു പരുങ്ങുന്ന ബസ്സുകൾക്കിടയിലൂടെ, ഇളം കാരുപോലെ നടന്നുപോയ പത്തിനിയുടെ പിറകെ പതുക്കെ ഇഴഞ്ഞുപോൾ, ചിത്ത പശ്ചാത്തലയിച്ചുവീട്ടി വിഴാതിരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയായിരുന്നു അയാൾ.

വെറുത്ത നടന്നുപോകുന്നവരെ കൈകാട്ടി വിട്ടിട്ടു്, തീരിഞ്ഞുനില്ക്കുമ്പോൾ 'എന്താ വേണ്ടതു്?' എന്നു ചോദിക്കുന്ന സ്നേഹനീക്കങ്ങൾ, വെളുത്ത മെലിഞ്ഞ പയ്യൻ, കണ്ടപ്പോൾ തല തിരിച്ചു.

— നീ മറന്നിട്ടില്ല. നിനക്കെങ്ങനെ മറക്കാൻ കഴിയും?

എക്സ്കർഷൻ സ്കൂളിൽനിന്നു് കുട്ടികളെ കൊണ്ടുവന്നതായിരുന്നു. മജനിയും മേഴ്സിയും റിബബി വാങ്ങാനാണു് പീടികയ്ക്കുള്ളിലേയ്ക്കു പോയതു്. കടയുടെ മുമ്പിൽ, ഒരു സിഗററ്റിനു തീ കൊളുത്താൻ തീപ്പെട്ടിയുമുച്ചുകൊണ്ടു് നില്ക്കുമ്പോൾ, പെൺകുട്ടികൾ പരിഭ്രമത്തോടെ പുറത്തേയ്ക്കോടിവന്നു. അവർ കിതയ്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

'... മാഷേ—' രണ്ടുകുട്ടികളും മൂപ്പം നില്ക്കുമ്പോൾ.

'ഹേന്തേ? എന്തുപററി?'

വിറയുന്ന സാമത്തിൽ രജനി സംഗതി പറഞ്ഞപ്പോൾ, എടയത്തിൽ കോഴുകാരനടിച്ചു. ഉടൽ കോപംകൊണ്ടു് വിറച്ചു. അകത്തേയ്ക്കു കയ്യിച്ചുചെല്ലുമ്പോൾ ഒളി

ക്കാൻ സ്ഥലം കാണാതെ നിന്നു പരുങ്ങുന്ന പയ്യൻ —

'എട പട്ടി—'

ചുക്കുന്ന കവിളിൽ കൈപ്പുമെന്തിനുവൻ കനിഞ്ഞുനിന്നു. കണ്ണിത്തുള്ളികൾ ഉതിർന്നുവീഴുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ, വീണ്ടും അടിക്കാനോങ്ങിയ കൈ തളന്നു. മതി. നിനക്കിതുതീ. ഇനിയൊരിക്കലും, പെൺകുട്ടികളുടെ നെഞ്ചത്തേയ്ക്കു് നിന്റെ കൈ നില്ക്കില്ല.

'നോക്കൂ, ഇതു കൊള്ളാമോ?'

തുണിക്കടയിൽ, സാരികൾ പരിശോധിച്ചുകൊണ്ടു്, പത്തിനി ചോദിച്ചു.

മഞ്ഞയിൽ കറുത്ത ബോർഡറുള്ള കേണലക്സ് സാരി.

'കൊള്ളാം' അയാൾ പറഞ്ഞു.

'ഇതോ? ഇതാണു്' കൊറച്ചുംകുടീനല്ലു് അല്ലേ?'

അതൊരു ഇളം ചുവപ്പുസാരിയായിരുന്നു.

'ഇതും കൊള്ളാം.'

കോളേജിൽ പോയിത്തുടങ്ങിയപ്പോഴാണ് അനിയത്തി ആദ്യമായി സാരിയുടുക്കുന്നതു്. മാധവൻമാസ്റ്ററോടു് പതിനഞ്ചു രൂപ കടംവാങ്ങി ഖാദിസ്റ്റോറിൽനിന്നു് ഒരു സാരിയെടുത്തു. അതിന്നു് ഇളം ചുവപ്പുനിറമായിരുന്നു. സാരി കിട്ടിയപ്പോൾ അവൾ അതു് ഉടുത്തുനോക്കി. അകത്തും, അടുക്കളയുടെ മുറ്റത്തും, കൈയിലൊരു പുസ്തകവുമായി അവൾ ഉലാത്തി. അഴിച്ചുവെക്കാൻ മടിയായിരുന്നു.

എന്നിട്ടു്, രാത്രി ഉറക്കത്തിൽനിന്നെഴ

ദാമിടുന്ന മേലുകൾ

വി. സുന്ദരേശൻ

ഒന്നാറു ചെന്ന് വിളക്കുകൊളുത്തി വീണ്ടും സാരിയെടുത്തു ചുറ്റാൻ ശ്രമിക്കുമ്പോൾ അമ്മയുണർന്നു.

“നോക്കൂ ഉണ്ണേ, ഈ പെണ്ണ കാണുന്നേള!”

അമ്മ —

അമ്മിണിയിടെ?

ഓണം അഡ്വാനസ്സുവാങ്ങി, നാലുത്ത ബുത്രപത്ത് ഒരു ദെറികോട്ടൻ സാരിയെടുത്തു കൊണ്ടുചെന്നപ്പോൾ അവൾ പറഞ്ഞു:

“ഇത് ആ ചാത്തപ്പൻറാടത്തെ കാളിക്കുട്ടിക്കു ചേരും. എനിക്കൊന്നും വേണ്ട ഈ പീറ്റപ്പത്തുണി!”

അന്നിന് അവൾക്കിഷ്ടപ്പെട്ട സാരി വാങ്ങിക്കൊടുത്തു. വാച്ചും മാലയും വാങ്ങിക്കൊടുത്തു.

“നോക്കൂ— ഞാൻ ഇതെടുക്കട്ടെ? അറു പത്തഞ്ചു രൂപയാ വില.”

“കൊള്ളാം.”

“ഒരു ദെർലിൻ ഷർട്ടെടുത്തോളൂ. ഈ ചാക്കുപോലത്തെ ഖദറിട്ടു നടക്കാൻ—

“എനിക്കു നാണമില്ല!”

അയാളുടെ മുഖഭാവം കണ്ടപ്പോൾ, പിന്നൊന്നും പറയാൻ പത്മിനിക്കു ധൈര്യമുണ്ടായില്ല.

പുറത്തിറങ്ങി, പാതയുടെ അരികു പററി നടക്കുമ്പോൾ, പത്മിനി ചോദിച്ചു.

“അപ്പോ, എന്താ തീരുമാനിച്ചത്?”

“തീരുമാനിക്കണോ ഇപ്പോൾ?”

“പിന്നെ?”

“കുറുപ്പുകുടി കഴിയട്ടെ.”

“എന്നാ നമുക്കോരോ റാപ്പി കടിക്കാം. വരൂ.”

“വരാം.”

ഫാമിലി റൂമിന്റെ ഹാഫ്ഡോർ തുറന്നു പിടിച്ചു, പുഞ്ചിരിയുടനീളം വെയ്റ്റ് റൂടെ കണ്ണിൽ മിന്നിമറഞ്ഞത് എന്തായിരുന്നു എന്ന് ആലോചിച്ചുകൊണ്ടു അയാൾ കസേരയിൽ ഇരുന്നു. മെന്റ നോക്കി ഓർഡർ കൊടുത്തത് പത്മിനിയാണ്. മുറിയിൽ ഹാൻ ഓൺ ചെയ്തതും അവൾ തന്നെ.

“ഇവിടെ ഇങ്ങനെ അടുത്തിരിക്കുമ്പോ, മുമ്പുണ്ടാകാത്ത ഒരാനന്ദം എനിക്കനുഭവപ്പെടുന്നു.”

ചുമട്ടിൽ കൈകൊച്ചു. ചേററത്തിൽ

ആകാവുന്നതിലധികം ചേർന്നു ചാരി, അവൾകാതിൽ മെല്ലെപ്പുറത്തു.

അയാൾ നിശ്ശബ്ദമായി ഇരുന്നതേയുള്ളൂ.

“എന്താ ഒന്നും മിണ്ടാത്തേ?”

“മിണ്ടാതിരിക്കുന്നതല്ലേ നല്ലത്?”

അയാളുടെ ചോദ്യം അവൾക്കു മനസ്സിലായില്ല.

“അതെന്താ അങ്ങനെ പറഞ്ഞത്?”

“മുഴങ്ങുന്ന ശബ്ദമാണ് എന്റേറത്.”

അതു ചിലപ്പോൾ അപകടമുണ്ടാകും.

മിസ്റ്ററിക്കു കവിതയാണോ എഴുതുന്നത് ഇപ്പോൾ?”

“ആണെന്നു തന്നെ വെച്ചോളൂ.”

വെയ്റ്റ് കൊണ്ടുവന്ന പച്ചവെള്ളം അയാൾ കുടിച്ചു. കടലിലൂടെ അരിച്ചിറങ്ങിയ തണുപ്പ്, ഉള്ളിലെ അഗ്നിക്കു തെല്ലു ശമനമുണ്ടാക്കുന്നതായിത്തോന്നി.

അപ്പോൾ, ഒരു ചുബനത്തിനു വേണ്ടി സമീപിക്കുന്ന പത്മിനിയുടെ ചെമ്മന്നനവാൻ ചുണ്ടുകൾ അയാളെ വീണ്ടും അസ്വസ്ഥനാക്കി.

“നോക്കൂ, ഈ ഫോട്ടലിൽ നമുക്കൊരു മുറിയെടുത്താലെന്താ?”

“ദോഷമൊന്നുമില്ല.”

“—എനിക്കിതാ മനസ്സിലാവാത്തത്.”

“എന്ത്?”

“ഈ അലക്ഷ്യത. ഈ നിർവ്വീകാരത.

നേരം പറയൂ. എന്തോടിയുല്ലോ?”

“ഇഷ്ടമുണ്ടു്.”

“പിന്നെ?”

“പിന്നൊന്നുമില്ല!”

അയാൾ നിശ്ശബ്ദമായി കാപ്പി കുടിക്കാൻ തുടങ്ങി. അവൾ ചെയ്യുന്നതെന്താണെന്നു ശ്രദ്ധിച്ചില്ല. പുറത്തു വാഹനങ്ങൾ ചീറിപ്പാലുന്ന ശബ്ദത്തിൽ, ചത്തത്തെയുന്ന മനുഷ്യസ്വരം. സിനിമാ തിയേറ്ററിൽ നിന്നുയരുന്ന ഗാനം. അയാൾ ഗ്ലാസ്സുവെച്ച് എഴുന്നേറ്റു.

താക്കോലും ബഡ്ഷീറ്റുകളും കൊണ്ടു മുമ്പേ നടന്ന പന്തളന്റെ പിന്നാലെ കോണി കയറുമ്പോൾ കാൽതെറ്റിവിഴാതിരിക്കാൻ, ഭിത്തിയിൽ അയാൾ കൈ ബലത്തിലമർത്തി. മുക്കളിലെത്തിയപ്പോൾ രണ്ടുളെ നോക്കി അർത്ഥശർമമായിച്ചിരിച്ച ചെറുപ്പക്കാരനെ അവഗണിച്ചിട്ട്, വേഗം നടന്നു.

ബാത്റൂമിൽ പോയി പത്മിനി മുഖം കഴുകി വന്നു. നിലക്കണ്ണാടിക്കു മുമ്പിൽ നിന്ന് അവൾ മുടി ചീകി. ഫ്ലാമിൻ വാസിൽ നിന്ന് ഒരു പുവെട്ടുന്ന മുടിയിൽ തിരകി. കട്ടിലിൽ, കൊടുക്കൈ കത്തിക്കിടന്നുകൊണ്ടു, അവളെത്തന്നെ നോക്കുകയായിരുന്നു, അയാൾ.

—നി സുന്ദരിയാണ്. എന്റെ കവിതേ, നി സുന്ദരിയാണ്.

“നല്ല സൗകര്യമുള്ള മുറി. അല്ലേ?”

“തിരിഞ്ഞു, മുറിയിലാകെ കണ്ണോടിച്ചിട്ട് അവൾ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു.

“എല്ലാ സൗകര്യങ്ങളുമുണ്ടു്.”

കട്ടിലിൽ അയാളുടെ അരികിൽ അവൾ വന്നിരുന്നു. ആ കവിളുകളിൽ പുതിയൊരു ചൈതന്യം പ്രസരിക്കുന്നത് അയാൾ കണ്ടു. അപൂർവ്വമായൊരു സൗഭാഗ്യമാണതു് കാലത്തിന്റെ പ്രവാഹത്തിൽ, വല്ലപ്പോഴും മാത്രം വിടരുന്ന ഒരു പുഷ്പം.

“ഈ ദിവസം എനിക്കു് ഏറ്റവും ചിലയേറിയതാണ്. അവൾ പറഞ്ഞു.

“എന്നിടം അയാൾ അനുകൂലിച്ചു.

വർഷങ്ങൾക്കു ശേഷം, നാം നമ്മുടെ ലക്ഷ്യത്തിൽ എത്തിച്ചേർന്നു.

അതേ.

“നമ്മൾ ജീവിക്കാൻ ആരംഭിക്കുകയാണ്, അല്ലേ?”

അതേ.

“നാളെ രാവിലെ എപ്പോഴാ രജിസ്ട്രാറാപ്പിസി തൊറക്കു്?”

“പത്തരയ്ക്കു്.”

“ആദ്യത്തെ കല്യാണം നമ്മുടെതായിരിക്കണം.”

“ഉം.” അയാൾ മുളി.

“എന്നിട്ട് എന്റെ വീട്ടിൽ പോകണം.”

“ഉം.”

“അമ്മയും അച്ഛനും അദ്ഭുതപ്പെട്ടു. എങ്കിലും സന്തോഷിക്കും.

ഉം.

“എന്നിട്ട് മറ്റൊന്നാൾ, പത്രവാത്തയുടെ പിന്നാലെ നമ്മൾ തെമിച്ചു് സ്കൂളിൽ കേറിയെല്ലുന്നു. അപ്പോൾ—

“അപ്പോൾ?”

സ്ട്രാറ്റോഫോണുകളും വായും പൊളിച്ചു നില്ക്കും. മുമ്പിടീച്ചർ അത്ഭുതം കൊണ്ടു്

മുൻമുഖികൾ നിരനിരയായി ചൊരിയുവാൻനിന്നു വിതുമ്പും മാനസം—നദീതീരം, തിപ്രമാമടിലാഷം മുതിവരിച്ചുറങ്ങുന്ന ശ്മശാനശയ്യയിൽ. കടന്നുവരുന്നവർക്കു വീർത്തൊരൻ വദനം വീർപ്പുകളടക്കിനിൽക്കവേ കരുത്തലിഞ്ഞാവാം വിറങ്ങലിക്കമാർത്തമായ വർഷമൊലിച്ചിറങ്ങുവേ കൊതിച്ചുവിസ്മൃതിവരിക്കുവാൻ ചിത്തം ചിതയായ് ദുഃഖങ്ങളതിലടക്കുവാൻ നിതാന്തശാന്തിയിലുറങ്ങുവാൻ തപിച്ചുയർന്നതാം തുലാമുഖികൾക്കേ, പ്രശാന്തിമന്ത്രണം ശ്രവിക്കുവാൻ മനസ്സന്തമാമൊരു പ്രതീക്ഷയിൽറാണു.

—o—

മുക്കത്തു വിരൽ വെച്ചുപോകും തീർച്ച! വിരൽ വെച്ചിട്ട് എങ്ങോട്ടു പോകും? അയാൾ ചിരിച്ചു കൊണ്ടു ചോദിച്ചു. അവൾക്കു സന്തോഷമായി.

“ദാ കണ്ടോ, തമാശ പറഞ്ഞു തൊടണീ!

അവൾ, അയാളെ മുറുകെപ്പുണർന്നു. “തുടരൂ. രസമുണ്ടു് കേൾക്കാൻ.

അയാൾ പ്രേരിപ്പിച്ചു. “ഇനി ഞാൻ കേൾക്കട്ടെ കൊറച്ചു്.

—നിനക്കു കേൾക്കണോ അല്ലേ? അതേ. അതിനു സമയമായിരിക്കുന്നു.

അയാൾ വിചാരിച്ചു. “ശരി. അപ്പോൾ, ഡൂസി ടിച്ചർ മുക്കത്തു വിരൽ വെച്ചുപോകും അല്ലേ? പി

മലയാളനാട്ട്

വാരിക
വരിസംഖ്യനിരക്ക്

ഒരു വർഷത്തേക്ക് 40-00 രൂ.
ആറുമാസത്തേക്ക് 20-00 രൂ.
ഒറ്റപ്രതി 00-75 സ.
വിദേശങ്ങളിൽ അയയ്ക്കുന്നതിന് വരിസംഖ്യാനിരക്കിൽനിന്നും പോസ്റ്റ് റേജ് കൂടുതലായിരിക്കുന്നതാണ്.
—മാനേജർ.

ഒന്നു സരസ്വതിയമ്മ, തലയിൽ കൈവെച്ചു പോകും."

"ഉം." പത്മിനി മുളി.

"മാധവൻ മാസ്റ്റർ നെഞ്ചത്തു കൈവെച്ചു പോകും!"

"അത്? അതെന്തിനാ?"

എണ്ണമയമില്ലാത്ത, വെട്ടിയിട്ടുനേക്കുമാസങ്ങളായ തലമുടി മാലിയൊതുക്കിക്കൊണ്ടിരുന്ന നന്നത്ത നീണ്ട വിരലുകൾ പെട്ടെന്നു നിശ്ചലമായി.

(— നിനക്കറിഞ്ഞുകൂടെ? നിന്റെ മുഖം വിളറിയില്ലല്ലോ!)

"ആർക്കറിയാം!" അയാൾ പറഞ്ഞു.

എന്നിട്ട് മാധവൻമാസ്റ്റർ യൂറിനലിജേക്കു നക്കും. അവിടെച്ചെന്നു്, ആരും കാണാതെ പൊട്ടിച്ചിരിക്കും!"

"പൊട്ടിച്ചിരിക്കോ?"

— മുഖത്തെ ഭീതി, പുഞ്ചിരിക്കൊണ്ടു മറയ്ക്കാൻ നിനക്കാവില്ല. നീയെന്താണ് വിറയ്ക്കുന്നത്?

"അതെ. പൊട്ടിച്ചിരിക്കും. കാരണമെന്താണെന്നോ? പ്രേമിച്ചു വിവാഹം ചെയ്യുന്നത് വിഡ്ഢിത്തമാണെന്നാണ് അയാളുടെ വിശ്വാസം. അയാൾ അനേകം പെൺകുട്ടികളെ പ്രേമിച്ചിട്ടുണ്ട്. എല്ലാവരെയും ആസ്വദിച്ചിട്ടുണ്ട്. പിന്നെ, ഒന്നുമറിയാത്തഭാവത്തിൽ കൈകഴുകി നടന്നിട്ടുണ്ട്."

—നീ തളസ്സോ? കറുത്തുപോയല്ലോ മുഖം! സാരമില്ല. കഥ കേൾക്കൂ...

"മാധവൻമാസ്റ്റർ ഒരു പ്രേമത്തിന്റെ കഥ എന്നോടു പറഞ്ഞു. പെണ്ണേതെന്നു

പറഞ്ഞില്ല. അവൾക്ക് ഒരു കഥകൻ അയച്ചിരുന്നു. അയാളെക്കാൾ മെച്ചമാണെന്നു തോന്നിയിട്ടാണ് മാധവൻമാസ്റ്ററുടെ പ്രേമം അവൾ സ്വീകരിച്ചത്. അങ്ങനെ; അവൾ ഗർഭിണിയായി. കഥകൻ പത്മിനി വൃദ്ധാലയം ഒഴിഞ്ഞുമാറി. പാവം പെണ്ണ്. അവൾ എന്തുചെയ്യും?"

"പത്മിനി, കഥകളെ നീയുറങ്ങിയോ? ഉണക്ക. ഉണക്കു് ഇതു കേൾക്കൂ. അവൾ എന്തു ചെയ്തു എന്നാണ് നിനക്കു തോന്നുന്നത്?"

"തൂങ്ങിച്ചുത്തിട്ടുണ്ടാവും!" കൃദ്ധമായിരുന്നു മറുപടി.

"സംഭവിച്ചത് അതൊന്നുമല്ല. അവൾ പഴയ കഥകനെത്തന്നെ സ്വീകരിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു. അയാളൊരു വിഡ്ഢിയാണ് അയാൾ വിശ്വസിച്ചു. അങ്ങനെ എത്രയും വേഗം വിവാഹം നടത്തുവാൻ വേണ്ടി അവൾ നിർബ്ബന്ധിക്കാൻ തുടങ്ങി. അയാൾ കഥ തുടർന്നു:

"ഒരു സുന്ദരമായ സായാഹ്നം. അയാൾ ഉറക്കം കൂട്ടി അവൾ ഒരു ഹോട്ടലിൽ ചെന്നുകയറി. അവിടെ ഒരു ഡബ്ബിൽ ഉറക്കം ഉറക്കം. അടുത്തദിവസം റജിസ്റ്റർ കയ്യെരിയിൽ പോകാൻ അവർ തീരുമാനിച്ചു."

നീയെന്താണ് മുട്ടാത്തത്? നിന്റെ ദേഹമാകെ കറുത്തുപോയല്ലോ; എന്റെ ഭാരമേ...

"കേൾക്കൂ. അപ്പോൾ അയാൾ ഒരു കഥ പറയാൻ തുടങ്ങി. ഒരു പ്രേമത്തിന്റെ കഥ—"

— എന്തു നീ മരിച്ചുവോ?

അയാൾ കട്ടിലിൽനിന്നുഴന്നുറങ്ങി വളരെ തണുത്ത നെററിയിൽ ചുംബിച്ചു. മൺകുഞ്ചിയിൽനിന്നും ഒരു ഗ്ലാസ്സു വെള്ളമെടുത്തു കുടിച്ചു. എന്നിട്ട്. തിരികെ കട്ടിലിലേയ്ക്കു നടന്നു. കഥകിയെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു ഉറങ്ങാൻ കിടന്നു.

പതുക്കെ, വളരെ പതുക്കെ. അവളുടെ കാതിൽ ചൂണ്ടുപേന്തു മറു്ച്ചിട്ട്:

'ജാതസ്യഹിസ്യവോ മൃത്യുർഭൂവം—

ജന്മമൃതസ്യ ച

തസ്യാദപരിഹാരേയർത്ഥേ, ന തപം—
ശോചിതമർഹസി.'

ആർ. കെ.

കേദാരിനാഥനോടുകൂടും പ്രകൃതിയുടെ മായികസൗന്ദര്യം അധികരിച്ചുവന്നു.

അകലെ, മഞ്ഞിൽ മുടിയ ഒട്ടനേകം പർവ്വതനിരകൾ മാനംമുട്ടിനിന്നു. കാട്ടുചോലകളും വെള്ളച്ചാട്ടങ്ങളും ഇടക്കിടെ മനാകിനിയിൽ വന്നു ലയിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. മലകളിലെ മഞ്ഞു് ഉതകി, വെള്ളിരേഖകളായി, താഴേക്കു പതിക്കുന്നു.

അന്തരീക്ഷത്തിൽ ഏതോ സൗരഭ്യം തങ്ങിനിന്നു. ആദ്യമാദ്യം അതെപ്പറ്റി അധികം ഗൗനിച്ചില്ല. മുന്നോട്ടു നടക്കുംതോറും അതു വർദ്ധിച്ചുവരുന്നതായി അനുഭവപ്പെട്ടു. ചുറ്റിനും നോക്കിയപ്പോൾ ഭൂമിയിൽ പററിപ്പിടിച്ചു വളരുന്ന ഒരു തരം ചെടി സർവ്വതകണ്ഠ. ഒരിലപറിച്ച് ഞെരടിനോക്കിയപ്പോൾ തീക്കണ്ണമായ സുഗ

കേദാർനാഥിലേക്കു്

ന്ധം. അന്തരീക്ഷമാകെ ആ സുഗന്ധം നിറഞ്ഞുനിന്നു. ഒരു വലിയ മലയുടെ അടിവാരത്തിലെത്തിയപ്പോൾ അങ്ങകലെനിന്നും ഒരു ചെണ്ടയുടെ ശബ്ദം കാതിൽ പന്തലിച്ചു. നടക്കുന്നോറും അതു് അടുത്തടുത്തു വന്നു. ആ മലയുടെ നിറുകയിൽ എത്തിയപ്പോൾ ഒരു ചെറിയ ക്ഷേത്രം കണ്ടു. ശിവന്റെ ദ്വാരപാലകനെന്നു ക്ഷേത്രമായിരുന്നു അതു്. അവിടെക്കുറേ മുർത്തി കരികളിൽ കൊത്തിയതും പുരാതനവുമായിരുന്നു. രൗദ്രഭാവംപൂണ്ട ആ മുർത്തിക്ക് വലിയ കണ്ഡലങ്ങളും ഉരുണ്ട നേത്രങ്ങളും കൊമ്പൻ മീശയുമുണ്ടായിരുന്നു. വലത്തെ കയ്യിൽ ഒരു വലിയ ഗദപിടിച്ചിരുന്നു. അതിനു സാമീപം വിചിത്രവേഷധാരിയായ ഒരു ടിബറ്റുകാരൻ ഇരുന്നു ചെണ്ടയിൽ ആഞ്ഞടിക്കുകയും "ജയ് കേദാർനാഥ്" എന്നു വിളിക്കുകയും ചെയ്തു.

നടപ്പാത, പലയിടങ്ങളിലും മഞ്ഞുകൊണ്ടു് മൂടപ്പെട്ടിരുന്നു. വളരെ സൂക്ഷിച്ചു

സം മഞ്ഞിൽക്കൂടി തെന്നാതെ നടന്നതു്. കണ് നടന്നപ്പോൾ പാതവക്കിലുള്ള ഒരു ഗുഹയിൽനിന്നും പുക വെളിയിലേക്കു വരുന്നത് കണ്ടു. മഞ്ഞുമഴ ആരംഭിച്ചതിനാൽ കററേറേ അതിനുള്ളിൽ ചിലവഴിക്കുമെന്നു തീരുമാനിച്ചു. ഞാൻ അതിന്റെ കവാടത്തിലെത്തി, 'ജയ്' ബോലേനാഥ്' എന്നു വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. അകത്തു നിന്നും 'ജയ് കേദാർനാഥ്' എന്ന മറുപടി ഉയർന്നപ്പോൾ ഞാൻ ഗുഹക്കുള്ളിൽ കടന്നു. ആ ഗുഹ ഒരുവിധം വിശാലമായിരുന്നു. അതിനുള്ളിൽ ജഡകെട്ടിയ തലമുടിയും ഉൾക്കാടിയും മീശയുമുള്ള ഒരു നാഗം സ്വാമി വീരാനുസന്തത്തിൽ ഇരിക്കുന്നതു കണ്ടു. അയാളുടെ അടുത്തുതന്നെ ഒരുട്ടപ്പിൽ തീ കത്തുന്നുണ്ടായിരുന്നു. സ്വാമി ശരീരമാസകലം ഭസ്മം പുശിയിരുന്നു. ഒരു ല

കോട്ടിമാത്രമേ ധരിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. ഒരു വലിയ ത്രിമൂലം അടുപ്പിനു സമീപം നാട്ടിയിരുന്നു. സ്വാമി ഇരിക്കാൻ ആംഗം കാണിച്ചു. ഞാൻ ഒരു ചാക്കുതൂങ്ങിൽ ഇരുന്നു. സ്വാമിയുടെ കൈയ്യിൽ ഒരു ചിലം ഉണ്ടായിരുന്നു സ്വാമി അതു് ആഞ്ഞുവലിച്ചു. ഗന്ധത്തിൽനിന്നും അതു് ഗന്ധാവാണെന്നു് മനസ്സിലായി. സ്വാമി അതിലെ ചാരം തട്ടിക്കളഞ്ഞിട്ടു പറഞ്ഞു 'ഇതു കഴിഞ്ഞു. നിങ്ങൾ വലിക്കുന്നെങ്കിൽ ഒരു ചിലംകൂടി നിറക്കാം.'

മഞ്ഞുമഴയിൽനിന്നും അപ്പുറേറേ മാറിയിരുന്നു് ഒരു പുക വലിച്ചുകുറ്റാണം 'സ്വാമിജിയുടെ അഭിപ്രായംപോലെ.'

സ്വാമി രണ്ടാമതും ചിലം നിറച്ചുതൂങ്ങി. സ്വാമിയുടെ ഗുരുവിനെപ്പറ്റിയും അക്കാവധേപ്പറ്റിയും ഞാൻ മോഹിച്ചു ചോദ്യങ്ങൾക്കു് അദ്ദേഹം ഉത്തരമെമ്പകി.

സ്വാമി മഹാരാഷ്ട്രക്കാരനാണ്. സന്യാസം സ്വീകരിച്ചിട്ട് 14 വർഷങ്ങളാ

യി. ഗുരുസ്ഥാനം ഉത്തരകാശിക്കടുത്തുള്ള ഒരു മലയാണ്. അവിടെ ഒരു ഗുഹക്കുള്ളിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗുരു പാത്തിരുന്നു. സമാധിയായിട്ട് രണ്ടുകൊല്ലം കഴിഞ്ഞു. അദ്ദേഹം തന്ന ചിലം, കൈലാസ് പതിയെ വണങ്ങിക്കൊണ്ട് ഞാൻ വലിച്ചു. മുത്ത കച്ചൊവാണം അതിൽ നിറച്ചിരുന്നു. ഗുഹക്കുവെളിയിൽ മഞ്ഞുമഴ പെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. സ്വപ്നമായിരുന്നു കേദാരിലേക്കിനി അധികദൂരമില്ലെന്നു മനസ്സിലായി. ഗുഹയുടെ കവാടത്തിലൂടെ അകലെ മുടൽമഞ്ഞിൽ മുങ്ങിയ ഹിമവാന്റെ ശൃംഗങ്ങൾ അവ്യക്തമായി കാണാം. കാട്ടുവൃകൾ അന്തരീക്ഷത്തിൽ വെള്ളിരേഖകൾപോലെ കാണപ്പെട്ടു.

നാഗാസപാമിമാരെപ്പറ്റിയും അവരുടെ ഉല്പത്തിയെക്കുറിച്ചും സ്വപ്നമിയിൽനിന്നും പലതും മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. ഹിന്ദുമത പുജാരികളായ ബ്രാഹ്മണരുടെ ഔദ്ധത്യവും സ്വാർത്ഥതയും സനാതന ധർമ്മത്തിന്റെ അടിത്തറയിലൂടെയെ അവസരത്തിൽ, ശ്രീബുദ്ധൻ. വർദ്ധമാന മഹാവീരൻ തുടങ്ങിയ ക്ഷത്രിയ രാജകുമാരന്മാർ പലർക്കും സംരക്ഷണാർത്ഥം രംഗത്തിറങ്ങി. അവർ സ്വാർത്ഥമതികളായ ബ്രാഹ്മണരാൽ പങ്കിലമാക്കപ്പെട്ട ആരാധനാ രീതികളേയും യാഗാദികർമ്മങ്ങളേയും എതിർത്തു. ആ എതിർപ്പ് ക്രമേണ ഹിന്ദുക്കളുടെയും ഹിന്ദുക്ഷേത്രങ്ങളുടെയും നില നില്പിനെ, ഏറ്റവും പ്രതികൂലമായ രീതിയിൽ ബാധിച്ചു. അഹിംസയുടെ പ്രവാചകനായ ശ്രീബുദ്ധന്റെ കാലശേഷം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിൻഗാമികൾതന്നെ, ഹിന്ദുമതവിരോധം മൂലം ഹിംസക്കും അക്രമത്തിനും നേതൃത്വം കൊടുത്തു. അശോകനെപ്പോലുള്ള രാജാധിരാജന്മാർ ബുദ്ധമതം സ്വീകരിച്ചതോടുകൂടി, ആ മതം അന്നത്തെ ഔദ്യോഗികമതമായി ഉയർന്നു. ഈ സാഹചര്യപ്രയോഗിച്ച് ബുദ്ധമതദ്രാസ്തന്മാർ ഹൈന്ദവക്ഷേത്രങ്ങൾ നശിപ്പിക്കുകയും മുതലിക്കുട്ടെ തച്ചടയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. മാതൃമൂല, ഹൈന്ദവ സന്യാസിമാരെയും അവർ കൊല്ലാൻ മടിച്ചില്ല. ഭാരതത്തിലെ പുരാതനമായ നിരവധി ക്ഷേത്രങ്ങൾ ഇപ്രകാരം ബുദ്ധമതക്കാർക്ക് നശിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. ബദേനീനാഥ് കേദാരിനാഥ്

എന്നിവയും അവയിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. ഹിന്ദുമതം ഭൂമുഖത്തുനിന്നുതന്നെ തുടച്ചുനീക്കാമെന്ന് ബുദ്ധമതക്കാർ വ്യാമോഹിച്ചു. ആക്കാലത്താണ് ശങ്കരാചാര്യർ കേരളത്തിൽ അവതരിച്ചത്. ആ മഹായോഗി ആ സേതുഹിമാചലം പര്യടനം നടത്തി ഹിന്ദുമതപ്രചരണം നടത്തുകയും, ബുദ്ധമതക്കാർക്ക് നാമാവശേഷമാക്കപ്പെട്ട പുരാതന ക്ഷേത്രങ്ങൾ പുനരുദ്ധരിക്കുകയും, അവിടെ പുനർപ്രതിഷ്ഠ നടത്തുകയും ചെയ്തു. സ്നേഹത്തിന്റെയും സമാധാനത്തിന്റെയും ദൂതനായിരുന്ന ആ മഹാമാന്ത്രികൻ പലപ്പോഴും ബുദ്ധമതക്കാരുടെ പീഠങ്ങളിൽക്കിരയായിട്ടുണ്ടെന്ന് ആ നാഗാസപാമി പറഞ്ഞു. നിർഭയനായ ആ അവതാരപുരുഷൻ ഹിന്ദുസന്യാസിമാരുടെ രക്ഷക്കുവേണ്ടി ഒരു പുതിയ വിഭാഗം സന്യാസികൾക്ക് രൂപം നൽകി. അവരത്രേ നാഗാസപാമിമാർ. കൗപീനധാരികളായി, കായ്കനികൾ ഭക്ഷിച്ച് ത്രിശൂലവുമേന്തി, കാട്ടുകളിൽ സഞ്ചരിക്കുന്ന നാഗാസപാമിമാർക്കു് ഒരേയൊരു കർമ്മമാണുണ്ടായിരുന്നത്. ഹിന്ദു സന്യാസത്തെയും സനാതനധർമ്മത്തെയും പരിരക്ഷിക്കുക. നൂററാണ്ടുകളായി അവർ ആ കർമ്മം നടത്തുന്നു എന്നാണ് ആ സ്വപ്നമി എന്നോട് പറഞ്ഞത്. ശങ്കരൻ സാക്ഷാൽ ശിവജി തന്നെയെന്ന് അദ്ദേഹം വിശ്വസിക്കുന്നു.

ശങ്കരാചാര്യന്റെ ജീവിതത്തെയും അദ്ദേഹം അനുഷ്ഠിച്ച അമാനുഷിക കർമ്മങ്ങളെയും പറ്റി ചിന്തിച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ നാഗാസപാമിയോട് യാത്രപറഞ്ഞു. ഗുഹയിൽനിന്നിറങ്ങി. മഞ്ഞുമഴ തുടർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. അന്തരീക്ഷം ഇപ്പോഴും ഭാഗികമായി മഞ്ഞിൽ മുടിയിരിക്കുന്നു. ഞാൻ ആ മലയിറങ്ങി, മറ്റൊന്നു കയറി. നടപ്പാതയിൽ പലയിടങ്ങളിലും കട്ടിയായി മഞ്ഞു വീണിരുന്നു. കാൽ ഒന്നു തെറിയാൽ ചെന്നു വീഴുന്നത് ആയിരക്കണക്കിനടി താഴ്വയിലുള്ള അഗാധഗർത്തത്തിലായിരിക്കും.

ചുറ്റുമുള്ള മലകളുടെ ഉച്ചിയിൽവീണ മഞ്ഞു, അല്ലാറ്റം ഉരുകി, ചാലുകളായി, താഴെ, മന്ദാകിനിയിൽ പതിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. കടാ ദൂരം നടന്നപ്പോൾ ഒരു തിരിവിലെത്തി. അവിടെ ഒരു ചെറിയ താഴ്വര

യുടെ നടന്ന് അപ്പുറത്തു കടന്നപ്പോൾ, ദീർഘചതുരാകൃതിയിലുള്ള ചിസ്തുമതമായ ഒരു സമതലപ്രദേശം നമ്മുടെ മുന്നിൽ നിൽക്കുന്നു. അത് സമതലത്തിന്റെ നാലുചുറ്റും പർവ്വതങ്ങളുടെ ഒരു കോട്ടതന്നെ നിലകൊള്ളുന്നു. അതിന്റെ വടക്കേത്തറയ്ക്കു്, ഒരു വെട്ടുപോലെ, കേദാർനാഥ് ക്ഷേത്രം കാണാം. മന്ദാകിനി ആ സമതലത്തിന് ഒരു നടുക്കുള്ള ഒരു താഴോട്ടൊഴുകുന്നു. അതിന്റെ തീരത്തു കൂടി കര നടന്നപ്പോൾ ഒരു പാലം കണ്ടു. പാലത്തിനോടടുത്തു്. നദിയിലേക്കിറങ്ങാൻ കല്പുവുകൾ കെട്ടിയിരുന്നു. ചുരുക്കം ചില തീർത്ഥാടകർ നദിക്കുസമീപം കൽപ്പുവയിൽ ഇരുന്നു് മൊത്തുകൊണ്ട് അല്ലാറ്റം വെള്ളം കേദാരി തലയിലും ദേഹത്തും തളിക്കുകയും തണുത്തുവീരുകയും ചെയ്യുന്നത് കാണാൻ കഴിഞ്ഞു. ദീർഘമായ യാത്രക്കുശേഷം കേദാരിൽ എത്തിയതിനാൽ മന്ദാകിനിയിൽ കളിച്ചിട്ട് ദർശനം നടത്താമെന്ന് ഞാൻ തീരുമാനിച്ചു. കോട്ടം കാൻവാസ് സഞ്ചിയും ധരിച്ചിരുന്ന പാൻറും ഊരി പാലത്തിൽ വെച്ചിട്ട് കല്പുവുകളിറങ്ങി നദിയിലെത്തി. വെള്ളത്തിൽ സ്നർശിച്ചപ്പോൾ കാലുകൾ മരവിടുന്നതുപോലെ തോന്നി. ധൈര്യം അവലംബിച്ച് ഞെ മുങ്ങിയതും. തണുപ്പല്ലം കുറഞ്ഞതുപോലെ തോന്നി. മൂന്നു പ്രാവശ്യം ജലത്തിൽ മുങ്ങി കേദാർനാഥനേയും, ശക്തിദേവിയേയും മനസ്സാൽ വണങ്ങി ഞാൻ കരയിലെത്തി. ശരീരം കിടുകിടാവിരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഒരു വിധം വസ്ത്രങ്ങൾ ധരിച്ച് കേദാർനാഥിന്റെ ശുദ്ധതെ ലക്ഷ്യമാക്കി നടന്നു. പാതയുടെ ഇരുവശവും കല്ലിൻകെട്ടിയ ചെറിയ ഭവനങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. തീർത്ഥാടകരെ ഉദ്ദേശിച്ച് പണികഴിക്കപ്പെട്ടവയാണ് അവ. ദൂരക്കാഴ്ചയിൽ ക്ഷേത്രത്തിന്റെ ദർശനത്തെ ആ ചെറു ഭവനങ്ങൾ അവകോലപ്പെടുത്തുന്നതായി തോന്നി.

ഞാൻ കേദാർ ക്ഷേത്രത്തിന് മുൻപിലെത്തി, പാണ്ഡവവാദാൽ നിർമ്മിതമായതെന്നു കരുതുന്ന ആ ക്ഷേത്രം കാഴ്ചയിൽ അതിമനോഹരമായ ഒരു മന്ദിരമായിരുന്നു. അതിന്റെ രചനാ രീതി ശ്രദ്ധിച്ചപ്പോൾ അത് രണ്ടാമത് പണിത്തതാണെന്നും, പൗരാണിക വാസ്തുശില്പകലയുടെ നടന്ന് അപ്പുറത്തു കടന്നപ്പോൾ, ദീർഘചതുരാകൃതിയിലുള്ള ചിസ്തുമതമായ ഒരു സമതലപ്രദേശം നമ്മുടെ മുന്നിൽ നിൽക്കുന്നു. അത് സമതലത്തിന്റെ നാലുചുറ്റും പർവ്വതങ്ങളുടെ ഒരു കോട്ടതന്നെ നിലകൊള്ളുന്നു. അതിന്റെ വടക്കേത്തറയ്ക്കു്, ഒരു വെട്ടുപോലെ, കേദാർനാഥ് ക്ഷേത്രം കാണാം. മന്ദാകിനി ആ സമതലത്തിന് ഒരു നടുക്കുള്ള ഒരു താഴോട്ടൊഴുകുന്നു. അതിന്റെ തീരത്തു കൂടി കര നടന്നപ്പോൾ ഒരു പാലം കണ്ടു. പാലത്തിനോടടുത്തു്. നദിയിലേക്കിറങ്ങാൻ കല്പുവുകൾ കെട്ടിയിരുന്നു. ചുരുക്കം ചില തീർത്ഥാടകർ നദിക്കുസമീപം കൽപ്പുവയിൽ ഇരുന്നു് മൊത്തുകൊണ്ട് അല്ലാറ്റം വെള്ളം കേദാരി തലയിലും ദേഹത്തും തളിക്കുകയും തണുത്തുവീരുകയും ചെയ്യുന്നത് കാണാൻ കഴിഞ്ഞു. ദീർഘമായ യാത്രക്കുശേഷം കേദാരിൽ എത്തിയതിനാൽ മന്ദാകിനിയിൽ കളിച്ചിട്ട് ദർശനം നടത്താമെന്ന് ഞാൻ തീരുമാനിച്ചു. കോട്ടം കാൻവാസ് സഞ്ചിയും ധരിച്ചിരുന്ന പാൻറും ഊരി പാലത്തിൽ വെച്ചിട്ട് കല്പുവുകളിറങ്ങി നദിയിലെത്തി. വെള്ളത്തിൽ സ്നർശിച്ചപ്പോൾ കാലുകൾ മരവിടുന്നതുപോലെ തോന്നി. ധൈര്യം അവലംബിച്ച് ഞെ മുങ്ങിയതും. തണുപ്പല്ലം കുറഞ്ഞതുപോലെ തോന്നി. മൂന്നു പ്രാവശ്യം ജലത്തിൽ മുങ്ങി കേദാർനാഥനേയും, ശക്തിദേവിയേയും മനസ്സാൽ വണങ്ങി ഞാൻ കരയിലെത്തി. ശരീരം കിടുകിടാവിരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഒരു വിധം വസ്ത്രങ്ങൾ ധരിച്ച് കേദാർനാഥിന്റെ ശുദ്ധതെ ലക്ഷ്യമാക്കി നടന്നു. പാതയുടെ ഇരുവശവും കല്ലിൻകെട്ടിയ ചെറിയ ഭവനങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. തീർത്ഥാടകരെ ഉദ്ദേശിച്ച് പണികഴിക്കപ്പെട്ടവയാണ് അവ. ദൂരക്കാഴ്ചയിൽ ക്ഷേത്രത്തിന്റെ ദർശനത്തെ ആ ചെറു ഭവനങ്ങൾ അവകോലപ്പെടുത്തുന്നതായി തോന്നി.

ല്ല, പ്രത്യേക ഗ്രേക്കോ-റോമൻ ശൈലിയാണ് അതിൽ തെളിഞ്ഞുനില്ക്കുന്നതെന്നും മനസ്സിലായി. കേദാർക്ഷേത്രം നിരവധി തവണ നശിപ്പിക്കപ്പെട്ടതും പുനർനിർമ്മാണം നടന്നിട്ടുള്ളതുമാണ്. കരിങ്കല്ല് മാർബിളും ഉപയോഗിച്ചാണ് ആ മന്ദിരം പണിതീരുന്നത്.

എന്റെ പാദുകം വെളിയിൽ വെച്ചിട്ട് ഞാൻ ക്ഷേത്രത്തിനുള്ളിൽ കടന്നു. പഞ്ചപാണ്ഡവന്മാരുടെയും പാണ്ഡവിയുടെയും കരിങ്കല്ലിൽ കൊത്തിയ മുർത്തികൾ ഇരുവശങ്ങളിലുമായി നിലകൊണ്ടു. അതിന്റെ രചനാ രീതിയിൽനിന്നും അത് ക്ഷേത്രത്തിന്റെ ഗോപുരത്തേക്കാളും പ്രാചീനമാണെന്ന് മനസ്സിലായി. ഉള്ളിൽ, ശ്രീകോവിലിൽ, അനാദിയായ ആ ശിവലിംഗം കണ്ടു. മൂന്നു ശിഖരങ്ങളോടുകൂടിയ ഒരു പാറയായിരുന്നു അത്. നടുവിലുള്ള ശിഖരത്തിന് ഉയരം കൂടുതലുണ്ട്. ദർശനത്തിനുശേഷം ഞാൻ ക്ഷേത്രത്തിനുവെളിയിൽ കടന്നു. പാലത്തിനു സമീപമുണ്ടായിരുന്ന P. P. ഗവണ്മെന്റിന്റെ ടൂറിസ്റ്റ് ബംഗ്ളാപ്പിലേക്ക് നടന്നു, നേരം ഇരുട്ടി തുടങ്ങിയിരുന്നു.

കേദാർനാഥ് ക്ഷേത്രവും ഉത്തരഖണ്ഡിലുള്ള മറ്റു ക്ഷേത്രങ്ങളെപ്പോലെ വർഷത്തിൽ ആറുമാസമേ തുറക്കാറുള്ളൂ. മേയ് മുതൽ ഒക്ടോബർവരെ. ബാക്കിയുള്ള മാസങ്ങളിൽ മഞ്ഞുകട്ടിയായി വീണുകിടക്കുന്നതിനാൽ അങ്ങോട്ടുള്ള യാത്രതന്നെ ഏറെക്കുറെ അസാദ്ധ്യമാണ്. സത്യഗുപ്തത്തിൽ ബദരിയിലും കേദാരിലും ഒരേ ശാന്തിക്കാരനായിരുന്നു പുഷ്പ നടത്തിയിരുന്നത് എന്നാണ് ഐതിഹ്യം. ബദരിയിലേക്ക് കേദാരിൽനിന്നും മഞ്ഞുമുടികിടക്കുന്ന കൊടുമുടികളിലൂടെയുള്ള ദൂരം കണക്കുകൂട്ടിയാൽ വളരെയൊന്നും കാണുകയില്ല. എന്നാൽ ഇന്ന് കേദാരിൽനിന്നും ബദരിയിൽ എത്തണമെങ്കിൽ ആറുകണക്കിനു മൈലുകൾ തരണം ചെയ്യണം. സത്യഗുപ്തത്തിൽ ആ കൊടുമുടികൾക്കിടയിലൂടെ മലനാതകൾ ഉണ്ടായിരുന്നെന്നും ബദരിയിൽ പ്രാതപുഷ്പ നടത്തുന്ന ശാന്തിക്ക് 'ആരതി'ക്ക് കേദാരിലെത്താൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നെന്നും ഞാൻ ഹിന്ദു പണ്ഡിറ്റ് ബദരിനാഥിൽ വെച്ചു കണ്ട ഒരു സ്വപ്നമി എന്നോട് പറയുകയുണ്ടായി.

രാത്രി ഏതോ സമയത്തു് ഞാൻ ഉറക്കത്തിൽനിന്നും ഉണർന്നു. ടിൻഷിററിനു് പുറത്തു് മഞ്ഞുവീഴുന്ന ശബ്ദം കേൾക്കാം. ഞാൻ കിടക്കയിൽനിന്നൊഴുന്നേറ്റു്, കമ്പിളി പുതച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ പുറത്തുകടന്നു. ടൂറിസ്റ്റ് ബംഗ്ളാവിന്റെ മുറ്റത്തെത്തി. അന്തരീക്ഷം നിശ്ശബ്ദമാണ്. കേദാർനാഥ് നിദ്രയിൽ ആണ്ടിരിക്കുന്നു. ഞാൻ ടൂറിസ്റ്റ് ബംഗ്ളാവിന്റെ ഗെയിറ്റ് തുറന്നു് പാതയിലെത്തി. പാതയിൽ കൂടി കറേനേരം നടന്നു.

ചുറ്റിനും. നേക്കിയപ്പോൾ കണ്ടതു് ഒരുതട്ടുതടശൃംഗതന്നെയായിരുന്നു. ആ കാഴ്ച അവർണ്ണനീയമാണ്. ആകാശത്തു്, പുക പടലങ്ങൾപോലെ തോന്നിയ്ക്കുന്ന മഞ്ഞിനിടയിൽ കൂടി ഉദിച്ചുനില്ക്കുന്ന ചന്ദ്രൻ. ചുറ്റിനുള്ള പർവ്വതങ്ങൾ ധവളിമയിൽ മുങ്ങിനില്ക്കുന്നു. ചന്ദ്രന്റെ പ്രകാശം ആ ഗിരിനിരകളിൽ തട്ടി ഒരുതരം ദിവ്യമായ ശോഭ പരത്തുന്നു. എങ്ങും ശുഭ്രനിറം ഇടക്കിടക്കു് നീല, ചാരം. അത്യുന്നതങ്ങളിൽ സ്വർഗ്ഗാരോഹൺ എന്തെങ്കിലും യവളിമയാർ മലഞ്ചെരുവുകളിൽ സ്വപ്നങ്ങളുടെ നിഴൽക്കുത്തു്. നാലു ചുറ്റിനും ഏറെക്കുറെ തുല്യാകൃതിയിലുള്ള ഉത്തുംഗമായ പർവ്വതങ്ങൾ. സമതലത്തിന്റെ ഒത്ത നടുക്കുകൂടി ഒഴുകുന്ന മന്ദാകിനി, അതിന്റെ അഞ്ചു മണങ്ങൾ ശിഖരങ്ങളിലെ മഞ്ഞിൽ അപ്രത്യക്ഷമാകുന്നു. അന്തരീക്ഷത്തിൽ നേരിയ മഞ്ഞിന്റെ സുരാഭ്യമായ മറ, വടക്കുമാറി അല്പം ഉയർന്ന പ്രദേശത്തു് കേദാർനാഥക്ഷേത്രം.

അങ്ങിനെ നിന്നുറപ്പാൾ, അവിടെ നടക്കുന്ന ഏതോ സ്വർഗ്ഗീയനാടകം കാണാൻ എത്തിക്കൂടിയിട്ടുള്ള ദേവഗണങ്ങളാലും, ഋഷിശ്രേഷ്ഠന്മാരാലും, വാസിന്ദാദിവാഗ്ദോഷന്മാരാലും നിയമപ്പെട്ട ഒരു ഗാലറിയാണ് ചുറ്റിനും കണ്ട മാമലകൾ എന്നും, നാടകം അവതരിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന വേദിയാണ് കേദാർനാഥക്ഷേത്രം നിലകൊള്ളുന്ന ഉയർന്ന പ്രദേശമെന്നും തോന്നി. യുഗയുഗാന്തരങ്ങളായി അവിടെ അവതരിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന, ആ നിത്യനാടകം ഏതാണ്? ആതെന്താണ്? അതിലെ കഥാപാത്രങ്ങൾ?

(അവസാനിച്ചു)

പക്ഷേ അവൾ മരിച്ചു. ആത്മഹത്യ അതിന്റെ കാരണം ഇന്നോളംവരെ ആർക്കും അറിയില്ല "അദ്ദേഹത്തിന്റെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞു."

'അതു വളരെ ട്രാജിക്കായല്ലോ.' 'അതെ, അതുവളരെ ട്രാജഡിയായിപ്പോയി.'

"എന്റെ അമ്മ ഒന്നരമാസത്തോളം മനസ്സിലെ സമനില തെറ്റി ഒരു ട്രാജിഡിയെപ്പോലെ ജീവിച്ചു. ഞാനും എങ്ങിനെയാക്കെയൊ കഴിഞ്ഞുകൂടി. ഒടുവിൽ രാധയെ കണ്ടുമുട്ടിയശേഷമാണ് ഞാൻ, ഈ ഞാനായിത്തീർന്നതു്."

താൻ നെടുതായി നിശ്ചയിച്ചു. ജോയിസക്കുറിയയുടെ ഏക സഹോദരിയുടെ ദുരന്തംകൊണ്ടുമാത്രമല്ല; അതിന്റെ കണത്തു ആലോചനയും ട്രാജിഡിയായിപ്പോയ ആ നല്ല അമ്മയെക്കുറിച്ചൊത്തായിരുന്നു അവർ അമ്മയാണ്. അമ്മ ... ആ അമ്മയുടെ മരുമകളായിട്ടാണ് എന്റെ അനുജത്തി പോകുന്നതു്. മനസ്സിൽ എന്തെന്നില്ലാത്ത ആനന്ദം തോന്നി. മോളെ, നിനക്കു് നന്മകൾ നേരമെ.

അപ്പോഴൊക്കും മേശപ്പുറത്തു് ചായയും പലഹാരങ്ങളും നിരന്നുകഴിഞ്ഞിരുന്നു.

പന്ത്രണ്ടു്

നോവൽ

ചായയും പലഹാരങ്ങളും കഴിക്കുമ്പോൾ ആരുമാരും ഒന്നും സംസാരിച്ചിരുന്നില്ല. പുറമെയുള്ള ചോക്ലത്തിന്റെ ശബ്ദമുഖരിതമായ അന്തരീക്ഷത്തിൽ ലയിച്ചിരുന്നു.

ചായകടികഴിഞ്ഞു്, കൌണ്ടറിനടുത്തു തിരിയപ്പോൾ താൻ കാതു് കൊടുക്കാമെന്ന് പറഞ്ഞു.

ജോയിസക്കുറിയാ പറഞ്ഞു.

"അതു തെറ്റാണ്. ഒരു് ഓഫ് എറാപിക്കെറ്റ്! ഞാനാണല്ലോ ക്ഷണിച്ചതു്. എന്റെ കാതു് കൊടുക്കാൻ അനുവദിച്ചു്."

താൻ പറഞ്ഞു.

"നമുക്കു് തേക്കിൻകാടു് മൈതാനത്തിന്റെ ഒരൊഴിഞ്ഞ കോണിലിരുന്നു് സംസാരിക്കാം."

സാരിക്കാം."

മുഖവും ഒരൊഴിഞ്ഞ കോണിലിരുന്നു. തെല്ലനേരം ഒന്നും സംസാരിക്കാതെ തല താഴ്ത്തി, കല്ലുപെറുക്കിയിരുന്നു. ഒരോഴക്കോടെ വർത്തമാനം പറഞ്ഞുകൊണ്ടു വരികയായിരുന്നു. ആ ഒഴുക്കു് മുറിഞ്ഞു. ഒടുവിൽ നിശബ്ദത്തു് വിരാമമായിത്തീർന്നു താനായിരുന്നു. ഒരു തരത്തിൽ താനാണല്ലോ അവരിൽ തലമുത്തതു്. അല്ലെങ്കിൽ ആ പദവിയ്ക്കു് യോഗ്യമുള്ളവർ.

"ഇക്കാലത്തു് ഈ ഗുരുശിഷ്യപ്രേമം പടർന്നുപിടിച്ചിരിക്കുകയാണ്. അല്ലെല്ലോയെ?"

ഇരുവരും മുഖത്തോടു് മുഖംനോക്കി ചിരിച്ചു. രാധയുടെ തല പൊട്ടുന്നതെ കനിഞ്ഞു.

അതിലെന്താണൊരു അപാകത? നേരെ മറിച്ച് തന്റെ ജീവിതസഖിയെ അടുത്തറിയാൻ പററിയാൻ പേരെ വല്ല സ്ഥലമുണ്ടോ. അതു ശരിയാണ്.

താനും ആ പ്രസ്താവനയെ ഒരു തുറന്ന ചിരിയോടെ ശരിവെച്ചു.

"അപ്പോൾ ഒരു കാര്യം പറയാനുണ്ടായിരുന്നെ?"

'എന്താ?'

'നിങ്ങൾക്കിടയിലുള്ള ബന്ധം അമ്മയ്ക്കു് വിഷമമുണ്ടാക്കുമോ?'

'ഒരിക്കലുമുണ്ടാകില്ല. മറിച്ച്, അവർ രാധയെ കണ്ടുതാണ്. അവർക്കു് രാധയെന്നെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു്.'

താൻ അത്ഭുതത്തോടെ അനുജത്തിയുടെ നേരെ നോക്കി. അമ്പെടി മിടക്കി! ഇതൊന്നും ആരോടും പറയാതെ നീ സാധിച്ചിരിക്കുന്നു. നിന്റെ ചേച്ചിയോടുപോലും! 'അമ്മ സമ്മതിച്ചതും ഇഷ്ടപ്പെട്ടവരും

നും വെണ്ണുക. തടസ്സങ്ങൾ പിന്നെയും നീങ്ങിയിട്ടില്ലല്ലോ. ഞാൻ പറയുന്നതിൽ തെറ്റിലുണ്ടാകരുതു്. ഞാൻ രാധയുടെ അച്ഛന്റെയും അമ്മയുടെയും സ്ഥാനത്തു് നിന്നുകൊണ്ടാണ് പറയുന്നതു്. ഒരുവേള രാധയെക്കൂടെ കടുംബജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് അല്ലെങ്കിലും സൂചിപ്പിച്ചിരിക്കാം.'

- അയാൾ ചിരിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു.

'അല്ലമല്ലോ, മുഴുവനായിട്ടുതന്നെ എനിക്കറിയാം.'

"അങ്ങിനെയാണോ. ഞാൻ പറഞ്ഞുവന്നതു്. നമ്മുടെ മതങ്ങളെക്കുറിച്ചാണ്. മനുഷ്യന്റെ വളർച്ചയ്ക്കു് ഏറ്റവും തടസമായി നില്ക്കുന്ന ആ മതിൽക്കെട്ടിനെക്കുറിച്ചു്—"

ജോയിസക്കുറിയ വളരെ നിസ്സാരമായി പറഞ്ഞു.

"മതം മതത്തിന്റെ പാട്ടിൽ നിന്നോട്ടെ. നാമതിനെ നോവിക്കുന്തോൾ മതി. അതുപ്രവൃത്തികളായില്ല. പക്ഷേ, പ്രശ്നം ഞങ്ങളെക്കുറിച്ചു് ഒല്ലോ. നിങ്ങളെക്കുറിച്ചല്ല. നിങ്ങൾ വിവാഹിതയായിട്ടെ, രാധ വിവാഹത്തെക്കുറിച്ച് ആലോചിക്കുക പോലും ചെയ്യൂ."

"എന്റെ കാര്യം രാധയ്ക്കറിയാം."

ജോയിസക്കുറിയ ചിരിച്ചുകൊണ്ടു് പറഞ്ഞു.

ഏകലവ്യൻ

"എനിക്കു മറിയാമെന്നു് വെച്ചോളൂ."

താൻ അത്ഭുതത്തോടെ അവളുടെ രണ്ടു പേരുകളെയും നേരെ നോക്കി.

അവൾ മിടുകിയാണ്. ബുദ്ധിശാലിയാണ്. തന്റെയും തന്റെ കുടുംബാംഗങ്ങളുടെയും ജീവിതകഥകൾ മുഴുവൻ തന്റെ ഭാവിവരനോടു് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

"മരിച്ചുപോയ ഒരു വ്യക്തിയെച്ചൊല്ലി ഇത്ര വലിയ ത്യാഗം വേണ്ടെന്നാണ് എനിക്കു് തോന്നുന്നതു്." ജോയിസക്കുറിയ അതു പറഞ്ഞിട്ടു് തന്റെ നേരെ നോക്കി. ഒരുവേള തന്റെ പ്രതികരണമറിയാനാകാം.

തെല്ലനേരം തങ്ങളുടെ ഇടയിൽ വീണ്ടും നിശ്ശബ്ദത പരന്നു. കേരളാ ഗവണ്മെന്റ്

ദി ആര്യവൈദ്യഹാർമസി

കോയമ്പത്തൂർ (ലിമിറ്റഡ്)

ഹെഡ ഡാഫീസ്; 366, ട്രിപ്പിറോഡ്, കോയമ്പത്തൂർ-18

വിശ്വസ്തനിയമാം ആയുർവ്വേദശാസ്ത്രങ്ങൾക്കും ചികിത്സകൾക്കും ഒരു മാതൃകാസ്ഥാപനം.

ബ്രാഞ്ചുകൾ.

1. ന്യൂഡൽഹി—പുസാരോഡ്	9. ഗുജറാത്—റൗബ് വെസ്റാ
2. മദ്രാസ്—ഗൗഡിയാമംറോഡ്	10. പാലക്കാട്—മാക്കറുറോഡ്
3. ചോഴിക്കോട്—	11. പൊന്നാനി—ബസാർറോഡ്
മൊസ്സിൻപള്ളിറോഡ്	12. ആലത്തൂർ—സപാതിറോഡ്
4. " —ഫൽ പാബസാർ	13. ഇടപ്പാൾ—മെയിൻറോഡ്
5. " —സബ്ജയിൽറോഡ്	14. കോയമ്പത്തൂർ—സറോറുറോഡ്
6. എറണാകുളം—വള്ളത്തമ്പലം	ബാക്റോഡ്
7. കണ്ണൂർ—പിള്ളയാർ കോവിൽറോഡ്	15. കണ്യാഴി—മെയിൻറോഡ്
8. " —തലശ്ശേരിറോഡ്	

കൂടാതെ 150-ൽപരം ഏജൻസികളും സറോറുറോഡുകളും

ഫാക്ടറി:
കുഞ്ചിക്കാട്
(പാലക്കാട്ജില്ല)

നഷ്ടംസംഗ്രഹം:
രാമനാഥപുരം
കോയമ്പത്തൂർ-18.

കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾക്കെഴുതുക.

ആര്യവൈദ്യൻ പി. വി. രാമവാരീയർ

(പ്രധാന വൈദ്യനും മാനേജിംഗ് ഡയറക്ടറും)

കൂടുതൽ ലോട്ടറിക്കാരുടെ കാറ്റിക്റ്റിന് വന്നു കൊണ്ടിരുന്ന മലയാളപ്പാട്ടും ഇടയ്ക്ക് അതു നിർത്തിയുള്ള പ്രചരണവും കാതിന് അസുഖം ജനിപ്പിച്ചിരുന്നു.

“ഒരു കാര്യം ഞാൻ വ്യക്തമാക്കാം” അയാൾ തുടർന്നു. “വയസ്സാകുമ്പോഴത്തെ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് ഓർത്തിട്ടുണ്ടോ? ഈ ലോകം അനുഭവം ധാർമ്മികമായും വൈകാരികമായും അധർമ്മപരിവർത്തികളായിരിക്കുകയാണ്. ഇന്നത്തെ സ്വന്തം മക്കൾപോലും മാതാപിതാക്കളുടെ തള്ളിപ്പറയാനും നിഷേധിക്കാനും ആരംഭിച്ചിട്ടുണ്ട്.”

താൻ ചിരിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു. “എക്സ്ട്രാസ്” മി! ഒന്ന് ഞാൻ പറഞ്ഞോട്ടെ. താങ്കൾ മക്കളുടെയും മാതാപിതാക്കളുടെയും കാര്യം പറഞ്ഞുവെല്ലോ. ഞങ്ങളുടെ വീട്ടിൽ കടകവിരുദ്ധമാണ്.” “അക്കാമ്യവും എനിക്കറിയാം.”

“അതിനർത്ഥം ഈ കള്ളി എല്ലാം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അല്ലേ?”

“അതെ ചേച്ചി. ഒന്നും മറച്ചുവെക്കുന്നതെങ്ങനെല്ലാം തന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.”

“അതു വളരെ നന്നായി രാധേ. ഒരു തൻ ജീവിതത്തിൽ സ്ത്രീയെന്ന് ഫോർ വേഡും സിൻസിറ്ററുമായിരിക്കണം.”

ജോയിസക്കറിയാ ഉപസംഹരിക്കുകയെന്നാണ് പറഞ്ഞു.

“അപ്പോൾ രാധയുടെ ചേച്ചി” പൊട്ടുന്നതെ അയാൾ ചിരിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു. “സോറി, ഒന്ന് തിരുത്തിക്കൊടുക്കൂ, എന്റെയും ചേച്ചിയാകാൻ എനും അർഹതയുള്ളതാകട്ടെ പറയുന്നു.”

“ഞാൻ വാക്ക് തരില്ല ജോയി സക്കറിയാ. അയാൾ സോറി. പക്ഷെ, ഒരു കാര്യം വ്യക്തമാക്കട്ടെ. എന്റെ അനുജത്തിയായതുകൊണ്ട് മാത്രം പൊങ്ങച്ചം പറയുകയല്ല, എന്റെ രാധ താങ്കൾക്ക് ഏറ്റവും അനുരൂപയായ, അനുയോജ്യയായ ഒരു കൂട്ടുകാരിയാകും. അവളെ സ്നേഹിക്കൂ, അവളെ സംരക്ഷിക്കൂ.”

ജോയിസക്കറിയാ പുഞ്ചിരിയടിക്കുകയാണ് രാധയെ നോക്കി.

അന്ന് ഓഫീസ് തുടങ്ങിയതിന്റെ എതാനും മിനിറ്റുകൾക്ക് ശേഷം ആർ. ഡി. സി. സാർ ആളയച്ചു. ഇന്ന് സുപ്രഭാസാർ ‘നോട്ട്’ കൊടുത്തതുകൊണ്ട്,

മറിച്ചു ആർ. ഡി. സി. സാർ അററൻടെ റെന്റനെ നേരിട്ടു പറഞ്ഞതുകൊണ്ടായത്.

അതു വേണ്ടിയിരുന്നില്ലെന്ന് തോന്നി. ഇത്രത്തോളം സ്വാതന്ത്ര്യം തന്റെ നേരെ കാട്ടിയതിൽ ഒരു പന്തികെടിയല്ലേ? ആൾക്കാരും അതുമിതും പറഞ്ഞേക്കാം. അവരതിന് ഒരു പഴയ തിരക്കിനടക്കുകയാണ്. കണ്ടോ, ഉഷക്ക് ആർ. ഡി. സി. ഡയറക്ട് ആളെ അയയ്ക്കാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. അവർ തമ്മിലെന്തെങ്കിലും ‘കണക്കു’ കാണും. അതെന്തെങ്കിലും കാറ്ററില്ലാതെ ഇല അണങ്ങുമോ? ആയിക്കോട്ടെ. അവർ അവിവാഹിതയല്ല. കേരിയർ ഗേൾസ് അവിവാഹിതയായിരിക്കുന്നത് നല്ലതാണ് ചില മെച്ചങ്ങളൊക്കെയുണ്ടാകും. തനിക്ക് ഒന്നുതാണ്. അവർ സുഖിക്കട്ടെ. എന്താ അസുഖത്തോന്നുണ്ടോ... കാര്യം വീശപ്പം തീരും പോത്തിന്റെ ചൊരിച്ചിലും മാറും. പൊട്ടിച്ചിരിക്കുക. ഉച്ചത്തിലുള്ളതിൽ പൊട്ടിച്ചിരിക്കുക. അതു തലച്ചോറിൽ മുഴങ്ങുന്നു.

എല്ലാം തോന്നലുകളാണ്.

“സാർ, എന്നെ ആർ. ഡി. സി. വിളിക്കുന്നു”

ഹെഡ്ക്വാർട്ടേഴ്സ് ചിരിച്ചുകൊണ്ട് തലയാട്ടി

ഈ മനുഷ്യന്റെ ചിരിക്കുപോലും ഇന്നൊരു പന്തികെടിയല്ലേ?

തന്റെ മനസ്സ് ചപലയാണ്. ഒരു കരങ്ങിനെപ്പോലെ അതു ചിന്തകളുടെ കൊമ്പുകൾ പകർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

“മെ ഐ കമീൻ സാർ”

“കമീൻ” ഘനഗംഭീരമായ ശബ്ദം പ്രഭാതവന്ദനം പറഞ്ഞപ്പോൾ അദ്ദേഹം ഫയലിൽനിന്ന് കണ്ണടയ്ക്ക് മുഖമുയർത്തി നോക്കി.

പെട്ടെന്നെ ആ മുഖം വീകസിച്ചു. കണ്ണുകളിൽ തിളക്കം.

“ആർ, ഉഷയോ, വര” താനും പുഞ്ചിരിയടിക്കുകയോ? ഒരു കൂട്ടുകെട്ടായോ പ്രഭാതവന്ദനം ആശംസിച്ചു.

നോക്കിയിരുന്ന ഫയൽ മേശയുടെ ഒരു വശത്തേക്ക് മാറ്റി, ഒരു കോണിൽ വെച്ചിരുന്ന സിഗററ്റ് പെക്കറിന്റെ റേരെ കൈകൾ ചെന്നു

“ഇരിക്കൂ”

“വേണ്ട സാർ.”

സിഗററ്റ് ചൂണ്ടത്തു് വെച്ചു്. തീപ്പെട്ടിക്കൊള്ളിയുരസി കൈകടന്നയിലാക്കി, സിഗററ്റ് കത്തിച്ചു് അദ്ദേഹം ഒരു പുക വീട്ടു്. മുക്കിലും വായിലും നിറയെ പുക. ഇങ്ങിനെ പുക ചെന്നാൽ നെഞ്ചു് എരിയുകയില്ലെ്? പുകയുടെ വളയങ്ങൾ റായുവിൽ അലിഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു.

“ഉഷയുടെ ഫയൽ എന്റെ ട്രെയിലിൽ അത് ചിതൽ പിടിക്കാൻ തുടങ്ങി”

വീണ്ടും അദ്ദേഹം ചിരിച്ചു. ഈ തമാശ, ഈ ലാഘവതപം എന്റെ നേരെ മാത്രം കാണിക്കുകയാണോ? എങ്കിൽ, അതെന്തുകൊണ്ടാണു്? കാലിന്റെ തള്ളവിരൽ താനറിയാതെ അർദ്ധവട്ടം റുളച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

തന്നിൽനിന്നൊരു പെരു മദഹാസമെങ്കിലും അദ്ദേഹം പ്രതീക്ഷിച്ചിരിക്കാം. എങ്കിൽ, അദ്ദേഹത്തിനു് തെറ്റുപറ്റി. ദുരമളന്നു് പെരുമാറുകയാണു് വേണ്ടതു്. പിന്നീടു് ദുഃഖിക്കേണ്ടി വരികയില്ലല്ലോ.

ഇദ്ദേഹമാണു് കഴിഞ്ഞൊരു ദിവസം കണ്ടുകൂട്ടിയതുമൂലം നേരെ ശകാരവർഷം ചൊരിഞ്ഞതെന്ന വസ്തുത ഓർത്തു. ഇപ്പോൾ തന്റെ നേരെ നോക്കി മദഹാസിക്കുന്നതിൽ വലിയ അർത്ഥമൊന്നുമില്ല. നാളെ താൻമൊരു തെറ്റു് ചെയ്യുകയാണെങ്കിൽ അതെ പെരുമാറ്റം തന്റെ നേരെയും ആവർത്തിക്കും. ഈ ഓഫീസർമാരെ വിശ്വസിച്ചുകൂടെ ഉഷ, അവർക്കു് അവരുടെ വർഗ്ഗങ്ങളോടെ സ്നേഹമുള്ള ആരാണിതു പറയുക, പിള്ളയോ? അദ്ദേഹം തന്റെ ഫയൽ ട്രെയിലിൽ നിന്നെടുത്തു് മുന്നിൽ നിവർത്തിവെച്ചു. എന്നി

ട്ടു് എരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്ന സിഗററ്റ് ആഷ്ട്രെയുടെ വക്കത്തുള്ള ചാലിൽ വെച്ചു് അങ്ങിങ്ങായി നരകയുഗ്ഗം ചികിയാനുകയെ തലമുടിയിൽ കൈയോടി ചൂകൊ

ണ്ടുപറഞ്ഞു.

“ഒ ബി ഓരി ഫാക്”, ഉഷയെഴുതിയ കാരണങ്ങൾ ഓരോന്നായി തന്നെ തന്നെ പറഞ്ഞു. സിഗററ്റ് വീട്ടിപ്പിന്നി

സ്, നാട്ടിൽനിന്നു് അകന്നില്ലെന്നു കാരണങ്ങൾകൂടി ഇതിൽ സ്റ്റേസിഫൈ ചെയ്യേണ്ടതായിരുന്നു. എന്നി ഹോ, ആ കാരണങ്ങൾ എന്നോടു പറഞ്ഞുകൂടെ. ഫോർ മൈ പോസ്റ്റ്മാൻ നോളജ്.”

എറെ നേരത്തേക്കു് മുറുപ്പടി പുറയാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഒരു വാക്കുപോലും ഉച്ചരിച്ചിട്ടില്ല. ഭീരുവും ദുർബലയാകരുതെന്നു് കഴുത്ത നിർബ്ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നിട്ടും, താൻ വെയിലിലിട്ട ഐസ് പോലെ അലിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണോ?

തലതാക്കി നിന്നു. ചില്ലുപതിച്ച ശേഷത്തു് തന്റെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞകണ്ണുകൾ.

താൻ പറയട്ടെ, താൻ പറയട്ടെ.

ഇന്നെവരെ, ഈ നിമിഷംവരെ തന്റെ കട്ടംബജിവിതത്തിലെ ഒരൊറ്റ സംഭവങ്ങളും തന്നെ അന്നോട്ടുപോലും പറഞ്ഞിട്ടില്ല.

ശക്തികൾ സ്ത്രീകൾ പർവ്വതങ്ങളിൽ കയറുന്ന ശോഭ നൽകുന്ന കാര്യങ്ങളല്ല. മെയ്യുടെ ജുഗുപ്സാവഹമായ കാര്യങ്ങൾ വേണമല്ലോ ഒരു മകൾ പറഞ്ഞുവരുന്നത്. മാനാഭിമാനം സ്വന്തം ജീവിതത്തേക്കാൾ ഉപരിയായി കണക്കാക്കുന്ന ഒരു സ്ത്രീക്ക് അതിന് സാധ്യവുമല്ല.

“പറയൂ ഉഷ. നിങ്ങളുടെ വകുപ്പ് മേധാവിയോടല്ലെങ്കിലും, സ്വന്തപ്പെട്ട വ്യക്തിയോടെന്ന നിലയ്ക്കെങ്കിലും—”

പെട്ടെന്നു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ നേരെ മുഖമുറപ്പിച്ച് നോക്കി. ആ കണ്ണുകൾ, ആ കണ്ണുകൾ, തന്റെ നേരെ, തന്റെ നേരെ—

മുറിയുടെ മുമ്പിൽ തിരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്ന പക്ഷയുടെ മുമ്പിലും ചുമരിൽ തറച്ചിരുന്ന ഘടികാരത്തിന്റെ ഹൃദയമിടിപ്പും അവിടെ ഘനീഭവിച്ചുനിന്നിരുന്ന നിശബ്ദത്തെയും ഭജിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

അധികം ഇവിടെ നില്ക്കുന്നത് ഭംഗിയല്ല. മാത്രമല്ല, അതു അപവാദങ്ങളെ ക്ഷണിച്ചുവരുത്തുന്ന ആതിഥേയനാണു്. വേണമെങ്കിൽ ആൾക്കാർ ഇപ്പോൾ താക്കോൽ പഴുതിലൂടെ നോക്കുന്നുണ്ടാകും. എന്താണു് ഈ ആർ. ഡി. സി. സാറും ഉഷയും തമ്മിൽ അകത്തു് ചെയ്യുന്നത്. മനുഷ്യമനസ്സിൽ ചീത്ത വികാരങ്ങൾ പൊട്ടുന്നതെന്തെങ്കിലും, താണനിലത്തേയ്ക്കു് നീരോടുന്നതുപോലെ.

കാര്യങ്ങൾ പറയുക, മുറിവിട്ടു പുറത്തു് പോരിക.

അദ്ദേഹം തന്റെ വാക്കുകൾക്കായി കാത്തിരിക്കുന്നു.

“സാർ” വളരെയേറെ ആത്മസംയമനം ചെയ്തുകൊണ്ടു് തുടന്നു “സ്വന്തം കട്ടംബത്തു് നിന്നു് ഇപ്പോൾ കത്തിന്റെ ഏതെങ്കിലും ഒരു കോണിലേക്കു് ഒളിച്ചോടാൻ വെമ്പുന്നവളാണു് ഞാൻ. സ്വന്തം മക്കളോടു് തികച്ചും നിരുത്തരവാദത്തോടെ പെരുമാറുന്ന ഒരു സ്വന്തം ഭർത്താവിന്റെ നേരെ ക്രൂരമായി പെരുമാറുന്നു. അവർ പെൺമക്കളെ നശിപ്പിക്കും ഒരുത്തിയെ നശിപ്പിച്ചു് കഴിഞ്ഞു സാർ, അതിനു് മുമ്പു്, എനിക്ക് ഓടിപ്പോയെ പററൂ. ഈ ജീവിതത്തിനെ ഞാൻ വെറുത്തു് ... വെറുത്തുപോയി. ഇനി എന്നോടൊന്നും ചോദിക്കരുതു്. ഒന്നും ചോദിക്കരുതു് സാർ.”

—o—

എന്റെ മനസ്സ് പറഞ്ഞു.

കിഴവിൻ മുത്തുസാഹു് പണ്ടു് ഹാമിലികാർട്ടേഴ്സിൻവച്ചു കണ്ടതും ഭാര്യയുടെ പറഞ്ഞതും എല്ലാം സത്യം. അതിനു് ഇതിൽപ്പരം എന്തു സാക്ഷ്യപത്രം വേണം? ഏറെനാൾ കൂടിയിരുന്നു വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങിവരുമ്പോൾ ബഹുദൂരയാത്രക്കുശേഷം ചിരപരിചിതമായ ഒരുനാടൻ വഴിയിലേക്കുകയറുന്ന അനുഭവമായിരുന്നു എനിക്കുപോൾ. ഇതാ നിന്റെ ചവുട്ടയിലൂടെ സ്തർശ്ശികൊണ്ടു പുളകം അണിഞ്ഞ ഭൂമി— അങ്ങനെ ആത്മാവു മന്ത്രിച്ചു.

ഇങ്ങനെയൊക്കെ തോന്നത്തക്കവണ്ണം വിശേഷാലൊന്നും സംഭവിച്ചിട്ടില്ല. ഇപ്പോഴും നിബിഡമായ വനാന്തരംതന്നെ. പക്ഷെ, പഴിക്ക് അല്ലകാലത്തെ പഴക്കമുണ്ടു്, ഒരു ജീപ്പിനു കടന്നുപോകാൻ മതിയായ വീതിയും. വാഹനഗതാഗതംകൊണ്ടും കാൽപ്പെരുമാറ്റംകൊണ്ടും ഉറച്ച പശമണ്ണു്. ഒരുവേള കാട്ടുവർഗ്ഗക്കാർ നടന്നു തെളിച്ച വഴിതന്നെയാവാം. ഉണങ്ങിയ മരങ്ങൾ ശേഖരിക്കാനോ ഭക്ഷ്യയോഗ്യമായ മൃഗങ്ങളെ വേട്ടയാടാനോവേണ്ടി പട്ടാളജീപ്പുകളും മറ്റും അതുവഴി ഓടിച്ചിരിക്കാം.

ഇരുപത്തിയാറു്

നോവൽ

കൂടെ നടന്നുണ്ടായ ബന്ധങ്ങളൊക്കെ ഇപ്പോഴേതാണു് ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഭാര്യയുടെ മാത്രമേ എന്നോടൊപ്പമുള്ള ഇനി പത്തോ ഇരുപതോ നാഴികദൂരംകൂടി താണ്ടിക്കഴിഞ്ഞാൽ ഈ യാത്ര അവസാനിക്കുമെന്നും അവിടെ തങ്ങളെ സ്വീകരിക്കാൻ ആളുകൾ കാത്തുനില്ക്കുമെന്നുമുള്ള വിവരം എല്ലാവരും അറിഞ്ഞുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇതുവരെ സഹിച്ച മരണതുല്യമായ എല്ലാ ക്ഷേമങ്ങളും മറക്കാൻ അതു സഹായിക്കുന്നു.

പറമ്പിൽ വെയിലുറക്കുവോളം പണിയെടുത്തിട്ടു് പ്രാതലുകഴിക്കാൻ പോകുന്ന ലാഘവത്തോടെ ഭാര്യയുടെ നേരെ മുന്നിൽ നടക്കുന്നു. തലേരാത്രി നടന്ന സംഭവത്തിനു ഞാൻ ദുഃസാക്ഷിയായിരുന്നു എന്നയാൾ

അറിയുന്നില്ല. ഇനിയൊരിക്കലും അയാളെ തിരിഞ്ഞില്ല എന്നും വരാം. ഇരുപത്തഞ്ചു കൊല്ലത്തിനുമുമ്പു് ഞാനിതുപോലെ ഒരു രംഗത്തിനു സാക്ഷിയായ വിവരം, വകയിൽ ജ്യേഷ്ഠനും പെരുമാറ്റത്തിൽ കൂട്ടുകാരനും (ഇന്നു രോഗിയും തെങ്ങിയും അകാലവൃദ്ധനും) ആയ കറിയാച്ചായൻ ഇതുവരെ അറിഞ്ഞിട്ടില്ലല്ലോ.

തോട്ടത്തിലൊക്കെ അലഞ്ഞുനടന്നു് മലമ്പനിപിടിച്ച് അവസാനം കറിയാച്ചായൻ തങ്ങളുടെ വീട്ടിലായി ആശ്രയം. അല്ലെങ്കിൽത്തന്നെയും അവിടെ വന്നുകയറാൻ കറിയാച്ചായൻ അവകാശപ്പെട്ടവനായിരുന്നു. നന്നെ ചെറുപ്പത്തിലേ അപ്പനും അമ്മയും നഷ്ടപ്പെട്ടു, ഭാരോ വയസിനുള്ള രണ്ടു പെണ്ണന്മാരുള്ള കറിയാച്ചായനു്

മനസ്സുകൊണ്ടു് ഒരു കടക്കയാത്ര

ആകെ അവകാശപ്പെട്ട സ്വത്തു് കൈകാര്യംചെയ്തിരുന്നതു് എന്റെ അപ്പനായിരുന്നുല്ലോ. സ്വത്തെന്നു പറയാൻ കാര്യമായി ഒന്നുമില്ല. പത്തുസെൻറുപറമ്പും അവിടെ ഒരു മൺപുരയും. അന്യകൈവശത്തിലിരിക്കുന്ന ഒരേക്കർനിലം. നിലത്തിന്റെ അവകാശം വിററുകിട്ടിയതുകൊണ്ടു് പൊതുവരുത്തത്തിൽ പെണ്ണന്മാരെ കെട്ടിച്ചയച്ചു അങ്ങനെ കന്നുകാലികളെ നോക്കിയും പറമ്പിൽ പണിക്കാരോടൊത്തു വേലചെയ്തും ചമ്പനും വാഴക്കലയും മറ്റും ചന്തയിൽ കൊണ്ടുപോയി വിററു് മീൻവാങ്ങിവന്നും ഒക്കെ കറിയാച്ചായൻ തങ്ങളുടെ വീട്ടിൽ പാത്തു. അങ്ങനെ പ്രായമായി. എന്നെക്കാൾ നാലുവയസിനു മുമ്പു്. ചെറുപ്പത്തിലേ വേലചെയ്യാകകാരണം പ്രായത്തിൽ കവിഞ്ഞ ഉടലായും. കറിയാച്ചായനു് ഇരുപതുവയസായപ്പോൾ അമ്മവഴിക്കാർ ഒരു

കല്യാണം ആലോചിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു. അതങ്ങു നടന്നു. ആരും കൊതിക്കുന്ന, കിളിപോലൊരു പെണ്ണു്. അടക്കം, ഒരുക്കം, വീട്ടുനോക്കാനുള്ള കഴിവു് ഇതിലൊന്നും അന്നാമച്ചെത്തിയെ മാറിനിർത്തേണ്ടി വന്നില്ല. പക്ഷെ കറിയാച്ചായനു ഭാര്യയുടെ കാര്യത്തിൽ അങ്ങനെ വലിയ ചിന്തയൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. കല്യാണം കഴിഞ്ഞിട്ടും പതിവുപോലെ പാടത്തും പറമ്പിലും പോയി. പണിചെയ്തു. ചന്തയിൽ പോയി മീൻ വാങ്ങിവന്നു. ഭാര്യയും ഭർത്താവും കൂടി ഇണക്കത്തോടെ സംസാരിക്കുന്നതുപോലും കണ്ടിട്ടില്ല. അക്കാരണത്താൽതന്നെ എനിക്കു കറിയാച്ചായനോടു വെറുപ്പുതോന്നി. കയ്യിൽ കിട്ടിയ കനകത്തിന്റെ വിലയറിയാത്തവൻ, നിർലുണൻ...

കന്നി—തുലാം മാസക്കാലം. പറമ്പോട്ടു പറമ്പു് ഏതവാഴക്കല വിളഞ്ഞുകിടക്കുന്നു. തെങ്ങുകൾ മുന്നേക്കാർ പറമ്പിലാണു് ഏതവാഴക്കുഷി. ഇടയ്ക്കിടെ ചില്ലറ മോഷണം നടക്കുന്നു. അടിയാന്മാരായ പുലയന്മാർ കാവലിനുണ്ടു്. അവന്മാർ തന്നെയല്ല മോഷ്ടിക്കുന്നതെന്നു് എങ്ങനെയറിയാം. അതുകൊണ്ടു് അവസാനം കാവലിന്റെ ചുമരിൽ ഞാനുംകറിയാച്ചായനും കൂടി ഏറെനേരത്തു. തോട്ടത്തിൽ കിഴക്കും പടിഞ്ഞാറുമായി രണ്ടു് ഏറ്റുമാടങ്ങൾ. അത്താഴം

പാറപ്പുറത്തു്

മുണ്ടു കഴിഞ്ഞു് ഞാനും കറിയാച്ചായനും കൂടി അതിലൊരു മാടത്തിൽ പോയിരുന്നു കഥ പറയും. തോട്ടത്തിൽ പോയ കാരണം കറിയാച്ചായനു് ഒരു ലോകസഞ്ചാരിയുടെ ഗമയാണു്. താൻ കാണാത്തതായും അറിയാത്തതായും ഇനിയൊന്നുമില്ല എന്ന ഭാവം. അങ്ങനെ കഥ പറയുന്നതു് അതുതാറുണ്ടുളോടെ ഞാൻ കേട്ടുകൊണ്ടു കിടക്കും.

ആറു ബാറ്ററികളുള്ള, ഒരു ഇരുമ്പു കുറുവടിക്കു പകരം ഉപയോഗിക്കാവുന്ന വലിയ ഒരു ടോർച്ചുലൈറ്റുണ്ടായിരുന്നു കറിയാച്ചായനു്. അതായിരുന്നു ആകെ സമ്പാദ്യം. അതും കയ്യിലിട്ടു കറക്കി നടക്കുന്ന തെന്തഭിമാനമായിരുന്നു!

ഒരിക്കൽ അന്നാമ്മച്ചേട്ടത്തി അത്താഴം വിളമ്പിത്തരുമ്പോൾ അടുക്കൽ നിന്നിരുന്ന അമ്മ പറഞ്ഞു.

“എടാ പിള്ളാരേ നിങ്ങളിവടെങ്ങാനും കിടന്നുറങ്ങൂ. പോവാ, നേരം വെളുക്കുന്നവരെ മഞ്ഞുകൊള്ളാൻ.”

സുന്ദരമെങ്കിലും ദുഃഖമുക്തമായ അന്നാമ്മച്ചേട്ടത്തിയുടെ മുഖത്തുനോക്കിയാണ് അമ്മ അങ്ങനെ പറഞ്ഞത്.

പക്ഷേ, കറിയാച്ചായൻ അതൊന്നും കേട്ടതായി ഭാവിച്ചില്ല. റോമാപള്ളിയിൽ മണിയടിച്ചു കഴിഞ്ഞാലുടനെ അത്താഴം. അത്താഴം ഉണ്ടാകഴിഞ്ഞാലുടനെ കാവൽ പറ്റിയ്ക്കേണ്ടതു യാത്ര.

ഒരുദിവസം കറിയാച്ചായൻ ഭാര്യയേയും കൂട്ടി അവരുടെ വീട്ടിൽ വിരുന്നുപോയി. സന്ധ്യയ്ക്കു മുന്പുതന്നെ മടങ്ങിയെത്തുമെന്ന പറഞ്ഞാണ് പോയതെങ്കിലും അത്താഴമുണ്ണുന്ന നേരംവരെ മടങ്ങിവന്നില്ല. എനിക്കാണെങ്കിൽ കടുത്ത നിരാശ. കറിയാച്ചായന്റെ കഥ കേൾക്കുകയെ എങ്ങനെ ഉറക്കം വരും? മണ്ണുണ്ണു വീട്ടിലേക്ക് വെളിച്ചത്തിൽ വഴിയരികിലേക്ക് മണ്ണുണ്ണു വീട്ടിലേക്ക് എന്ന് കണ്ടു അമ്മ പറഞ്ഞു: “ആ ചായപിള്ളെങ്ങാനും കറിയിരിക്കുന്ന നാലുക്കൾ പറിക്കട്ടെ. കാവലുകാക്കാൻ പോയിപ്പോയി പരീക്ഷിക്കൂ തൊപ്പിയിട്ടോണ്ടു വരുന്നതു കണ്ടോ.”

ഞാൻ ചായപിള്ളെ കയറിയിരുന്നു അമ്മയെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്താൻവേണ്ടി എന്തൊക്കെയോ ഉറക്കെ വായിച്ചു. എന്നിട്ടും ആരും അറിയാതെ ഏതൊക്കെത്തോട്ടത്തിലേ മാടത്തിൽ പോയി കിടന്നു. കറിയാച്ചായൻ വരുമെന്നുറപ്പ്. വന്നാൽ, നാല്പതുടി നീളമുള്ള ഒരു പെരുമ്പാമ്പ് പട്ടുവീണെ വിഴുങ്ങിയതും സായ്പ്പ് അതിനെ വെടിവെച്ചു കൊന്നതുമായ കഥ ഒരിക്കൽ കൂടികേൾക്കണം. എന്തൊരു രസികൻ കഥ!

അങ്ങനെ കിടക്കുമ്പോഴാണ് വാഴക്കച്ചി അന്നങ്ങുന്ന ശബ്ദം. അടക്കിപ്പിടിച്ച സംസാരവും. കറിയാച്ചായന്റെ കൂടെ മറ്റൊരാൾ ഉണ്ടല്ലോ!

ഞാൻ ഏറ്റുമാടത്തിന്റെ കീഴിൽ കയറി പത്മിയിരുന്നു. എന്തിനാണെന്നു പറയാൻ വയ്യ. അദ്ദേഹം അന്നെയാണ് തോന്നിയത്.

സംസാരം തിരിച്ചറിയുമാറു് അവർ അടുത്തടുത്തായിക്കിടന്നു. രണ്ടുപേരുടെയും അയറ്ററമേ എന്നിങ്ങനെ കാണാൻ പററു. അന്നാമ്മച്ചേട്ടത്തി പറയുന്നതൊക്കെ പരാതികളാണ്.

“ഞാനെങ്ങനെയാ ഇതടി നേരം വെളുപ്പിക്കുന്നതെന്നറിയാമോ. ഇത്ര കണ്ണിൽ ചോരയില്ലാതെ എന്നെ തിരിച്ചാക്കിയിട്ടു് പോകുന്നല്ലോ—” അങ്ങനെയങ്ങനെ പല പരാതികൾ. കറിയാച്ചായൻ എല്ലാം മൂളി കേൾക്കുന്നു.

പൊട്ടുന്നതെന്നാണ്, കറിയാച്ചായൻ അന്നാമ്മച്ചേട്ടത്തിയെ കോരിയെടുത്തു് മാടത്തിൽ കിടത്തിയതു്. മാടം ആകെ ഒന്നുകലുങ്ങി.

കളിയാമിട്ടോ കാര്യമായിട്ടോ എന്തോ— അന്നാമ്മച്ചേട്ടത്തി പ്രതിഷേധിച്ചു. “അയ്യോ ഇതെന്നാ? എന്നാ കാണിക്കാൻ പോവാ?”

എന്നാണ് കാണിക്കാൻ പോകുന്നതെന്നു കറിയാച്ചായൻ പറഞ്ഞില്ല. കാണിച്ചുകൊടുത്തു. ഏറ്റുമാടം നിന്നു പ്രകമ്പനം കൊണ്ടു. ഉഗ്രമായ ഭൂമികലുക്കംപോലെ. അന്നാമ്മച്ചേട്ടത്തി ആദ്യം പ്രതിഷേധിച്ചു. പിന്നെ കിടന്നു, പിന്നെ പൂർണ്ണമനസ്സാലെ സഹകരിച്ചു. ഇതെല്ലാം അപൂർവ്വങ്ങളും അപൂർണ്ണങ്ങളും ആയ ചില ശബ്ദപ്രകടനങ്ങൾകൊണ്ടു ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി. തന്റെ അജ്ഞാത അംഗീകരിച്ചു വാങ്ങുകയായിരുന്നു കറിയാച്ചായന്റെ മുഖ്യലക്ഷ്യം എന്നു തോന്നുന്നു. അതിനുവേണ്ടി ഉത്തരം പ്രതീക്ഷിക്കാത്ത ചില ചോദ്യങ്ങൾ.....

ഞാൻ ഒരു പുച്ഛയെപ്പോലെ പതുങ്ങി പുറത്തിറങ്ങി. കറേറ്റം ചെന്നപ്പോൾ ഓടി.

പിറ്റേ ദിവസം അന്നാമ്മച്ചേട്ടത്തിയുടെ മുഖത്തു നോക്കാൻ എനിക്കു കഴിവുണ്ടായില്ല. പാവാ! ജ്യേഷ്ഠത്തി എന്ന അവകാശമുണ്ടായിട്ടും എന്നെ ഒരിക്കലും പേരുവിളിച്ചിട്ടില്ല. ഞാൻ അവരെ ചേട്ടത്തി എന്നും വിളിച്ചിട്ടില്ല.

ആദ്യത്തെ പ്രസവത്തോടെ, സത്യം പറഞ്ഞാൽ ഗർഭിണിയായ ഒരു മനുഷ്യസ്ത്രീക്ക് അവകാശപ്പെട്ട പരിചരണങ്ങളുടെ അഭാവംകൊണ്ടു്, പത്മിനെയോ പത്തൊൻപതോമ്പതോളം പൂർണ്ണ ആപാവാമരിച്ചു.

അപ്പനുമായി ഏതോ കാര്യത്തിൽ പിണങ്ങി കറിയാച്ചായനും ഭാര്യയും തനിക്കവകാശപ്പെട്ട പത്തു സെൻറു് മണ്ണിൽ ഒരു കുടിൽവെച്ചു മാറിത്താമസിച്ച്. കൂലിവേലമെടുത്തു രണ്ടുപേരും സമാധാനമായി ജീവിച്ചുപോന്നു. അപ്പോഴാണ് കറിയാച്ചായൻ ക്ഷയരോഗത്തിന്റെ ആരംഭം. അമ്മ രഹസ്യമായി കൊടുത്ത സഹായപുരമായി കറിയാച്ചായൻ ചികിത്സക്കായി പട്ടണത്തിലുള്ള ആശുപത്രിയിൽ പോയി കിടന്നു. പൂർണ്ണ ഗർഭിണിയായ അന്നാമ്മച്ചേട്ടത്തി തനിയെ ചെററക്കുടലിൽ. വലിയ അഭിമാനിയായിരുന്നു അവർ. ഒരു തരം ദുരഭിമാനം തന്നെ. അമ്മയുമായി അവർ ഒക്കെത്തോ ഒരു കോളകേടുണ്ടായിരുന്നോ എന്നും സംശയമുണ്ടു്. എ

സംഭവിച്ചതാണ് വാഹനത്തിന്റെ ശബ്ദം കേൾക്കുന്നതു്? രോഗം ജീവിതത്തിനിറങ്ങുന്നു. ജീപ്പ് മിന്നൻ വേഗത്തിൽ റിവേഴ്സ് എടുത്തു് മടങ്ങിപ്പോകുന്നു. ആരു? കിഴവൻ മുത്തു! ഒരിച്ചാൻ മടങ്ങിവന്നു കണ്ടാലെന്നോണം അമ്പരപ്പ്. പകുപ്പിന്നു.

അയാളും പ്രസവവേദന തുടങ്ങി ഏതാണൊരപകടഘട്ടം എത്തിയപ്പോഴാണ് മറ്റൊരുവർ വിവരം അറിയുന്നതു്. പതിച്ചി വിവരം പ്രാപ്തമായി ഏതൊക്കെയോ ചെയ്തു. ഒരിച്ച.

ഇരുന്നും തെങ്ങിനടന്നും കറിയാച്ചായൻ ഇന്നും ജീവിക്കുന്നു. എന്തിനിങ്ങനെ ജീവിക്കുന്നു എന്നു മറ്റുള്ളവരെ കൊണ്ടുചോദിച്ചിരിക്കാൻ പോന്നത്ര ദയനീയമായി...

പിന്നിൽ ഒരു ആളിളക്കം. ഒരു ജീറ്റിന്റെ ഇരമ്പൽ. എന്താവി

(തുടരും)

“മിസ്സസ് ജയൻ, എന്താ ഒന്നും കഴിക്കാത്തേ?” ആ സംബോധന സൂചിപ്പിച്ച അകൽച്ച വിലയേയും ജയനേയും അത്ഭുതപ്പെടുത്തി. പക്ഷേ ആ സംബോധനയിൽ അസാധാരണമായി ഒന്നുമില്ല എന്ന മട്ടിലാണ് രഘു പെരുമാറിയത്. രഘു വളരെ നിർബ്ബന്ധിച്ചിട്ടും വിമല ഒന്നും കഴിച്ചില്ല.

“അവൾക്കിപ്പോൾ കണ്ണിമാങ്ങയും ഉപ്പും മണ്ണാങ്കട്ടയുമൊക്കെയാണു പ്രിയം.” ജയൻ അവളെ കളിയാക്കി. വിണ്ടും അവളുടെ മുഖം കുന്നിത്തു.

“ലീലയ്ക്ക് സ്ത്രീ പോലീസാകാൻ ഇഷ്ടംണ്ടോ?”

“അയ്യോ!”

അവളുടെ പ്രതികരണം പെട്ടെന്നു പുറത്തു വന്നു.

എല്ലാതും ഊറിയുറി ചിരിച്ചു.

“അമ്മയമ്മ തന്നിട്ടാ; പോണ്ടേ?”

വിമല, ജയനെ ഓർമ്മപ്പെടുത്തി.

“ഗുരി, പൊയ്ക്കളയാം”

ജയൻ എഴുന്നേറ്റു.

“സമയം കിട്ടുമ്പോൾ അങ്ങോട്ടു ക്കില്ലേ?”

“സേർട്ടൻലീ”

രഘു, വിമലയെ നോക്കി കൈകൂപ്പി.

“തേക്ക” യു വെരിമച്ച് ഫോർഭിവിസിററ”

അവൾ, “കൊത്തിവെച്ചൊരു കല്ലാവയെപ്പോലെ” ഇരുനന്തേയുള്ളു.

കാറ്റിന്റെ ഫെഡ്ലെലറുകൾ പ്രകാശിച്ചു. ശിവൻ പുറകിലത്തെ സീററിചിതന്നു “സലാം ചെയ്തു.

“ഗുഡ്നൈറ്റ്”, സർ”

ചിരിച്ചുകൊണ്ട് രഘു പ്രതിവചിച്ചു.

“ഗുഡ്നൈറ്റ്”, ജൻറിൽമേൻ!”

ലീല, കപ്പിവളകളിലു വലതുകൈപൊക്കി “റററററ” പറഞ്ഞു...

ഓഡ്റലി ഇരുമ്പുഗോറുകൾ വലിച്ചു ചെപ്പോൾ രഘു ചെറുതായി ഒന്നെത്തി.

വരാന്തയിലേക്കു കടന്നപ്പോഴാണ്, താൻ വിലകുറഞ്ഞ ഒരു ലുങ്കിയും ബനിയനും മാത്രമാണ് ധരിച്ചിരുന്നതെന്നകാര്യം രഘു ഓർത്തത്. മറ്റൊരുകൊടായിപ്പോയോ?

രഘുവിന് അന്നരാത്രി ഉറങ്ങാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ‘ഒരു ശുണത്തിന്റെ വളർച്ച’ വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ് എത്രോ എക്സിബിഷൻ ‘മെഡിക്കൽ പവലിയനിൽ’ കണ്ടു കററൂപങ്ങൾ മനസ്സിന്റെ തിരശ്ശിലയിൽ തെളിഞ്ഞുവന്നു...

ശാന്തമായിരുന്ന കടൽ പെട്ടെന്നു ക്ഷോഭിച്ചതുപോലെയാകുന്നു, അന്ന് വിമലയുടെ മനസ്സ്. ഇങ്ങനെയൊരു കൂടിക്കാഴ്ച തീരെ പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നില്ല. ജയൻ, ചെറിയ ഒരു സൂചനയെങ്കിലും നൽകിയിരുന്നെങ്കിൽ മാന്സികമായി അല്പം തയ്യാറെടുപ്പു നടത്താമായിരുന്നു, അതിനും കഴിയാത്തതിനാൽ രഘുവിനെ കണ്ടപ്പോൾ ആകെ തളന്നുപോയി. രഘുവിനെപ്പറ്റി ഓർക്കാതിരിക്കാൻ മാസങ്ങളായി ശ്രമിക്കുകയായിരുന്നു. അപ്പോഴാണ്... താൻ രഘുവിനോടു് അപമര്യാദയായി പെരു

വിലക്കുറവ് ചിട്ട

മാറിയോ? വിമല ഓത്തുനോക്കി. ഇല്ലല്ലോ ഉറക്കംവരാത്തതു് വിമല മെത്തയിൽ തിരിഞ്ഞും മറിഞ്ഞും കിടന്നു. അവൾ അസ്വസ്ഥയാണെന്നു ജയനു വ്യക്തമായി മനസ്സിലായി. കറേ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അയാൾ ചോദിച്ചു.

“പഴയ ഓർമ്മകളെല്ലാം തികട്ടിവരുന്നു; അല്ലേ? സാരമില്ല... .. അതോ, ഒരു ഐ. പി. എസ് ആഫീസറുടെ ഭാര്യയാകാൻ കഴിയാത്തതിലുള്ള മോഹഭംഗമോ?”

“ജയൻ!”

തുടന്ന് ഒരു തേങ്ങലായിരുന്നു.

ജയൻ വിമലയെ തന്റെ നെഞ്ചോടു കൂട്ടിൽ അടുപ്പിച്ചു.

“എന്റെ പൊന്നേ ഞാൻ വെറുതേ പറഞ്ഞതല്ലേ?”

വിമലയുടെ തേങ്ങൽ കൂടുതൽ ഉച്ചത്തിലായി.

“എന്നോടു ക്ഷമിക്കൂ, വിമലേ” ജയൻ

സ്നേഹപൂർവ്വം അവളുടെ വയറിൽ തടവിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അവളുടെ തേങ്ങൽ ക്രമേണ ശമിച്ചു...

വിമല ജയച്ചേച്ചിയെപ്പറ്റി ഓത്തു. ഒരർത്ഥത്തിൽ ജയ എടുത്ത തീരുമാനമല്ലേ ശരി? പക്ഷേ എന്തുകൊണ്ടോ അവൾ സമ്മുഷ്ടപ്പെട്ടു വിമലയ്ക്കു തോന്നി. കല്യാണം കഴിഞ്ഞ ഇടയ്ക്ക് വിമലയും ജയനും ഒന്നിച്ച് ജയയെ കാണാൻ പോയിരുന്നു. ശുഭവസ്തുങ്ങൾ ധരിച്ച ജയച്ചേച്ചി മുല്ലപ്പൂക്കൾ കോത്തുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു.

ആരെ അണിയിക്കാനാണാവോ. ഈ മുല്ലപ്പൂ മാല?

അനേപചിച്ചതു കണ്ടത്താത്തതിലുള്ള നിരാശയും വേദനയും ആ കണ്ണുകളിൽ തളിർക്കട്ടി നില്ക്കുന്നതുപോലെ വിമലയ്ക്കു തോന്നി.

ജയച്ചേച്ചിയ്ക്കു ഈ അന്തരീക്ഷവും ഇഷ്ടപ്പെട്ടുനീക്കുന്നതോ?

“കല്യാണത്തിനു വരാത്തതിൽ നിങ്ങൾ എന്നോടു ക്ഷമിക്കണം..... എല്ലാ ബന്ധ

“നിങ്ങൾ പൊയ്ക്കോളൂ. നാളെ രാവിലെ ഒൻപതിനു വന്നാൽ മതി.”

രഘു ഡ്രൈവർക്ക് യാത്രാനുമതി നൽകി. ജയന്റെ വീട്ടിലേക്കു അയാൾ കാരോടിച്ച് പോയി. വീടേതാണെന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ കറച്ച ബുദ്ധിമുട്ടനുഭവപ്പെട്ടു. കാറു നിറുത്തിയപ്പോൾ കവലയിലെ ഒരു മുറുക്കാൻ കടയിൽ നിന്നും ഒരാൾ ഓടിവന്നു. അയാൾ ഒരു പോലീസുകാരനാണെന്ന് രഘുവിന് റററോട്ടത്തിൽ മനസ്സിലായി.

“എമാൻ എങ്ങോട്ടാ?”

“ഡോക്ടർ ജയന്റെ വീടുവരെ.”

പോലീസുകാരൻ വഴിപറഞ്ഞുകൊടുത്തു. മദ്യപിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു സാധുസ്ത്രീയുടെ വീട്ടിൽ കടന്നുചെന്ന് അർദ്ധരാത്രി ബഹളമുണ്ടാക്കി എന്ന കററത്തിന് ആയിടയ്ക്ക് സസ്സൻഡു ചെയ്യപ്പെട്ട ആളായിരുന്നു. ആ പോലീസുകാരൻ.

അടുത്ത ദിവസം മുതൽ പട്ടണത്തിൽ ഒരു വാത്ത് പള്ളക്കു പരക്കൻ തുടങ്ങി.

എൻ. കൃഷ്ണൻനായരുടെ നോവൽ: അദ്ധ്യായം മൂപ്പത്തിനാലു്

അളം വിലങ്ങുകളാണു കുട്ടികളേ..... അവ പൊട്ടിച്ചെറിയാൻ നമുക്കു കഴിയില്ല... അഥവാ, ഒന്നു പൊട്ടിച്ചെറിഞ്ഞാൽ മറ്റൊരു വിലങ്ങു കൈകളിൽ വീഴും. ബന്ധനങ്ങളിൽനിന്നും പൂർണ്ണ മോചനം ഒരു വ്യക്തിക്കും സാദ്ധ്യമല്ല...

തലചിന്തയുടെ നോക്കെത്താത്ത ഉയരത്തിലേക്കു് ജയ പടവുകൾ ചവുട്ടിക്കയറുകയാണെന്നു ജയനും വിമലയ്ക്കും തോന്നി.

“നിങ്ങൾക്കുസർവ്വംഗമുണ്ടാണെന്നു.”

ജയ പെട്ടെന്നെഴുന്നേറ്റു് ആ ത്രമത്തിനകത്തേക്കു പോയി.

ആ കണ്ണുകളിൽ കണ്ണനിരിന്റെ ഉറവകൾ പൊട്ടിമുളയ്ക്കുകയായിരുന്നോ...?

അന്ന് അബ്ബാമണിയായപ്പോൾ മേശപ്പുറത്തു് ഫയലുകൾ ഒന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. പലകകൾകൊണ്ടു നിർമ്മിച്ച കോവേണിപ്പട്ടികൾ ചവുട്ടി താഴോട്ടിറങ്ങിയപ്പോൾ രഘുവിനു തോന്നി.

“ജയന്റെ വിധവരെ ഒന്നു പോയാരല്ലോ?”

രഘുവും ജയന്റെ ഭാര്യയുമായി അടുപ്പത്തിലാണ്. അവർ അടുത്തുകാലംവരെ ഭാര്യഭർത്താക്കന്മാരെപ്പോലെ കഴിഞ്ഞുവരാണ്ടു്. രഘു ഇടപെട്ടു് ജയനെ ആലപ്പുഴയ്ക്കു നിയമിപ്പിക്കുകയായിരുന്നു. അപ്പോൾ കാര്യം എളുപ്പമാവുമല്ലോ. പശുവിനെ തീറിറപ്പോറേണ്ട ബുദ്ധിമുട്ടില്ല. പാലു സുലഭവും.

വാത്ത് രഘുവിന്റെ ചെവിയിലുമാണു്. തന്റെ സഹപ്രവർത്തകരിൽ ചിലരും ഈ കപ്രചരണത്തിനു കൂട്ടുനിന്നു എന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ രഘുവിനു വല്ലാത്ത വേദന തോന്നി. തന്നെ തേളോഡാം ചെയ്യാൻ കളക്ടർ ഈ വാത്ത് ആയുധാക്കി എന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ രഘു ഞെട്ടിപ്പോയി.

രഘു, ഗവൺമെന്റിലായിരുന്നു. എങ്കിലും ടെലഫോൺ ശബ്ദിച്ചു തുടങ്ങിയപ്പോൾതന്നെ റസിഡർ കയ്യിലെടുത്തു. റോണകുലർന്നു, തളന്ന ശബ്ദം.

“രഘുവല്ലേ? വിമലയാണു്.” എന്നിങ്ങനെ സൂചിപ്പിച്ചു. ജയൻ ഒരു ശുശ്രൂഷ

വക്കേസിനു" അക്കരയെവിടെയോ പോയിരിക്കുന്നു. ഒന്നിനും വരാമോ? വേഗം... കാര്യം വേണം."

മറുപടിക്കു കാനൂനിലാതെ വിമല റിസിവിർ താഴെപ്പച്ച.

അല്പസമയം രാജ്യ ഇതികത്തവ്യതാമുഖനായിനിന്നു. ഡ്രൈവർ ഇല്ല. ക്യാബിൽനിന്നും മറ്റൊരു ഡ്രൈവറെ വിളിക്കണോ? പതിനഞ്ചു മിനിടെങ്കിലും താമസിക്കില്ലേ? എന്താണവർക്കുസുഖം? മണി രണ്ടു കഴിഞ്ഞല്ലോ. രാജ്യ പെട്ടെന്നു വേഷം മാറി. കാർ, ഷെഡ്ഡിൽനിന്നും പുറത്തെടുത്തു. ശബ്ദം കേട്ട് ഓഡർലി ചാടി എഴുന്നേറ്റു.

"ഞാൻ ഡോക്ടർ ജയന്റെ വീടുവരെ പോകുന്നു." എവിടെപ്പോയാലും ഓഡർലിയോടു വിവരം പറയുക രാജ്യവിന്റെ പതിവാണു്. അത്യാവശ്യകാര്യങ്ങൾക്കു് ആരെങ്കിലും വിളിച്ചാലോ?

വീട്ടിനകത്തുനിന്നും വിമലയുടെ ഞരക്കങ്ങൾ കേട്ടു. അവളുടെ അമ്മയ്ക്കു വരാനായിലേക്കിറങ്ങിവന്നു.

"സമയമായിന്നു തോന്നണം. ജയൻ എവിടെയോ പ്രസവക്കേസിനു പോയിരിക്കുവാ... ആരോ പാവങ്ങളുവന്നു" ഒരു വള്ളത്തി കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി.. അടുത്തൊന്നും നല്ല പരിചയക്കാരായില്ല. വേദന സഹിക്കാത്തേലാന്നായപ്പം അവളു് അങ്ങോട്ടു വിളിച്ചതാ... ഉടനേ ആശുപത്രിലു് പോകുന്നതാ ബുദ്ധി. എന്റെ ചോറാനിക്കര ഭഗവതീ, രണ്ടും രണ്ടു പാത്രമാക്കിക്കൊടുക്കണം..."

ലീലയും ശിവനും പേടിച്ചു വിറച്ചു് മറിക്കുള്ളിൽ നില്ക്കുന്നു. ജയൻ അവരെ തന്റെ കൂടെ താമസിപ്പിക്കുകയായിരുന്നു.

"ശിവനും ലീലയും ഇവിടെത്തന്നെ നിന്നു പറിക്കട്ടേ. വിമലയ്ക്കു് അവർ ഒരു കൂട്ടാവും."

ജയന്റെ ആ നിർദ്ദേശം പ്രഫസർക്കും ഭാര്യയ്ക്കും ആദ്യം അത്ര സഹിക്കാൻ കഴിയാതായില്ല.

കുഞ്ഞുങ്ങളെ പിരിഞ്ഞിരിക്കുന്ന കാര്യം ആലോചിക്കാൻപോലും ഭാര്യയ്ക്കു കഴിയുമായിരുന്നില്ല..

"അവളുടെ എല്ലാക്കാര്യങ്ങളും ഞാൻ നോക്കിക്കൊള്ളാമേ. അമ്മ ഒന്നുകൊണ്ടും വിഷമിക്കണം."

ഭാര്യയ്ക്കു് വീണ്ടും മടികാട്ടി.

"എനിക്ക് ഒരു കൂടെപ്പിറപ്പില്ലെന്നു് അമ്മയ്ക്കറിയില്ലേ? ലീലയും ശിവനും ഒരു വർഷമെങ്കിലും എന്റെ കൂടെ നില്ക്കട്ടേമേ."

ഭാര്യയ്ക്കു് മനസ്സിലായില്ല. എന്തിനായില്ല. അങ്ങനെയൊന്നു ലീലയും ശിവനും ആലപ്പുഴ സ്ഥിരതാമസമാക്കിയതു്.

വിമലയുടെ മുഖം, അവൾ അനുഭവിച്ചിരുന്ന വേദനയുടെ കാര്യം എത്രമാത്രമാണെന്നു വിളിച്ചറിയിച്ചു.

"അമ്മയ്ക്കു കഞ്ഞുങ്ങളുടെ കൂടെ ഇവിടെ നില്ക്കണം. ജയൻ വന്നാലുടനേ ആശുപത്രിയിലേക്കു വരാൻ പറയണം. ഞാൻ ഒരു പോലീസുകാരനെ ഇങ്ങോട്ടയയ്ക്കാം; കാരിൽ. കഞ്ഞുങ്ങളെ അയാൾ നോക്കിക്കൊള്ളും. അമ്മയ്ക്കു ആ കാരിൽത്തന്നെ ആശുപത്രിയിലേക്കു വന്നാൽ മതി."

അമ്മയ്ക്കു കേറു തുണികളും മറ്റും പൊതിഞ്ഞു് കറിയ്ക്കുവച്ചു. വിമലയെ താങ്ങിപ്പിടിച്ചു് കറിയ്ക്കുവച്ചു മുൻസിറിലിരുത്തി. രാജ്യ, ആശുപത്രിയിലേക്കു് അതിവേഗം കാരോടിപ്പു. ഇടയ്ക്കു് വിമല വേദനകൊണ്ടു പുളഞ്ഞു. അറിയാതെ അവൾ രാജ്യവിന്റെ തുടയിൽ അമർത്തിപ്പിടിച്ചു. അയാൾ ഇടതുക്കൈകൊണ്ടു് അവളെ തന്നോടടുപ്പിച്ചു; ഒരു കഞ്ഞിനെത്തന്നുപോലെ. വേദന അല്പം കുറഞ്ഞപ്പോൾ വിമല കൈ പിൻപെട്ടു -- അറിയാതെ ഏതോ അപരാധം ചെയ്യുപോയി എന്ന ഭാവത്തോടെ, അവൾ വല്ലാതെ വിയർന്നുണ്ടായിരുന്നു. ആശുപത്രിയിലേക്കു കാരു തിരിച്ചപ്പോൾ, രാജ്യവിന്റെ ഇടതുക്കൈ, അറിയാതെ വിമലയുടെ വീർത്തവയറിൽ ചെറുതായി ഒരു തട്ടി.

ലേബർ റൂമിലേക്കു് വിമലയെ കൊണ്ടുപോയിക്കഴിഞ്ഞപ്പോഴാണ്. രാജ്യവിനു് ശ്വാസം നേരേവീണതു്. ക്യാബിൽ ഫോൺചെയ്തു് ഒരു ഡ്രൈവറെയും മറ്റൊരു പോലീസുകാരനെയും വരുത്തി. വിമലയുടെ വീട്ടിലേക്കു് കാർ നിമിഷങ്ങൾക്കകം മടങ്ങിവന്നു. "നാരായണാ, നാരായണാ..." എന്നു ജപിക്കുകൊണ്ടു് അമ്മയ്ക്കു കറിയ്ക്കുന്നിറങ്ങിവന്നു.

വ്യട്ടി ഡോക്ടർമാരിൽ ഒരാൾ രാജ്യവിനെ തിരിച്ചറിഞ്ഞു.

(തുടരും)

'ഇനി എങ്ങോട്ടാ?' അയാളെഴുന്നേറ്റു് പോകാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ മാലതിയും ചോദിച്ചു.

"വീട്ടിലോട്ടു് വാസ്യ പറഞ്ഞു. പാഞ്ഞുപോലെ നേരെ സ്വന്തം വീട്ടിലേക്കാണ് വാസ്യ പോയതു്."

"വളളിക്കാട്ടു കവലയെത്തുമ്പോൾ ഞങ്ങളുടേക്കു കേട്ടോടാ ഉദ്യേ" വാസ്യ ബസ്സു കണ്ടുകുറോട്ടു പറഞ്ഞു.

കണ്ടുകുർ അത്ഭുതത്തോടെ ഇറച്ചു നോക്കി.

ഇതാതാ ഇതു ധൈര്യമായിട്ടു് എടാ പോകാനു് വിളിച്ചു് സംസാരിക്കുന്നതു്.

'നി മിഴിച്ചു നോക്കണം. നിനക്കെന്തെന്നു സ്സിലാവത്തില്ല ... സാരമില്ല ... അത്ഭു ബസ്സുസ്റ്റാൻറിൽചെന്നിട്ടു് അവിടെ ആരടടുത്തേങ്കിലും ചോദിതു് ... വാസ്യ ആരാണ് ... തെക്കേപ്പുറമ്പിലെ. വാസ്യ ആരാണ് ... അപ്പൂറ്ററിയാം..."

വെളിച്ചം

ഒന്നും പിടികിട്ടാത്തതുകൊണ്ടു് കണ്ടുകുറോന്നും പറഞ്ഞില്ല.

വണ്ടിക്കകത്തിരുന്ന് ചിലരോക്കെ കൂക്കുശാ സംസാരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

വാസ്യ സുഖമായിട്ടു് ചാരിയിരുന്നു. ഉറങ്ങി.

സന്ധ്യയോടടുത്തുനേരത്താണ് ബസ്സു വളളിക്കാവു കവലയിൽ എത്തിയതു്.

കണ്ടുകുർ വിളിക്കേണ്ടിവന്നില്ല. അപ്പോഴേക്കും വാസ്യ ഉണർന്നു കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

"ഇനി കാണണം നമുക്കു് ശരിക്കു് പരിചയപ്പെടാം" ബസ്സിറങ്ങുമ്പോൾ കണ്ടുകുറുടെ പുറത്തു തട്ടിക്കൊണ്ടു് വാസ്യ പറഞ്ഞു.

"ആരാ ആ പോയവളെന്നറിയാമോ?" എല്ലാം അറിയാതെ ഭാവിച്ചു നടക്കുന്ന ഒരു മനുഷ്യൻ ബസ്സിനകത്തിരുന്നു് ആരോ

ഒന്നില്ലാതെ വലിയ രഹസ്യമട്ടിൽ ചോദിക്കുന്നു 'തേക്കര ചട്ടമ്പിയാ'... പേനാക്കത്തി പപ്പള്ളുന്നാ ഇവിടുത്തുകാരു് വിളിക്കുന്നു. ഭയങ്കര കേഡിയാ.

സന്ധ്യ മയങ്ങുന്നു.

റോഡരികിലെ കടകളിൽ വിളക്കുകൾ അടയ്ക്കുന്നതെളള.

മുണ്ടു് മടക്കിക്കുത്തിയിട്ടു് കവലയിൽ നിന്നും കിഴക്കോട്ടു തിരിഞ്ഞു. ഇടവഴിയിൽകൂടി നേരെ നടന്നു. ജനിച്ചവളു് നാട്ടിൽ വർഷങ്ങൾക്കുമേലും 'കാലുകുത്തുകയാണ്'

പഴയ ഓർമ്മകൾ ഒന്നൊന്നായി ഉണർന്നുവരുന്നു.

പഴയ ദൃശ്യങ്ങൾ ഒന്നൊന്നായി തെളളിത്തുമങ്ങുന്നു.

കൊപ്രാക്കുട്ടിൽനിന്നും ഉണക്കത്തേങ്ങയുടെ മണം കൊപ്രാക്കുട്ടിന്റെ ചെങ്കല്ലുകെട്ടിയ മതിലിനോടു ചേർന്നിന്നു് മുത്രമൊഴിച്ചു. ചുമരിൽ ചുണ്ണാമ്പുകൊണ്ടു് "കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് സ്ഥാനാർത്ഥിക്ക് വോട്ടു ചെയ്യുക" എന്നു് വലുതായി എഴുതിയിരിക്കുന്നു.

മാതേജചാവന്റെ കള്ളപ്പാപ്പിത്തുമ്പിലെത്തിയപ്പോൾ ഒരു നിമിഷം സംശയം

നോവൽ: അറുപത്തിഒന്നു്

പമ്മൻ

യിച്ചുനിന്നു.

'പിന്നെവരാം' മനസ്സിൽ പറയുന്നു.

നെല്ലുമുക്കിലെത്തിയപ്പോൾ കഷണിത്തലയ്ക്കു് മമ്മതിന്റെ ചായക്കുഴയിലേക്കു നോക്കി. മമ്മതു് എന്തോ സശ്രദ്ധം വായിക്കുകയാണ്. മമ്മതിനെ ഇതിനുമുമ്പൊന്നും കണ്ണുവെച്ചു് കണ്ടിട്ടില്ല.

റോഡിന്റെ അരികിലേക്കു് നടന്നു.

പണ്ടു് പടിഞ്ഞാറുഭാഗത്തെ മാപ്പിളമാരെ ഇവിടെവെച്ചാണ് കൂട്ടയടിപ്പിച്ചതു്.

മടയിൽനിന്നും ഒരു ബീഡിയെടുത്തു കത്തിച്ചു. കാതു തീന്നപ്പോൾ കമ്പോളത്തിൽവെച്ചു് വാങ്ങിയതാണ് ബീഡി. സിഗററ്റിൽ കാതു തീകുത്തില്ല.

കാലിൽ കിടന്നിരുന്ന വളളിച്ചെറുപ്പിൽ

ചെങ്കണ്ണി പൊതിഞ്ഞുപിടിച്ചിരിക്കുന്നു. വീടിന്റെ പടിക്കലത്തെയപ്പോൾ മതിലിന്മേലുള്ള അക്ഷതക്കൊന്നും ഏതിനിലിട്ടുണ്ടെന്നോക്കി.

ഉമ്മറത്തിൽനിന്നും അച്ഛൻ ആരോടോ സംസാരിക്കുന്നു കളരിയിലെ ഗോപാലക്കുറുപ്പായിരിക്കണം.

അച്ഛന്റെ തലമുടി അപ്പടി നരച്ചിരിക്കുന്നു കണ്ണിനു ചുറ്റും കുറുപ്പുവീണിട്ടുണ്ട്. മീശയും മുഴുവൻ നരച്ചിരിക്കുന്നു. പഴയ ഹിറ്റ് ലർ കീഴത്തെ. വെളിയിലെങ്ങും വെച്ചു പെട്ടെന്നു കണ്ടാൽ തിരിച്ചറി

വാതിൽ തുറന്നുകിടക്കുന്നു.

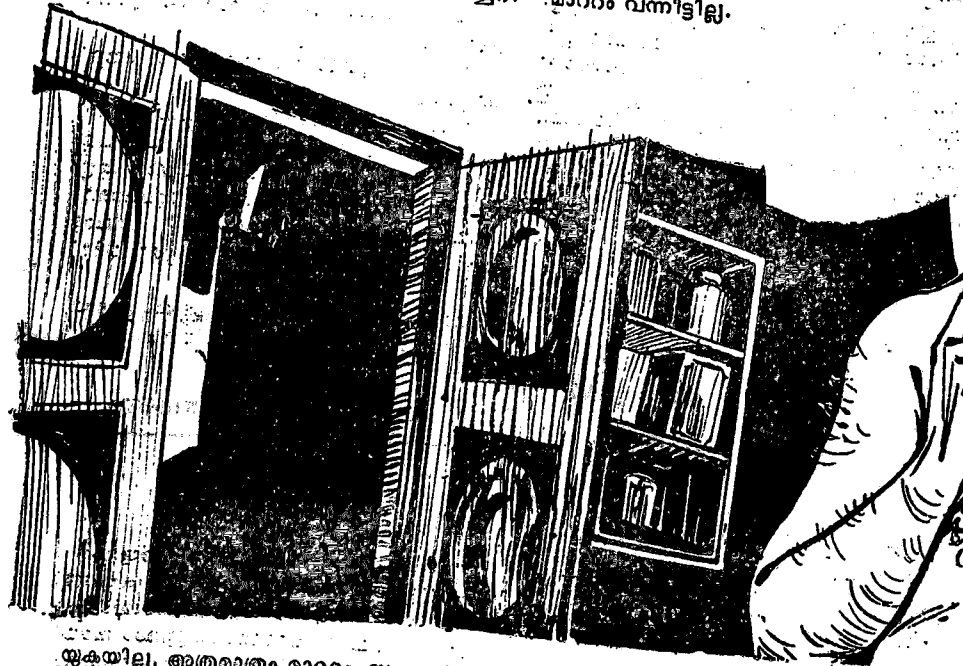
അകത്തുകുറുന്ന് ചുമരിനോടു ചേർന്നിട്ടു തന്നെ അരിപ്പെട്ടിയുടെ പുറത്തിരുന്ന്.

വെള്ളംനിറച്ച ചെമ്പുകുടവുമായി വെലക്കാരി ആയിരിക്കണം ഒരു സ്ത്രീ അകത്തേക്കുകയറിവന്നു.

പെട്ടെന്നൊരാളെ കണ്ടപ്പോൾ അവൾ പേടിച്ച് പോയി.

“അമ്മച്ചിയേ” അവൾ ഉറക്കെ വിളിച്ചു.

“എന്താടി” മുറിക്കുകയെന്നിന്നും അമ്മയുടെ ശബ്ദം. അമ്മയുടെ ശബ്ദത്തിന് മാറ്റം വന്നിട്ടില്ല.

യുകയില്ല. അത്രമാത്രം മാറ്റം സംഭവിച്ചിരിക്കുന്നു.

നേരെ പുറകുവശത്തേക്ക് നടന്നു. കിണറരികിനിന്നും ആരോ വെള്ളം കോതുന്നുണ്ട്. കുപ്പികരയുന്ന ശബ്ദം. വയലിൽ വീട്ടിലെ പിള്ളർ സന്ധ്യനാമം ചൊല്ലുന്നു.

വീടിന്റെ മുമ്പാകെ വേലിയിലെ കടവാകടന്നു നിൽക്കുന്നവരെ കയറി.

അടുത്തുവരുമ്പോൾ ആരെയും കാണാനുണ്ടായിരുന്നില്ല. അടുക്കളത്തളത്തിലേക്കുള്ള

“ഒന്നിങ്ങോട്ടു വന്നേ” ആ സ്ത്രീ വിളിച്ചു പറയുന്നു.

അമ്മ വന്നു.

അമ്മയ്ക്കും ആളെ മനസ്സിലായിരിക്കുകയില്ല. പുറകുവശമേ കാണുന്നുള്ളൂ.

“ആരാളാ?” അമ്മ ചോദിച്ചു.

“ആക്കും വേണ്ടാത്തൊരുത്തനാ” വാസു പറഞ്ഞു.

“നീയോ?” അത്ഭുതം നിറഞ്ഞ ശബ്ദം.

“ബഹാ ഞാൻ തന്നെ. ഇങ്ങനെയാ

ത്തൻ ജീവിച്ചിരിപ്പോണ്ടെന്നു” മറന്നായിരിക്കും.

“അറിയണമെന്നുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ നാരിയിട്ടുവന്നേ.”

“അന്ന് കണ്ടതാനും വണ്ണംവെച്ചല്ലോ. ഭാഗ്യം തെളിഞ്ഞതിന്റെ ലക്ഷണമാ.”

“അമ്മഹിനി ഇതീകൂടുതൽ ഭാഗ്യമെന്നോ വേണം... മുത്തമോനൊന്നുല്ലോ അമ്മയുടെ കാര്യം നോക്കാൻ.”

“അത്” മുത്തമോനെ അടുത്ത കത്തിയെടുത്തു കളയുംപോലെ കത്തിയെടുത്തു വെളിയിലെത്തിച്ചപ്പോൾ കാർക്കണമായിരുന്നു.

“നിനക്കതൊക്കെ പറയാം. ഞാനതൊക്കെ കേൾക്കുകയും വേണം. പെറുപോയിലേറ്റാ.”

“അത്രമാത്രമേ ചെല്ലൊള്ളൂ. പട്ടിയും പുച്ചുയുമൊക്കെ പെറുന്നപോലെ... അതിരിക്കട്ടെ അപ്പറത്താരാ?”

“ഗോപാലക്കുറുപ്പ് കളരിലെ.”

“എനിക്കച്ഛനെ ഒന്നു കാണണം.”

“അതിനെന്റെ അനുവാദം വേണോ... എന്തിനാ?”

“കൊറുപ്പു ത്രുവാറേണം”

“രൂപയ്ക്കൊന്നെങ്കിൽ കാണണം... അതു കിട്ടത്തില്ല... അപ്പോ നീയല്ലേ... മൂലം ലക്ഷപ്രസാദായിട്ട്” കാറിനകത്തു നിന്നും ചുംപോയത്... എന്തിന്റെതാ ഇപ്പോ കാശിനു വന്നിരിക്കുന്നു?”

“ഒരത്യാവശ്യത്തിനാ.”

“എന്തത്യാവശ്യമായാലും അച്ഛന്റെത്തന്നെ” കിട്ടത്തില്ല

“ഞാൻ വാങ്ങിക്കാം”

“വാങ്ങിക്കാൻ നീ കൊടുത്തു വെച്ചിരിക്കുന്നോ?... നാണമൊണ്ടോ നെനക്കു പറയാൻ... ഇത്രയും നാളെവിടെയായിരുന്നു

നിനക്ക് അച്ഛനും അമ്മയും... എന്തിനാ... വന്നിരിക്കുന്നു രൂപയ്ക്ക്... നാണമൊണ്ടോ... ചെല്ലങ്ങോട്ട് ഇപ്പം കിട്ടും.”

“നാണമെന്ത് ചോദിക്കാനല്ല വന്നത്... എനിക്ക് കിട്ടാനുള്ളത് കിട്ടിയാൽ മതി.

“നിനക്കെന്തുവാടോ കിട്ടാനുള്ളത്?” അമ്മയ്ക്കു ദേഷ്യം വരുന്നു.

“എന്റെ ഓഹരി”

“ചക്കയാ... ഓഹരി... നീ ഓഹരി വാങ്ങിക്കാൻ അങ്ങോട്ടു ചെല്ല ഇപ്പം തന്നെ.”

“അതാവശ്യമല്ലേ” വാങ്ങിക്കാൻ

പഠിക്കുക! ഗുഡചിത്രശാസ്ത്ര ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ..

1. ജാലവിദ്യ — ചിട്ടകൾ, നാണയങ്ങൾ, തൂവാല etc കൊണ്ടുള്ള ജാലവിദ്യകൾ ചെപ്പടി വിദ്യകൾ, തന്ത്രങ്ങൾ, മായാജാലങ്ങൾ, മാജിക് പഠിക്കാനുള്ള ചിത്രഗ്രന്ഥം. വില 6 രൂ.
2. സ്വഭാവ പഠനശാസ്ത്രം—കയ്യടക്കം, ചെപ്പ്, നടത്തം, വേഷം, ഭാവം മിശ്ര, ജന്മഭിന്നം, മററുലക്ഷണങ്ങൾ etc നോക്കി ഒരു വ്യക്തിയുടെ സ്വഭാവവും കഴിവുകളും പഠിക്കാനുള്ള ശാസ്ത്രം. വില 3 രൂ.
3. നക്ഷത്രഫലവും ലഗ്നഫലസാരവും—ഏതുമനോജ്ഞി ജനിച്ചവരുടേയും ഭൂത വർത്തമാന ഭാവഫലങ്ങൾ അറിയുന്നതിനും പര യുന്നതിനും വില 4 രൂ.
4. പ്രേമലേഖനങ്ങൾ—ശോക പര്യവസായിയായ പ്രണയകഥ ധാരാളം റെഡിയോയെപ്പറ്റി പ്രേമലേഖനങ്ങൾ സഹിതം വില 3 രൂ.
5. സാമൂഹികശാസ്ത്രം—സ്ത്രീപുരുഷ ലക്ഷണങ്ങൾ, ചുറ്റുകൾ ചുഴികൾ, ലക്ഷണങ്ങൾ etc ഗുണദോഷ ഫലങ്ങൾ ചിത്രഗ്രന്ഥം. വില 2 രൂ.
6. ഷിറോയുടെ ഫസ്റ്റ് ലേഖനശാസ്ത്രം—ചിത്രങ്ങൾ സഹിതം വില 2 രൂ.
7. മുഖലക്ഷണശാസ്ത്രം—പൂർണ്ണ ചിത്രഗ്രന്ഥം. വില 2 രൂ.
8. മേസ് മേസം—മനുഷ്യനെ ഉറക്കുക നിയന്ത്രിക്കുക, വശംവദമാക്കുക, പ്രാഥമിക പാഠങ്ങൾ വില 2 രൂ.
9. ഫിഷ് നോട്ടീസം—പക്ഷികളെ വാദവിദ്യ ശാസ്ത്രം വില 2 രൂ.
10. മാജിക്കും മാസ് മരവിദ്യയും—കണ്ഠകെട്ടു വേലകൾ, ഫെസ്ടിക്കലുകൾ ചിട്ടകൊണ്ടുള്ള മറിയത്തിരിവുകൾ, etc വില 2 രൂ.
11. അത്ഭുതവാർത്തകൾ—മസകരമായ വാർത്തകൾ വില 2 രൂ.
12. മേസ്സറോളങ്ങളും നിവാരണമാർഗ്ഗങ്ങളും—ചികിത്സാഗ്രന്ഥം വില 1-50

എല്ലാറ്റിനും V. P. ചിലവ് പുറമേ. ചിത്രകാറ്റിലോഗ് സൗജന്യം
F. P. A. I. Thariannagar via - Tiruvalla - R M S, Kerala

വാസുനരിയാം.

“എന്നാലും ആ വാസുന്റെ തനയാ അല്പാർത്തിരിക്കുന്നു. ഓരോവേണം ആളാകുന്നത്.”

“എനിക്കു തരാനുള്ളതു് തരാൻ നിങ്ങളൊക്കെ എന്താ ഇത്ര വരുത്തും.”

“എവടാ ഈ തരാനുള്ളതു്. എന്തെങ്കിലും നിന്നെയൊക്കെ പഠിപ്പിച്ചു് ഈ നിങ്ങളൊക്കെ വിട്ടതെന്നാ വിചാരം. നിങ്ങളൊക്കെയും സമ്പാദിച്ചു തന്നിട്ടാണോ?”

“അമ്മേ! വർത്തമാനം പറയാൻപോലും അറിയാൻ വയ്യ. അറിയാമെങ്കിൽ നമുക്കൊന്നു് തർക്കിക്കാമായിരുന്നു. ആരെയാ പഠിപ്പിക്കാൻ കാളു ചെലവാക്കിയതു്...”

എന്നെയോ? നിങ്ങൾക്കു് വെറും വൈക്കോലും ചുമന്നോണ്ടു തന്നതിന്റെ കൂലി പോലും നിങ്ങളാരും എനിക്കുവേണ്ടി ചെലവാക്കിയില്ല... ചെലവാക്കിയ കാര്യമൊന്നും അതുകൊണ്ടു് വിസ്തരിക്കണം... ആക്കുവേണ്ടിയാ ചെലവാക്കിയതെന്നുവെച്ചാൽ

അവൻറടുത്തുപോയി ഇതൊക്കെ പറഞ്ഞാളെന്നും. എൻറടുത്തു വേണ്ട. ഞാനെൻറ ഓഫീസി വാങ്ങിക്കാനാ വന്നതു്...

അതു വാങ്ങിച്ചോണ്ടെ ഞാൻ പോകത്തൊള്ളു്.”

“ഓഫീസി! എല്ലാംകൂടെ ഒറ്റിക്കൊടുത്തും പെറുക്കി വിറ്റുമാ ചെറുക്കനെ പഠിപ്പിച്ചതു്... പഠിച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടു് ജോലി കിട്ടിയതും കാളു കൊടുത്തിട്ടാ. ഇനി ഇവടെങ്ങും ആരേടും ഓഫീസി ബാക്കിയില്ല.”

“അതവൻറടുത്തു് പോയി പറയണം. എൻറടുത്തല്ല. മര്യാദക്കു് എനിക്കു കിട്ടാനുള്ളതിങ്ങു തന്നെക്കണം. ഇല്ലെങ്കിൽ ഇവിടെ കൊലപാതകം നടക്കും. അതു പറഞ്ഞേക്കാം.”

“അക്കാര്യം നോക്കാൻ ഈ നാട്ടിൽ പോലീസൊണ്ടു്.” പിന്നിൽനിന്നും അച്ഛന്റെ ഇടിമുഴങ്ങും പോലത്തെ ശബ്ദം. വാസു തെട്ടി തിരിഞ്ഞുനോക്കി.

അച്ഛൻ വാതിൽക്കൽ നില്ക്കുകയാണു്. ഒരു പ്രതിമപോലെ. ഒരുപക്ഷെ, താൻ പറഞ്ഞിരുന്നതെല്ലാം കേട്ടിരിക്കണം.

“നി ഓഫീസി വാങ്ങിക്കാൻ വന്നിരിക്കുവാനോ?” അച്ഛൻ ചോദിക്കുന്നു. “ഒന്നായിരുന്നതൊക്കെ കഴിഞ്ഞുപോയി വിറ്റേറുപ്പു് വന്നിരിക്കുന്നു അച്ഛൻ ഓഫീസി... വാങ്ങൂൻ.”

—അധികം പറയാൻ വരുട്ടെ” വാസുവും ശബ്ദമുയർത്തി. “ആരോ വെളുത്തെന്നു് നമുക്കു പിന്നെ നിശ്ചയിക്കാം— കുറച്ചൊക്കെ എനിക്കും അറിയാം. എല്ലാമൊന്നും മറന്നിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടു് യോഗ്യനാവാൻ വരുട്ടെ.”

“നി മര്യാദക്കു് എറങ്ങി പോകട്ടെ” അച്ഛൻ പറയുന്നു. “അവനവന്റെ പാട്ടിനു പോകട്ടെ... ഇവടെ ചുരുതിതന്നാൻ മതി” അച്ഛൻ ഇടക്കു കടന്നു പറയുന്നു.

“ഞാൻ വന്നതെന്നിന്നറിയാമല്ലോ” വാസു ചോദിക്കുന്നു. “നിന്നോടൊന്നിടത്തുനിന്നുപോകാനാ പറ്റത്തതു്” അച്ഛൻ അട്ടഹസിക്കുന്നു.

“എന്നെ ശരിക്കു മനസ്സിലായില്ലായിരിക്കും” വാസു അകത്തേക്കു് നിങ്ങളൊക്കെ ചോദിച്ചു “ഇതു് വാസുവാ... ഓഫീസുവേണം സംസാരിക്കാൻ.”

അവൻറടുത്തു് തിരിഞ്ഞു നടന്നു. “അവനെ നിന്നോടൊന്നിടത്തു പറഞ്ഞതു്...”

അവൻറടുത്തു് തിരിഞ്ഞു നടന്നു. “അവനെ നിന്നോടൊന്നിടത്തു പറഞ്ഞതു്...”

അവൻറടുത്തു് തിരിഞ്ഞു നടന്നു. “അവനെ നിന്നോടൊന്നിടത്തു പറഞ്ഞതു്...”

അവൻറടുത്തു് തിരിഞ്ഞു നടന്നു. “അവനെ നിന്നോടൊന്നിടത്തു പറഞ്ഞതു്...”

അവൻറടുത്തു് തിരിഞ്ഞു നടന്നു. “അവനെ നിന്നോടൊന്നിടത്തു പറഞ്ഞതു്...”

അവൻറടുത്തു് തിരിഞ്ഞു നടന്നു. “അവനെ നിന്നോടൊന്നിടത്തു പറഞ്ഞതു്...”

അവൻറടുത്തു് തിരിഞ്ഞു നടന്നു. “അവനെ നിന്നോടൊന്നിടത്തു പറഞ്ഞതു്...”

അവൻറടുത്തു് തിരിഞ്ഞു നടന്നു. “അവനെ നിന്നോടൊന്നിടത്തു പറഞ്ഞതു്...”

അവൻറടുത്തു് തിരിഞ്ഞു നടന്നു. “അവനെ നിന്നോടൊന്നിടത്തു പറഞ്ഞതു്...”

അവൻറടുത്തു് തിരിഞ്ഞു നടന്നു. “അവനെ നിന്നോടൊന്നിടത്തു പറഞ്ഞതു്...”

അവൻറടുത്തു് തിരിഞ്ഞു നടന്നു. “അവനെ നിന്നോടൊന്നിടത്തു പറഞ്ഞതു്...”

അവൻറടുത്തു് തിരിഞ്ഞു നടന്നു. “അവനെ നിന്നോടൊന്നിടത്തു പറഞ്ഞതു്...”

അവൻറടുത്തു് തിരിഞ്ഞു നടന്നു. “അവനെ നിന്നോടൊന്നിടത്തു പറഞ്ഞതു്...”

അവൻറടുത്തു് തിരിഞ്ഞു നടന്നു. “അവനെ നിന്നോടൊന്നിടത്തു പറഞ്ഞതു്...”

അവൻറടുത്തു് തിരിഞ്ഞു നടന്നു. “അവനെ നിന്നോടൊന്നിടത്തു പറഞ്ഞതു്...”

അവൻറടുത്തു് തിരിഞ്ഞു നടന്നു. “അവനെ നിന്നോടൊന്നിടത്തു പറഞ്ഞതു്...”

എപ്പോഴാണ് എനിക്കെന്റെ മുഖം നഷ്ടപ്പെട്ടത്? ഏതു നിമിഷത്തിൽ? എവിടെവെച്ചു?

ഒരു ബിന്ദുവിൽനിന്നാരംഭിച്ച, അവശമായ, അനുസൃതമായ യാത്രയുടെ ഒന്നാമത്തെ ഘട്ടത്തിലോ?

പിടക്കുന്ന മഞ്ഞത്തുനീയെ കൈയിലേന്തിയ ബാലികയുടെ നനവുറുന കണ്ണുകളിലെ നിസ്സഹായതയിലോ?

അല്ല, തീർച്ചയായുമല്ല! പിന്നെ? നവ വർണ്ണങ്ങളിൽ, ഭാവനകളിൽ പുത്തലാക്കിയ ചിത്രകാരന്റെ നിലച്ചായക്കൂട്ടുകളിൽ അയാളുടെ വിസ്തൃതതയെപ്പറ്റി മുഖത്തെ ഭാവഭേദങ്ങളിൽ, രണ്ടു കണ്ണുകൾ നനവുറിയപ്പോഴോ?

എനിക്കു നിശ്ചയമില്ല. അതോ പിന്നീടൊരിക്കൽ തിളയ്ക്കുന്ന വെയിലിൽ, വിജനമായ പാതയിലൂടെ ഏകയായി നടന്നു നീങ്ങിയ യുവതിയിൽ പൊട്ടുന്നതെ ഉണർന്നു തോന്നലിലോ?

എവിടെവെച്ചാണെന്നു നിശ്ചയമില്ല. പക്ഷെ, എവിടെയെല്ലാമോ എനിക്കെന്നെ നഷ്ടപ്പെട്ടുകയായിരുന്നു. യാത്രയുടെ മൂന്നാം ഘട്ടത്തിലാണ് ഞാൻ. ഇനി വെറും ഒരു ഘട്ടം കൂടിമാത്രം മുന്നിൽ. വേണമെങ്കിൽ

യാത്ര തുടരാം. അല്ലെങ്കിൽ!... നില സാഗരത്തിലെ ചിറകുള്ള ചിപ്പികൾക്കുള്ളിൽ ഒരു ജഡമായി... നിഴലുകൾ ഇളകുന്ന ഇരുട്ടിൽ പാത നഷ്ടപ്പെട്ട പഥികയുടെ തോന്നലോ ഇതു?

യാത്ര!... നീണ്ട യാത്ര!... എപ്പോഴാണ് ഇതു ആരംഭിച്ചത്? തവളക്കുഞ്ഞുങ്ങൾ ഉച്ചത്തിൽ കരഞ്ഞ ഒരു നനഞ്ഞ കർക്കടക സന്ധ്യയിൽ!... അതേ, അപ്പോൾ ചുമലുകൾ ശൂന്യമായിരുന്നു. പാതയോ? പുഷ്പങ്ങൾ വിതാനിച്ചതും. ഞാൻ ഏകമല്ലായിരുന്നു.

എനിക്കു ദാഹിച്ചപ്പോൾ അവർ രക്തം പാലാക്കി നേർത്ത മധുരത്തിൽ, എന്റെ ചുണ്ടിലേക്കു പകർന്നു. എനിക്കു വിശന്നപ്പോൾ, എന്നെ ചുംബനങ്ങളിൽ മുടി സംതൃപ്തയാക്കി. ഞാൻ ക്ഷീണിതയായപ്പോൾ എന്റെ ഇമകൾ അടഞ്ഞുതുടങ്ങിയപ്പോൾ, അക്കൂട്ടിർമ്മയേറിയ മാറിടം എനിക്കു ശയ്യയായി വിരിച്ചുതന്നു.

പക്ഷെ, ഒരിക്കൽ ഞാൻ നിദ്രയിൽനിന്നു തെട്ടി ഉണർന്നു. കണ്ണുകൾ ചിമ്മി ഞാൻ പരക്കെ നോക്കി. അപ്പോൾ അവർ അരികിലില്ലായിരുന്നു. ഞാൻ എവിടെയെല്ലാമോ വ്യർത്ഥമായി തിരഞ്ഞു. അപ്പോൾ, ആ വഴി നടന്നുവന്ന ഏതോ രോഗി പറഞ്ഞു, അങ്ങകലത്തെ താഴ്വാ

എന്തോ ആശിച്ചു. എന്തോ നേട്ടമെന്നു വ്യാമോഹിച്ചു! എന്റെ പാതകളിൽ കൂട്ടുതൽ കൂട്ടുതൽ പുഷ്പങ്ങൾ ഇരുളുന്ന് കിടക്കുന്നുവെന്നു എനിക്കു തോന്നി. എന്റെ വഴിസുഗമവും ഋതുപുമാവുവെന്നു ഞാൻ കരുതി!

ഉള്ളിൽ തിങ്ങിക്കൂടിയ വർണ്ണങ്ങളിൽ, സ്വപ്നങ്ങളിൽ, ഞാൻ ഭാഗ്യക്കെട്ടുകളോ രോണം കൈയിലെടുത്തു അമ്മാനമാടി രസിച്ചു.

അങ്ങിനെ, ഒരു വൃശ്ചിക സന്ധ്യയിൽ, എന്റെ അനായാസമായ യാത്രാവേളയിൽ, ആ ചിത്രകാരൻ എനിക്കു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. അവന്റെ പ്രശാന്തമായ കണ്ണുകളിലെ നിലത്തോരമാലകളാകവാൻ, ഒരു നിമിഷത്തിൽ ഞാൻ കൊതിച്ചു പോയി.

വസന്താഗമത്തിൽ വീട്നിന്നു ആദ്യത്തെ പൂങ്കുലപോലെ, ക്യാൻവാസിൽ പകർത്തപ്പെട്ട ആദ്യവർണ്ണ ബിന്ദുപോലെ, അവൻ എന്റെ മനസ്സിൽ വീട്നിന്നിറങ്ങി.

അവന്റെ ചലിക്കുന്ന വിരൽത്തുമ്പുകളിൽ മിഴികൾ നട്ടു, അവൻ സൃഷ്ടിക്കുന്ന വർണ്ണപ്രപഞ്ചത്തിൽ സ്വയം നഷ്ടപ്പെട്ടു. ദിനസന്ധ്യയോളം, അവന്നരികിൽ ഞാൻ തപസ്സിരുന്നു.

ഒടുവിൽ ചായക്കൂട്ടുകളും ബ്രഷുകളും

ജയമ്മ സെബാസ്റ്റ്യൻ എഴുതിയ ചെറുകഥ

രത്തിൽ "കട്ടിടെ" അമ്മ പറന്നു നടക്കുന്നുണ്ടെന്നു! ആ താഴ്വരയിലേക്കു ഞാനോടി. അവിടെ ഒരു പച്ചപ്പൂൽക്കൊടിയിൽ തനിയെ ഇരുന്ന ഒരു മഞ്ഞത്തുനീയെ ഞാൻ സമീപിച്ചു. പിന്നെ, എന്റെ കൈവിരലുകൾക്കിടയിൽ പിടഞ്ഞ തുനീയുടെ ഒടിഞ്ഞ ചിറകുകളിൽ എന്റെ നേത്ര ബിന്ദുക്കൾ അടങ്ങിപ്പോയി.

പിന്നീടുള്ള യാത്ര!... ഞാൻ ഏകയായിരുന്നു. എന്റെ ചുമലുകളിൽ ചെറിയ ഭാഗ്യങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെടാൻ തുടങ്ങി. പക്ഷെ, ഞാൻ അവ നിസ്സാരമായി തള്ളിക്കളഞ്ഞു. എന്റെ കണ്ണിണുകളിൽ കുറച്ചു കൂടി.

എന്റെ പ്രതിബിംബം കണ്ടു. ഞാൻ

സഞ്ചിയിലൊതുക്കി ചുമലിലേന്തി അവിടെ നടന്നുവന്നപ്പോൾ, ഒരിക്കൽ നിദ്രയിൽനിന്നും ഉണർന്നു. അമ്മയെത്തേറെ ബാലികയായി ഞാൻ വീണ്ടും മാറുകയായിരുന്നു.

വളരെ വൈകിയാണ് ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയത്, ചിത്രകാരന്റെ ലോകം വരകളും വർണ്ണങ്ങളും മാത്രമായിരുന്നുവെന്നു!

കുമാരത്തിന്റെ ചാപലം എനിക്കു ഒരു കറുത്ത പാടായി അറശ്ശേപ്പിച്ചു എന്ന സത്യം, ഒരു നട്ടുകത്തോടെ ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി.

ചിത്രകാരന്റെ മാന്ത്രികമായ വിരൽത്തുമ്പുകളിൽ, ഒരു പെൺകുട്ടിയുടെ വ

അതിനും നിർജ്ജീവമായിപ്പോയല്ലോ എന്നു ഞാൻ പരിതപിച്ചു.

അപ്പോഴേക്കും ഞാൻ യുവതിയായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

ചുമലുകളിൽ ഭാഗ്യങ്ങൾ ഏറിവന്നു. യാത്ര ഏറെ ദുർഘടമായും ദുഷ്കരമായും എന്നിങ്ങനെ വെളിപ്പെട്ടു. പലപ്പോഴും കാലുകൾ നൊന്തു. മുളകൾ ആഴ്ന്നുകയറി; ചേര വാളു.

പുവിതളുകൾക്കുപകരം കൂത്ത മുളകൾ നിറഞ്ഞ പാതയിലൂടെ തന്റെ മാറാപ്പുകളായി ഞാൻ വലിഞ്ഞു നടന്നു. നെററിത്തടത്തിൽ വിതർപ്പിക്കണമെന്ന് പൊടിഞ്ഞു. കണ്ണുകൾ കൂട്ടതൽ അഗാധങ്ങളും വിഷാദമുക്കങ്ങളും ആയി.

ഒരിക്കൽ ആകസ്മികമായി ഒരു യാത്രക്കാരൻ എന്നെ സമീപിച്ചു. അയാളുടെ കണ്ണുകൾ അസാധാരണമായി തിളങ്ങിയിരുന്നു. എന്റെ ക്ഷീണിച്ച മുഖത്തും തളൻ ചുമലുകളിലും അയാൾ മാറിമാറി ഭ്രഷ്ടി പതിപ്പിച്ചു. അയാളുടെ ചുമലുകൾ കൂന്തലും വീടുന്നതുമായിരുന്നു. ആർദ്രമായ നോട്ടത്തിൽ, കരങ്ങൾ നീട്ടി. ഒരു നിമിഷം, ഞാൻ എന്തോ, ഓർത്തിന്നു! ചുമലുകൾ കഴച്ചു. ഭാരം താങ്ങാനാവാതെ ഞാൻ നിന്നു കിതച്ചു. അയാളുടെ നീട്ടിയ കരങ്ങളിലും, ആർദ്രമായ മുഖത്തും ഞാൻ മാറിമാറി നോക്കി.

മുന്നിൽ കറുത്ത ചായങ്ങൾ ഇളകി വര

ന്നതുപോലെ! അവസ്ഥയിൽ ചിത്രകാരന്റെ ചലിക്കുന്ന വിരൽത്തുമ്പുകൾ പെട്ടെന്നു ഞാൻ ഉണ്ടു്. 'നന്ദി, യാത്രക്കാരാ!' എന്റെ ചുമലുകൾക്ക് ഭാരം ഏറ്റിക്കൂട്ടതൽ. കുറഞ്ഞ ഭാഗ്യക്കാർ ധാരാളം ഉണ്ടല്ലോ. അതാവും, താങ്കൾക്ക് ഉത്സാഹം! യാത്രക്കാരന്റെ പ്രതികരണം അറിയാൻനില്പാതെ പ്രതിയിൽനടക്കുമ്പോൾ ഏതോ, കനത്ത നൊമ്പരങ്ങളിൽ ഹൃദയം നടുങ്ങുകയായിരുന്നു.

ഉള്ളിൽ നിറയെ ആത്മവിശ്വാസവുമായി ഞാൻ യാത്ര തുടന്നു. എന്റെ യാത്ര ഏകാന്തമായിരിക്കട്ടെ! എന്റെ പാത വിജയമായിരിക്കട്ടെ! ഞാൻ ലക്ഷ്യം നേടും. എങ്കിലും യാത്ര തുടരണമല്ലോ... അന്ത്യം വരെ! ഉദ്യവിന്റെ കൂത്ത് നഖങ്ങൾ നെഞ്ചിലമർന്ന് പതിക്കുവരെ!

അന്ത്യം! അതിനെക്കുറിച്ചുദ്യമായി ചിന്തിച്ചത് എന്നാണ്? ഉച്ചവെയിലിൽ, തിളക്കുന്ന പാതയിൽ, ഏകയായി, സ്വയം ഓർമ്മകളിൽ നഷ്ടപ്പെട്ടു, നടന്നുനിൽക്കുമ്പോൾ?

അജ്ഞാതമായ അപരിചിതമായ വിചാരങ്ങളിൽ, സ്വയം അനിയന്ത്രിതമായി പൊട്ടിക്കരഞ്ഞപ്പോൾ?

യാത്രയുടെ അന്ത്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ചിന്തകളിലായിരുന്നു, മനസ്സു പാഞ്ഞുനടന്നത്.

എത്രയോ ദൂരം പിന്നിട്ടുകഴിഞ്ഞു എത്രയോ പഥികരെ കണ്ടുകഴിഞ്ഞു! എത്രയോ അനുഭവങ്ങൾ! എത്ര നേട്ടം! ഒടുവിൽ എത്ര ഫലം? ഭാഗ്യങ്ങളുടെ എണ്ണം കൂടിക്കൂടി, നിലയില്ലാതെ നിലംപതിക്കാനോ?

മഞ്ഞത്തുമ്പികളിൽ തീരെ വിശ്വാസമില്ലായിരുന്നു. ആകുപ്പാടെ ഒരു നിർജ്ജീവാവസ്ഥയായിരുന്നു അനുഭവപ്പെട്ടത് കണ്ണുകൾ ഏറെ താഴ്ന്നു. യാത്ര മന്ദഗതിയിലായി!

കുൻമുഖിൽ അങ്ങിങ്ങു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുവർണ്ണഭംഗിയുള്ള, വിടൻ പുഷ്പങ്ങൾ, ഇതളുന്ന്, അസ്തിത്വം നഷ്ടപ്പെട്ട കര അണക്കളയായി കുൻമുഖിൽ പാറിനടന്നു.

അപ്പോഴായിരുന്നു എന്നു തോന്നുന്നു, ഒരിക്കൽ കറുത്ത താടിയും, ചുവന്ന കലങ്ങിയ കണ്ണുകളുമുള്ള ഒരാൾ എന്നെ സമീപിച്ചത്! പിറകിൽ നിന്നും അയാൾ എന്നെ പേർപൊല്ലി വിളിച്ചു. അപ്രതീക്ഷിതമായി ഒരാൾ എന്നെ പേർപൊല്ലി വിളിക്കുന്നതുകൂടി ഞാൻ തരിച്ചുനിന്നു. അപ്പോഴേക്കും അയാൾ എന്നെ സമീപിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. അയാളെ കണ്ടമാത്രയിൽ ഞാൻ ആശ്ചര്യഭരിതയായി. അയാളുടെ ചുമലുകൾ ഭാരംസഹിക്കാനാവാതെ ഉലഞ്ഞിരുന്നു. കണ്ണുകൾ വിഷാദത്താൽ കലങ്ങിയിരുന്നു! വസ്ത്രങ്ങൾ പൊടിയും മണ്ണും പറ്റി വൃത്തികെട്ടവയായിരുന്നു. അറിയാതെ ഞാൻ എന്റെ കൈകൾ നീട്ടിപ്പോയി. അയാൾ വിഷാദപൂർവ്വം മന്ദഹസിച്ചു. അയാൾക്കൊപ്പം നടക്കാൻ എന്നോട് പറഞ്ഞു. ഞാൻ കനിഞ്ഞ ശിരസ്സുമായി അയാൾക്കൊപ്പം നടന്നു. ഒരിക്കൽ ഞാൻ തളൻവിഴാൻ തുടങ്ങി. അയാൾ എന്നെ കരങ്ങളിൽ താങ്ങി. അപ്പോൾ ഞാൻ ചോദിച്ചു. "താങ്കൾക്കു ക്ഷീണമില്ലേ?"

"നിങ്ങൾക്കുടം ഉണ്ടെങ്കിൽ എനിക്കു ക്ഷീണമേ അനുഭവപ്പെടുകയില്ല" അയാൾ മറുപടിപറഞ്ഞു.

ഒരുനിമിഷം തെല്ലു താഞ്ഞുനിന്നു എന്നോടു അയാൾ ചോദിച്ചു:- ഈ യാത്രയുടെ അന്ത്യംവരെ എന്നോടൊത്തുണ്ടാവുമോ? അതല്ല, യാത്രക്കിടയിൽ എന്നെ ഉപേക്ഷിച്ചു പൊയ്ക്കളയുമോ?

അവ്യക്തതയിൽ ഞാൻ ഉഴറിനിന്നു. ആദ്യം അവനും നഷ്ടപ്പെട്ടവനായിരുന്നു.

എനിക്കു ചുറ്റും നിന്നാടാൻ തുടങ്ങി. പെട്ടെന്നു ഞാൻ ഓർത്തുപോയത്, തിളയ്ക്കുന്ന വെയിലിൽ ഏകയായി പൊട്ടിക്കരഞ്ഞ പെൺകുട്ടിയുടെ ആ നിമിഷങ്ങളിലെ മാനസികസ്ഥിതിയെക്കുറിച്ചായിരുന്നു. ഏന്റെ സിരകൾക്ക് ശക്തിക്കുയിക്കുകയായിരുന്നു. ആ തിളയ്ക്കുന്ന വെയിലിൽ, അനിയന്ത്രിതമായി പൊട്ടിക്കരഞ്ഞ ഒരു യുവതിയായി ഞാൻ മാറി. യാത്രക്കാരന്റെ തളൻ മുഖത്തു താച്ചുനോക്കി നില്ക്കുമ്പോൾ, ഞാൻ ഭ്രാന്തമായ ഏതോ വികാരങ്ങളിൽ സ്വയം പിടയുകയായിരുന്നു. അയാളുടെ ചുവന്നകണ്ണുകൾ ഒരുചെങ്കൽ കണക്കേ, എന്നിൽ അലയടിച്ചു പടരുന്നതായും, അയാളുടെ കറുത്തുനീണ്ട താടിരോമങ്ങൾ, പോത്തിൻപുറത്തു കയറിവരുന്ന ആരാച്ചാരുടെ കയ്യിലെ തുക്കുകയായി എന്നെ ഞെരിക്കുന്നതായും എനിക്കു തോന്നി. നിലംപതിച്ചു എന്നെ താങ്ങുവാനാവാത്ത, അയാളുടെ കരങ്ങളെ തട്ടിഎറിഞ്ഞുകൊണ്ടു് ഞാൻ അലറി

"പോകൂ!... എന്നെ ഒറ്റക്കു വിട്ടേക്കൂ" അയാൾ പോയി! പരിഭ്രാന്തയായി പിറകിൽ ഞാൻ നിലകൊണ്ടു. അയാൾ തട്ടി നിലംപതിച്ചേക്കുമെന്നു എനിക്കു തോന്നി. പക്ഷെ ഞാൻ അനങ്ങിയില്ല. ഞാൻ കീതച്ചു; വീയത്തു, പാതവക്കിൽ കഴഞ്ഞു വീണു;

അപ്പോഴേക്കും അങ്ങകലെ ഇരുളിന്റെ കരങ്ങൾ ഭൂമിയെ വലയം ചെയ്യുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. അത്യഗാധമായ താഴ്വാരത്തിൽ, ഒഴിഞ്ഞ ചെപ്പിനെ മാറോട്ടുചേർത്തു, ചത്ത തലയുമായി കിടക്കുന്ന പഥികരെ ഞാൻ കണ്ടു. പെട്ടെന്നു ഞാൻ ആലസ്യം വിട്ടു എഴുന്നേറ്റു. എന്റെ ഭാഗ്യക്കെട്ടുകൾ ഞാൻ ദൂരെ വലിച്ചെറിഞ്ഞു. ലക്ഷ്യമില്ലാതെ ഞാൻ പാഞ്ഞു; നീലസമുദ്രത്തിലെ ചിറകുള്ള ചിപ്പികൾക്കുള്ളിൽ ഒളിക്കുവാൻ; എനിക്കു ചുറ്റും മഞ്ഞത്തുമ്പികൾ പാറിനടന്നു; കറുത്ത തിരകൾ, ചുവന്ന തിരകൾ, എനിക്കു മുന്നിൽ ആത്മലച്ചുലകൾനിന്നു. കണ്ണുകളിൽ, ഇതട്ടമായി, ഭ്രാന്തമായ ഉദ്വേഗത്തിൽ, ഞാൻ എന്റെ യാത്രാന്ത്യത്തിലേക്ക് നീങ്ങി.

ഇംഗ്ലീഷ് നാം ഓരിക്കാൻ

- (1) ഇംഗ്ലീഷ് പാഠാവലി 12ക.
- (2) ഇംഗ്ലീഷ് വ്യാക്കരണം പാഠിക്കാൻ-സമ്പൂർണ്ണ ഇംഗ്ലീഷ് പാഠാവലി 6ക.
- (3) ഇംഗ്ലീഷിൽ കത്തുകയെഴുതാൻ-Senior Letter Writing 6.
- (4) തൊട്ടുപാത ഇംഗ്ലീഷ് നോൺ-റീഡർ 1.
- (5) ഉദാഹരണങ്ങളുള്ള ഇംഗ്ലീഷ് നിഘണ്ടു 20ക 6ക മുൻകൂർ അയച്ചു അയക്കുന്ന A. P. O. തിരുത്തുവർ മുഴുവൻ ഉകയും മുൻകൂറായുള്ള അഭികാഞ്ചന പാൽ ചെലവു് 2ക. 50 ന്.

C C. Book Depot, 6 Rajendran Colony,
Arunachalam Road, Saligramam, MADRAS - 93

വി. ബി. സി. നായർ

ചരിത്രം നമ്മെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത് ഇൻഡ്യയിലെ ആദ്യത്തെ നോവൽ ബംഗാളിലെ 'ദുർഗ്ഗേശനന്ദിനി'യാണെന്നാണ്. എഴുതിത്തീർന്ന ആദ്യമാസം തീയതി ഉപപത്തിക്കാക്കാമെങ്കിൽ കോളിൻസ് മറാഠ എഴുതിയ 'ഘാതകവധമാണ്', അതേ ആ മലയാളനോവലാണ് ഇൻഡ്യയിൽ ആദ്യത്തേത്. സാഹിത്യചരിത്രാനുസന്ധിയാണ് മലയാളത്തിൽ ഇനിയും ശക്തി പ്രാപിച്ചിട്ടില്ലാത്തതുകൊണ്ടാവാം ഇത്രയുംക്കാൾ ഇതേക്കുറിച്ചാകാം ഗൗരവമായി കണക്കാക്കപ്പെടാത്ത പേരായത്. തൊണ്ണൂറ്റൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനം മലയാളത്തിൽ പലനേട്ടങ്ങളുടേയും കാരണകാര്യമായ വി. ബി. സി. നായർ ഇതിനെ പുതിയ പരിച്ഛിന്നമാക്കി ഇപ്പോൾ തദ്ദേശീയ പ്രസിദ്ധനായിട്ടുള്ള 'ഘാതകവധമാണ്' എന്നായി വിശ്വതീയചിന്താപോകമായിത്തന്നെ എന്ന് തീർച്ച. "ഒരു

രണ്ടാം പതിപ്പിനാൽ പല പ്രസാധകരുമായി ഞാൻ ആലോചിച്ചു. അവർക്കും അതിൽ താല്പര്യമില്ലായിരുന്നു. അവസാനം സാഹിത്യഅക്കാദമിയെ സമീപിച്ചു നോക്കി. അവരും കയ്യൊഴിഞ്ഞു. അവതാരികയിൽ ശ്രീ. ഇടമറുക രേഖപ്പെടുത്തുന്നു. 'മറ്റു പ്രസാധകരുടെ കാര്യം ഞാൻ വെറുക്കെ വിട്ടു. അവർക്ക് പല ന്യായങ്ങളുണ്ടാവും, നമുക്ക് പോലും ന്യായീകരിക്കാവുന്നവ. പക്ഷേ, സാഹിത്യ അക്കാദമിയും കയ്യൊഴിഞ്ഞു എന്നു അവതാരികാകാരൻ എഴുതിയപ്പോൾ ഞാൻ അത്ഭുതപ്പെട്ടുപോയി. പലപ്പോഴും ആവർത്തിച്ചു ചോദിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ചോദ്യം ഒന്നു കൂടി. എന്തിനീ അക്കാദമികൾ? 'ഘാതകവധം എഴുതിയത് മലയാളിയല്ല. ഒരു മദ്രാസാണ്. മിസ്സിസ് റിച്ചാർഡ് കോളിൻസ്. 1840 മുതൽ 1863 വരെ കേരളത്തിൽ മിഷ്യണറിയായിരുന്ന റവ. ഫോക്സ് വർത്തിന്റെ പുത്രിയായിരുന്നു ഇവർ. ഒന്നാം കോട്ടയം സി. എം. എസ്. കോളേജിന്റെ പ്രിൻസിപ്പലായിരുന്നു. 1859 ൽ കോട്ടയത്തു വച്ചാണ് മദ്രാസ് നോവൽ എഴുതാൻ ആരംഭിച്ചത്. പക്ഷേ, നോവൽ

കൊടുങ്കാറ്റുകളെ പുനീ

പുത്തിയാകുന്നതിന് മുമ്പ്, 1862 ൽ അവർ നിര്യാതയായി. പക്ഷേ, റിച്ചാർഡ് കോളിൻസ് 1864 ൽ ആ നോവൽ പുത്തിയാക്കി. കോട്ടയത്തെ ചർച്ച് മിഷ്യണറി സൊസൈറ്റി പ്രസ്സിൽ നിന്ന് അതു പുസ്തകമായി പുറത്തു വന്നു. ആദ്യ പതിപ്പ് ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല. പക്ഷേ, ഒന്നാം പതിപ്പിലെ ആദ്യപേജിന്റെ ഫോട്ടോസ്കോപ്പും റിച്ചാർഡ് കോളിൻസിന്റെ മുഖവുരയും ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. അതിൽ നിന്നും ഒരു സംശയം എനിക്കുണ്ടായി. ആദ്യപതിപ്പ് പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരിക്കുന്നത് 1859 ൽ. നോവൽ എഴുതി പുത്തിയാക്കിയത് 1864 ൽ. മുഖവുര എഴുതിയ തീയതി 1877. ഇതൊരത്ഭുത

മായി തോന്നുന്നില്ലേ? എവിടെയാണ് അമളി പിണഞ്ഞത്?

ക്രിസ്തുമതപ്രചരണത്തെ മുന്നിൽ കണ്ടുകൊണ്ടു രചിച്ച നോവലാണ് 'ഘാതകവധം'. പക്ഷേ, നോവൽ വായിച്ചു തീർന്നപ്പോൾ ആ പ്രചരണാംശം ബോധ്യപ്പെടാൻ പറ്റാത്തതു പോലെ തോന്നുന്നു. 'കോശികര്യം' പുലയൻ പൗലോസും മറിയവും, അവരെ ചുറ്റിക്കറങ്ങി നീങ്ങുന്ന കഥ മറ്റൊരു കാതലായ പ്രശ്നത്തിലേക്കാണ് നമ്മെ കൊണ്ടുചെന്നെത്തിക്കുന്നത്. മൃഗങ്ങളെപ്പോലെ കരുതപ്പെട്ടിരുന്ന പുലയരേയും പറയരേയും മനുഷ്യരായി നോക്കിക്കാണാൻ. സമുദായത്തിലെ ഏറ്റവും ഉന്നതനായ, സമ്പന്നനായ മനുഷ്യൻ കോശികര്യം കൂട്ടരുടേയും ആത്മാത്മമായ ശ്രമം. ഈ ശ്രമത്തിന്റെ വെളിച്ചം നൂറു വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പാണെന്നോർമ്മപ്പെടുത്താൻ ഈ നോവലിന്റെ പ്രാധാന്യം നമുക്കു മനസ്സിലാവുന്നത്. ഒരു മദ്രാസ് എഴുതിയ തുകൊണ്ടാവാം; എങ്കിൽക്കൂടി അടുക്കളയിൽ നിന്നും അരങ്ങത്തേക്കു വന്ന ഭാരതത്തിലെ ആദ്യത്തെ സ്ത്രീ കഥാപാത്രം 'ഘാതകവധം'യിലെ മറിയമാണ്.

'ഘാതകവധം' വളരെയേറെ ആത്മീയത

കൂർഭാവമുണ്ടെങ്കിലും 'ഘാതകവധത്തിന്' ഇന്നും പുതുത നശിച്ചിട്ടില്ല എന്നത് മറ്റൊരു ആത്മീയതയായിരിക്കണം.

ഭാഷാചരിത്ര പണ്ഡിതന്മാരും സാഹിത്യചരിത്രവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടവരും ഭാഷാപ്രേമികൾക്കും 'ഘാതകവധത്തിന്റെ' ഈ പുതിയ പതിപ്പ് വിലപ്പെട്ട ഒരു രേഖയായിരിക്കും. ഈ നോവലിൽ തുമ്പമൺ തോമസിന്റെയും ജോസഫ് പുത്തൻതറയുടേയും രണ്ടു അനുബന്ധലേഖനങ്ങൾ കൂടി ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. ഈ നോവലിന്റെ പശ്ചാത്തലവും പ്രാധാന്യവും വായനക്കാർക്ക് മനസ്സിലാക്കുവാൻ ആ വിലയേറിയ പഠനങ്ങൾ സഹായിക്കും. അതിമനോഹരമായി സംവിധാനം ചെയ്തിരിക്കുന്ന 'ഘാതകവധം'ത്തിന് മുന്നൂറുപ അമ്പതുപൈസയാണ് വില. കോപ്പികൾ ആവശ്യമുള്ളവർ ഡി. സി. ബുക്ക്സ്, കോട്ടയം 686001, കേരളം എന്ന വിലാസത്തിൽ ആവശ്യപ്പെടുക.

ചലച്ചിത്ര ചരിത്രത്തിലെ ബൃഹത്തായ ഒരിതിഹാസമോ? "ഫ്രീഡം അറ്റ് മിഡ്നൈറ്റ്" (Freedom at Midnight) അടുത്തകാലം

വാക്കിയ മലയാളത്തിലെ ആദ്യത്തെ സ്ത്രീകഥാപാത്രം

ടെയാണ് ഞാൻ വായിച്ചു തീർത്തത്. നൂറുവർഷംമുമ്പ് ജീവിച്ചിരുന്ന കേരളീയരുടെ ജീവിതത്തിലേക്ക് കടന്നുചെല്ലുക. എന്റെ മുത്തശ്ശന്റേയും മുത്തശ്ശന്റെ മുത്തശ്ശന്റേയും കാലഘട്ടങ്ങളിലേക്ക്. ഓ! എത്രതോരണഭൂതിയായിരുന്നു. തിരുവിതാംകോട്ടെ സ്ഥലമിടപ്പു, സുറിയാനി പള്ളിക്കും, പുലപ്പള്ളി, മറിയം പൗലൂസിനെ പഠിപ്പിക്കുന്നത്, വള്ളത്തിലെ യാത്ര, സുറിയാനിക്കാർ പള്ളിപ്പുറമുഖത്തിൽ സംസാരിക്കുന്നു, എന്നീ തലക്കെട്ടുകളോടു കൂടിയ ആദ്യപതിപ്പിലെ ചിത്രങ്ങൾ പുതിയ പതിപ്പിലും ചേർത്തിരുന്നു എന്റെ അനുഭൂതികൾക്ക് ചിറകുവിരിക്കുവാൻ പര്യാപ്തമായിരുന്നു. ഭാഷയിൽ അല്പം പ്രാ

യത്വം വളരെയധികം ചെപ്പാട്ടുന്മാക്കിയ ഒരു പുസ്തകമാണ്. ഇത്രയധികം വിചാരിച്ചുണ്ടാക്കിയ ഒരു പുസ്തകം എന്റെ അറിവിൽ മറ്റൊന്നില്ല. ലാറികോളിൻസ്, ഡൊമിനിക ലാപ്ലിയറും ചേർന്നാണ് ആ ചരിത്രപുസ്തകമെഴുതിയത്. ചരിത്രാധർഷം അവസാനം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ "ഫ്രീഡം അറ്റ് മിഡ്നൈറ്റ്"ന്റെ ഇന്ത്യൻ പതിപ്പ് ഇപ്പോൾ നാലാമത്തേതാണ്. ഡൊമിനിക ലാപ്ലിയർ കഴിഞ്ഞ മാസം ഇന്ത്യയിലെത്തിയപ്പോൾ വിവാദങ്ങൾക്കും ചർച്ചകൾക്കും പുതിയൊരു തുപവും ഭാവവും വന്നു. എല്ലാ ചോദ്യങ്ങൾക്കുമുദാഹരണം വ്യക്തമായ മറുചോദ്യങ്ങൾക്ക് അവസരം നൽകാത്ത രീതിയിൽ മറ്റു

ദേശാഭിമാനി വാരികയിൽ

ഉടൻ പ്രസിദ്ധീകരണമാരംഭിക്കുന്നു

വിസ്തൃതജനകവും
വികാരഭരിതവും
വീരോജ്ജ്വലവുമായ
ഒരു ജീവിതത്തിന്റെ
സാക്ഷ്യപത്രം

ഡോ: (മിസ്സിസ്) ലക്ഷ്മി സഹഗൽ

എന്ന

ക്യാപ്റ്റൻ ലക്ഷ്മിയുടെ

ആത്മകഥ

വായിക്കാൻ ഒരുങ്ങിയിരിക്കുക

ഡോ: (മിസ്സിസ്) ലക്ഷ്മി സഹഗൽ, ദേശാഭിമാനി വാരിക കോഴിക്കോട്-1.

പടി നൽകി. "Freedom at midnight is a Slickest Piece of Commercial Journalism" എന്ന് ഒരു നിരൂപകന്റെ അഭിപ്രായത്തെ അദ്ദേഹം ശാന്തമായി ക്ഷോഭിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. മുപ്പതുമിനിട്ടോളം കൊടുങ്കാറ്റുപോലെ പുറിലാലു പോലെ ഒഴുകിപ്പരന്ന വാക്യോരണിയിൽ ആ വലിയ നിരൂപകൻ ഉരുക്കി. ലാപ്പിയർ അപസ്മാനിപ്പിച്ചു: "ഞാൻ ഇന്ത്യയെ സ്നേഹിക്കുന്നു. ആ സ്നേഹം ഇന്നോ ഇന്നാലയോ തുടങ്ങിയതല്ല. ദ്വിദേശികൾക്ക് ഇന്ത്യയെക്കുറിച്ച് ശരിയായ ഒരു കാഴ്ചപ്പാടുണ്ടാക്കി കൊടുക്കുന്നതിനും ഇന്ത്യയോടുള്ള അപരദൈവപുരുഷനായ ഖുലിപ്പിപ്പണത്തിനും മറോതൊട്ട പിദേശ ഗ്രന്ഥകർത്താക്കളെക്കുറിച്ചും ഞങ്ങൾ വിജയിച്ചിട്ടില്ലെന്ന് പറയാമോ? അന്ത്യം പേജുള്ള ഒരു കൃതിയുടെ എട്ടാം പേജോ പേജുകളെക്കുറിച്ചാണ് നിങ്ങൾ പരാതിയുള്ളത്. മറുതല്ല പേജുകളെപ്പറ്റി എന്തു പറയുന്നു. ഇന്ത്യക്കാർക്കൊക്കെ കൂടുതലായി ഞങ്ങൾ ഇന്ത്യയുടെ ആത്മാവു കണ്ടെത്തുമല്ലോ? ദിർഘമായ ഈ മുമ്പാകെ മുമ്പോട്ടു നടക്കുമായില്ല. ചോദ്യമുണ്ടായിട്ടുവർ എന്തുകൊണ്ട് നിശ്ചിതമായി എന്തെന്നിരിക്കുന്നു ഉട.

സമാന്തരം അർദ്ധരാത്രിയിൽ (Freedom at Midnight) എന്ന പുസ്തകമെഴുതാനുള്ള പ്രേരണയെക്കുറിച്ച് ഒരിക്കൽ ഡോമിനിക് ലാപ്പിയർ പറഞ്ഞത്. ഞാനിവിടെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാക്കുകളിൽ രേഖപ്പെടുത്തുന്നു "195 ൽ എന്റെ മധ്യവിധികാലത്ത് ഞാൻ ഇൻഡ്യയിലായിരുന്നു. കയ്യിൽ ഒരു പൈസയില്ലാതെ മൂന്നു അത്തൂരകരമായ മാസങ്ങൾ ഞാനിവിടെ ചിലവഴിച്ചു. ഈ "അത്തൂരകരമായ മൂന്നു മാസങ്ങൾ" ഇൻഡ്യയെ എന്റെ സപ്തഭൂമിയായി. അന്നു ഞാൻ തീരുമാനിച്ചു ഒരിക്കൽ ഞാൻ മടങ്ങിവരും, ഒരു പുസ്തകമെഴുതുമെന്ന്. പക്ഷേ ഇരുപതുവർഷങ്ങൾക്ക് ശേഷമേ എനിക്കു മടങ്ങിവരാനു കഴിഞ്ഞുള്ളൂ. നാലുവർഷം ഞാൻ ഇൻഡ്യയിൽ കഴിഞ്ഞു. എന്റെ ജീവിതത്തിലെ ഏറ്റവും വർണ്ണശബളമായ ആത്മപുഷ്പിയുള്ള ദിവസങ്ങളാണ് ഇൻഡ്യയിൽ ഞാൻ കഴിച്ചിട്ടുള്ളവ..." ഡോമിനിക്കിന്റെ ജീവചരിത്രം മുഴുവനായി വാ

സുല.ലതാമനേഷ് കുറുക്കു പുനർജനമോ?

യിച്ചു മനസ്സിലാക്കുന്നവർക്ക് ഈ വാരികയിൽ ആത്മാർത്ഥതയുടെ തുടർച്ചയെന്നു കാണാം

'ഇൻഡ്യാ റൂഡേ' എന്ന പ്രസിദ്ധീകരണത്തിന്റെ പ്രതിനിധി ലാപ്പിയറോടു ചോദിച്ചു 'താങ്കളുടെ അടുത്ത പുസ്തകമെന്താണ്?' ലാപ്പിയർ പറഞ്ഞു "ഇതുവരെ ഒരു വിഷയവും തെരഞ്ഞെടുത്തിട്ടില്ല. ഫ്രീഡം അറ്റ് മിഡ്നൈറ്റ്" വെള്ളി സ്മരയിലേക്ക് പകർത്താനുള്ള ശ്രമത്തിലാണ് ഞങ്ങൾ ഇപ്പോൾ ഇൻഡ്യസന്ദർശിച്ചു തുടങ്ങിയ വളരെയധികം വ്യക്തികളെ കാണാനും, അവരുമായി സംസാരിച്ച് ഒരു തീരുമാനം തയ്യാറാക്കാനുമാണ്." ഫ്രീറാൻസും ഇൻഡ്യയും ചേർന്നു നിൽക്കുന്ന

മിന്നു പോയി ഒന്നു

എ. ജയചന്ദ്രൻ

മിന്നുപോയിഞാൻ
മരിച്ചവർക്കുകൾ
വലൻവീഴ്ചമീ
വെളിച്ചിലെന്തൊരു
വ്യഥകളിൽനിന്നു
നിന്നമൊഴുകിപ്പോയി!
മരണപോയിഞാൻ
കരയുവാൻ, പൊട്ടി-
ച്ചിരിക്കുവാൻ, തെട്ടി-
ത്തെറിക്കുവാൻ, അഗ്നി
പടത്തുവാൻ, എന്റെ

ഈ ചിത്രം സംവിധാനം ചെയ്യുന്നത് ലോ
കപ്രശസ്ത സംവിധായകനായ ലേവിഡ്
ലീഹാണെന്ന് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. മനു
ഷ്യചരിത്രത്തിലെ ഈ വിലയേറിയ പേ
ജുകൾ വെള്ളിത്തിരയിലെത്തുമ്പോൾ, ച
ലച്ചിത്ര ചരിത്രത്തിലെ ബൃഹത്തായ ഒരി
തിഹാസമാവുമെന്ന് എന്താഹിക്കുന്നതിൽ
എന്തെങ്കിലും തെറ്റുണ്ടാവുമോ?

ലതാമങ്കേഷ്കന്റെ
പുനർജന്മമോ?

ഹിന്ദി ചലച്ചിത്രപ്രേമികളുടെ ശ്രദ്ധയിൽ
ലേക്ക് പുനർജന്മമോ കടന്നുവന്ന ഒരു
ഗായികയാണ് സുലക്ഷണാപാണ്ഡിറ്റ്.
'ഉൽജാൻ' എന്ന ആദ്യചിത്രം സുലക്ഷണ
യുടെ നാമം അവിസ്മരണീയമാക്കി.
ഉൽജാനിൽ സുലക്ഷണ പാടിയിരുന്ന

നിതാന്തദുഃഖത്തിൽ
ചിരകുടിപ്പാട്ടിൽ
മയങ്ങി വീണിടാൻ;
മയക്കത്തിൽ, മുന്നി-
ലിൽ വീടത്തുനോ-
രിൽപ്പരപ്പിലെ
തിരകളിൽ ജനം
തിരഞ്ഞു വെട്ടത്തെ
കിനാവു കാണുന്ന
ചുവന്നമുത്തായി-
ത്തുടിയ്ക്കുവാനെന്നേ
മറന്നുപോയിഞാൻ!
കഴിഞ്ഞകണ്ണിലെ
ചുവന്ന രേഖയിൽ
പിടഞ്ഞ രോഷത്തിൻ
നദീമുഖങ്ങളെ,
പുകപടലങ്ങൾ-
ളയത്തിപ്പാഴ്ത്തുന്നിൽ
മരിച്ചവീണ, മാ-
റൊറാലിക്കവികളെ
മറന്നുപോയ, പണ്ടേ
മറന്നുപോയിഞാൻ!

—o—

അവരടേതാണെന്ന് ആദ്യം ചലച്ചിത്രാ
സ്ഥാപകർ വിശ്വസിച്ചിട്ടില്ല. ആ ഗാനം ല
താമങ്കേഷ്കരുടേതായിരുന്നു എന്നായിരു
ന്ന അവരുടെ ബലമായ വിശ്വാസം.
ഇന്നും ആ വിശ്വാസത്തിൽ ഉറച്ചുനില്ക്കു
ന്നവരുണ്ട്. "കട്ടി കട്ടി" എന്ന പാട്ടാ
ണ് സുലക്ഷണയുടേതെന്ന് തെറ്ററിയാ
രിച്ചവരും കുറവല്ല. എന്തായാലും ലതയും
സുലക്ഷണയും ചലച്ചിത്രപ്രേമികളെ കഴപ്പത്തി
ലാക്കിയിരിക്കുന്നു. ലതാമങ്കേഷ്കറാണ്
സുലക്ഷണയുടെ ജീവിതത്തിലെ ഏറ്റ
വും വലിയ അത്ഭുതചിഹ്നം. അവർ സം
ഗീതലോകത്തിലെ ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന ദേ
വിയാണെന്ന് സുലക്ഷണയ്ക്കു തോന്നുന്നു. ഒരുപക്ഷേ
ഈ അമിതമായ ആദരവാകാം ലതയുടെ
സ്വരം അതേപടി സുലക്ഷണയ്ക്ക് ലഭിക്കാനി
യോയത്ത്? എന്തായാലും ലതാമങ്കേഷ്ക
റിനുശേഷം ആത്മ? എന്ന പർവ്വതസ്ഥാന

മായി അവരുടെ മരണശേഷം ഉയർന്നുവരാ
വുന്ന ചോദ്യത്തിന്റെ അർത്ഥം ഇതോ
ടെ പൊളിഞ്ഞുപോകുമെന്ന് നമുക്ക് കരു
താം. സുലക്ഷണക്ക് മംഗളം നേരട്ടെ.

പഴങ്ങളും ഔഷധഗുണങ്ങളും

ആദികാലമനുഷ്യരുടെ കഥകൾ നമുക്കു
റിയാം. വനാന്തർഭാഗങ്ങളിൽ കായ്കനി
കൾ ഭക്ഷിച്ചാണ്വർ കഴിഞ്ഞിരുന്നത്.
ആധുനിക ഭക്ഷണപദാർത്ഥങ്ങളെക്കുറി
ച്ച് അവർക്കു് ഒരറിവുമില്ലായിരുന്നു. പ
ക്ഷേ ആദികാലമനുഷ്യർ ആധുനികമനു
ഷ്യരെക്കാൾ അരോഗദൃഢഗാത്രരും ദീർ
ഘായുഷ്ഠാനാതുമായിരുന്നു. എന്താണതി
നു കാരണം പഴപർപ്പുകളിലെ പോഷക
മൂല്യങ്ങൾതന്നെ. നമ്മളെല്ലാവരും പഴ
ങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കാറുണ്ട്. പക്ഷേ
അവയിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന പോഷകമൂ
ല്യങ്ങളുടെ അളവിനെക്കുറിച്ചോ അവയു
ടെ ഔഷധമൂല്യത്തെക്കുറിച്ചോ ഗുണത്തെ
ക്കുറിച്ചോ നമുക്കറിയില്ല. നാല്പ്പത്തിരണ്ടി
നും പഴങ്ങളെക്കുറിച്ചും അവയിലടങ്ങിയി
രിക്കുന്ന വിവിധവിധമൂല്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും അവ
എന്തെല്ലാം സുഖക്കേടുകൾക്ക് ഔഷധമാ
യി ഉപയോഗിക്കാമെന്നും വിശദമായി
വിവരിക്കുന്ന വിലയേറിയ ഒരു ഗ്രന്ഥമാ
ണ് ശ്രീ പാലായിൽ ഗോപാലപിള്ളയു
ടെ "പഴങ്ങളും ഔഷധഗുണങ്ങളും". പഴ
ങ്ങളുടെ ഔഷധമൂല്യത്തെക്കുറിച്ചും മറ്റും
ആധികാരികമായി പറയാൻ അർഹതയു
ള്ള വ്യക്തിയാണ് ശ്രീ പാലായിൽ ഗോ
പാലപിള്ള. അദ്ദേഹം പ്രഗത്ഭനായ സി
ദ്ധപ്രകൃതി ഹോമിയോ വൈദ്യൻ
കൂടിയാണ് എന്നതാണതിനു കാരണം.
ഓരോരും പഴത്തിനും അതിന്റേതായ
ഔഷധവിശിഷ്ടതയുണ്ട്, ചില പ്രത്യേകരോ
ഗങ്ങളെ അത് ഇല്ലാതാക്കുന്നു. നിരന്തരമാ
യി ഈ ഔഷധഗുണങ്ങളുടെ കണക്കെടു
ത്ത് പഴങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചാൽ പല
രോഗങ്ങളിൽനിന്നും നമുക്ക് മുക്തിനേ
ടാം. ആധുനിക ഭക്ഷണ വിജ്ഞാനീയ
ത്തിൽ അതിപ്രധാനം പഴങ്ങൾക്കാണ്.
അതുകൊണ്ട് പഴങ്ങളെക്കുറിച്ച് നാമെ
ല്ലാവരും ബോധമുള്ളവരാവണം. ശ്രീ
പാലായിൽ ഗോപാലപിള്ളയുടെ "പഴങ്ങ
ളും ഔഷധഗുണങ്ങളും" ഇക്കാര്യത്തിൽ

എന്നേക്കാൾക്കൂടുതൽ ഓരോരുത്തർക്കു
റിഞ്ഞു മനോഹര വിവരങ്ങൾ നേടാം—
ഡോമിനിക ലാപ്പിയർ

വിലപ്പെട്ട ഓരോരുത്തർക്കു നൽകുന്ന. നി
ങ്ങളുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ വിശദമാക്കി താ
ല്പര്യമുള്ളവർ ഈ ഗ്രന്ഥം നന്മയാ
ക്കുക. ഓരോരുത്തരുടെ വില ആദ്യ ആപ്തമാ
ണ്. ഓപ്പറേഷൻ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ
പ്രകൃതി. പാലായിൽ ഈ ഗോപാലപിള്ള.
മനയിൽകളങ്ങര, ഓപ്പറേഷൻ, കേരളം.

ആത്മാവിൽ നോക്കികളും
അനശ്വര കലാകാരന്മാരും

ലോകചരിത്രത്തിൽ വളരെധികം മ
ച്ചാട്ടുണ്ടാക്കിയ ഒരു സാഹസികൻ പ്രസി

ലീകരണമാണ് "അസംഗങ്ങളും" സ യൻസ് ഫിക്ഷൻ." 1944 മാർച്ച് ല ക്ഷത്തിൽ ക്ളീവ് കാർട്ട്മിൽ പ്രസ്തുത മാസികയിൽ 'ഡെഡ് ലൈൻ' എന്ന ഒരു ലേഖനമെഴുതിയിരുന്നു. മാസിക പുറ തുറുന്നതിന്റെ രണ്ടാംദിവസം അമേരി കയിലെ രഹസ്യപോലീസ് ഭാഗം പത്രാ ധിപരെയും ലേഖകനെയും കസ്റ്റഡി യിലാക്കുകയും പത്രത്തിന്റെ എല്ലാ പ്രതി കളും മരവിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. ആറത്തെ കുറിച്ചുള്ള ചില രഹസ്യങ്ങൾ ആ ലേഖ നത്തിൽ അടങ്ങിയിരുന്നു എന്നതായിരുന്നു അതിൻ കാരണം. വെറും ഒരു സയൻസ് ഫിക്ഷനാണ് ആ ലേഖനമെന്നും ആറ തെക്കുറിച്ച് തനിക്കെന്നുമറിയില്ലെന്നും ലേഖകൻ വാദിച്ചു. അതു സത്യവുമായിരു ന്നും പക്ഷേ, ബസ്റ്റ് ചെയ്ത ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാ

ക്ക് വിശ്വസിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. 1945 ആഗസ്റ്റ് 6-ാം തീയതി ഫിറോ ഷിമയിൽ ആദ്യത്തെ ആററംബോബ് പൊട്ടി. ക്ളീവിന്റെ ഒരു സ്വപ്നം പൊട്ടിവിടുകയായിരുന്നില്ലേ? അതുപോലെ പലതും മുൻകൂട്ടി സ്വപ്നം കാണുവാൻ സ ക്ലജീവികളെന്ന നാമകരണ കലാകാരന്മാർ കഴിയും. ഇന്നത്തെ അടിയന്തിരാവ സ്ഥ മുൻകൂട്ടി കാണുവാൻ കഴിഞ്ഞ കലാ കാരനെ ഒരവതാരമായി കണക്കാക്കുന്നതി ലെത്താണ് തെറ്റു്. സ്വന്തം ആത്മാവി ലേക്കുനോക്കി, ആത്മസംതൃപ്തിക്കുവേണ്ടി എന്നു മുറിച്ചിട്ടു കൂട്ടുന്നവരെവിടെ? അവ താരപ്രധാന്യത്തോടെ മൂന്നാംകണ്ണുകൊ ണ്ട് പലതും മുൻകൂട്ടിക്കാണുന്ന സക്ലജീവികളായ അനൗപരകലാകാരന്മാരെ വിടെ? □

വെട്ടം മാണി എഴുതിയ ഇംഗ്ലീഷ് ഗുരുനാമനെപ്പറ്റി

ഒരു കത്തു്

അഭിവന്ദ്യ ഗുരോ,

എന്റെ സ്വന്തം ഗുരുനാമൻ എന്നതന്നെ അങ്ങേ ഞാൻ അഭിസംബോധന ചെയ്തുകൊള്ളുന്നു. കാരണം എന്തെപ്പോലുള്ള ആയിരമായിരങ്ങൾക്കു് അങ്ങു് ആരാധ്യനായ ഒരു ഗുരുദേവൻ തന്നെയാണ്. അങ്ങയുടെ ഇംഗ്ലീഷ് ഗുരുനാ മൻ എന്ന പുസ്തകത്തിലൂടെ ഞാൻ ഒരു ബിരുദധാരി ആയിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാ ന്നു്. ഞാൻ ഈ പുസ്തകം ഒരു പ്രാവശ്യം വായിച്ചു തീർന്നതേയുള്ളു, അപ്പോൾത്ത ന്നെ ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷ അറിയാവുന്ന ഏതൊരാളിനോടും ഇംഗ്ലീഷ് സംസാരിക്കാം എന്നതന്നെ പറയാം. ഇതിന്റേതായ നന്ദി ഞാൻ രോമപ്പെട്ടതുകൊണ്ടു് എന്നതന്നെ പറയാം. വെറും ഏഴാം നൂറ്റാണ്ടിലെ വ്യവസ്ഥ പഠിച്ച് പഠിപ്പു മതി യാക്കിയ ഞാനിന്നു് ഇംഗ്ലീഷ് ഗുരുനാമനിലൂടെ വീണ്ടും ഇംഗ്ലീഷ് പഠനം തുടരുകയാണ്. ഇംഗ്ലീഷ് പഠിക്കണമെന്നു താല്പര്യമുള്ള ഏതൊരുവനും സ്കൂളിൽ പോകാതെതന്നെ ഈ മഹദ്ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി വീട്ടിലിരുന്ന് പഠിക്കാൻ കഴിയുമെന്നു് എനിക്കു് ഉറപ്പുണ്ടു്. ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ ഓരോ അദ്ധ്യായവും മറിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ ഇംഗ്ലീഷ് പഠിക്കണമെന്നുള്ള താല്പര്യം വർദ്ധിക്കുകയും ഇംഗ്ലീഷ് പഠിക്കുവാൻ ഇത്രയും ഉപയോഗപ്രദമായ മറ്റൊരു ഗ്രന്ഥവും ഈ ലോകത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നു പറയാം. ഏവ ക്കും ഇംഗ്ലീഷ് പഠിക്കത്തക്ക രീതിയിൽ തർജ്ജിമുകളും, ഉച്ചാരണങ്ങളും, പദ പ്രയോഗങ്ങളും പ്രയോഗവിധികളും എല്ലാം ഏതൊരു താല്പര്യമില്ലാത്തവനേയും ഈ സാർവ്വദേശീയ ഭാഷ അതിവേഗം ഉൾക്കൊള്ളാൻ സഹായിക്കുമെന്നതു തീർച്ചയെന്നു് എന്നു് അങ്ങയുടെ എളിയ ശിഷ്യൻ, T. A. Baby, Thattampampil, Chunda P. O. Vazhakkundam, 8-11-75.

ഈ പുസ്തകം വേണ്ടവർ ഞങ്ങൾക്കു് എഴുതുക:-

ഗുരുനാമൻ പബ്ലിക്കേഷൻസ്, കോട്ടയം.-2.

മലയാളത്തിലെ നവോത്ഥാന സി നിമയുടെ നാലാമത്തെ സംഭാവനയാണ് സ്വപ്നാടനം. സിനിമയെന്ന മാദ്ധ്യമത്തോ ട് നൂറുശതമാനം നീതിപൂർവ്വതാൻ കഴി ണ്ത ഒരു ചിത്രം. പുതിയ സിനിമയുടെ വ്യാകരണവും ശൈലിയും എന്നു പറയുമ്പോൾ ഭൂരിഭാഗം പ്രേക്ഷകരും, ആധുനിക സാഹിത്യം ആധുനിക ചിത്രകല എ ന്നിവയിലേതുപോലെ ദുർഗ്രഹതയെന്നാ വും ധരിക്കുക. ദുർഗ്രഹതയുണ്ടെങ്കിലേ പു തിയ സിനിമയാവൂ എന്നു സ്വയം ധരി ക്കുകയും മറ്റുള്ളവരെ ധരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന കപടബുദ്ധിജീവികളും ആസ്വാ ദകരും കുറവല്ല. പക്ഷേ, അത്തരം ധാർ ണകളെ നവാഗതനായ സ്വപ്നാടനത്തി ന്റെ സംവിധായകൻ കെ. ജി. ജോർജ്ജ് തിരുത്തി എഴുതിയിരിക്കുന്നു. എത്ര ശ്രദ്ധിച്ചാൽക്കൂടി ദുർഗ്രഹതയുടെ പരി വേഷം വിഴാമായിരുന്ന കെട്ടുപിണഞ്ഞ ഒരു മനുഷ്യാസ്തകമയെ തികച്ചും ലാളിത്യ ത്തോടെ അദ്ദേഹം ചിത്രീകരിച്ചു. ഈ ലാളിത്യം, പുതിയ സിനിമയുടെ ശൈലി യും വ്യാകരണവുമായി പൊരുത്തപ്പെട്ടു പോകാൻ ഭൂരിഭാഗം പ്രേക്ഷകരേയും സ ഹായിക്കുന്നു. ഇത്തരം ചിത്രങ്ങളുടെ തുടർച്ചയായുള്ള കടന്നുവരവും വില്പനയ്ക്കു കുമേർഷ്യൽ സിനിമകളുടെ പിഴിയിൽനി ന്നും മലയാളസിനിമയെ പുതിയൊരു പ ണ്ഡാവിലേക്കു തിരിച്ചുവിടാൻ സഹായി ക്കും എന്ന കരുതുന്നതിൽ തെറ്റില്ല. ഞാൻ വാർത്തിലും നിറഞ്ഞസദസ്സിൽ സ്വ പ്നാടനം തുടരുന്നതു് അതിന്റെ തെളിവു ണ്തല്ലോ. പുതിയ സിനിമയെക്കുറിച്ച് പ്രേ ക്ഷകരിൽ നിലനിന്നിരുന്ന "കൺഫ്യൂ ഷൻ" സ്വപ്നാടനത്തോടെ മിക്കവാറും മാറിയിരിക്കും എന്നു ഞാൻ കരുതുന്നു. ഇന്ത്യയിലെ ഏറ്റവും മികച്ച ചിത്രങ്ങളു ടെ പട്ടികയിൽ സ്വപ്നാടനവും സ്ഥാ നം നേടിയിരിക്കുന്നു. സംവിധായകന്റെ ആത്മാവിഷ്കാരമാവണം സിനിമയെ ന്നു്, സിനിമയുടെ വ്യാകരണവും ശൈലി യും നല്ലപോലെ അറിയാവുന്ന നവാഗത നായ കെ. ജി. ജോർജ്ജ് ഒരു ക്ളാസ്സി ക് ചട്ടുനൽകി സ്വപ്നാടനത്തിലൂടെ തെളിയിച്ചിരിക്കുന്നു.

ശാരീരിക യാഥാർത്ഥ്യത്തെത്തേടിയു

സിനിമ

ഇള അനേചഷണം മലയാളസിനിമയിൽ സമർത്ഥമായി കൈകാര്യം ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. മാനസികയാഥാർത്ഥ്യത്തെത്തേടി യു ഇള അനേചഷണം ഇതാദ്യമാണു്. സ്വപ്നാ ടനം അത്തരമൊരു അനേചഷണത്തിന്റെ സമർത്ഥമായ കാൽവയ്പാണ്. സാഹ ചര്യങ്ങളുമായി പൊരുത്തപ്പെടാൻ സാ ധിക്കാത്ത അന്തർമുഖനായ കൊടുമ്പിക മനുഷ്യന്റെ മനഃസംഘർഷങ്ങൾ മനോ വിജ്ഞാനീയത്തിന്റെ തുണയോടെ നി ധാരണചെയ്യുന്ന ഒരിതിവൃത്തമാണു് സ്വ പ്നാടനത്തിന്റേതു്. ഗൗരവത്തോടെ, സാ വകാശം ആലോചിക്കുകയാണെങ്കിൽ ചി കിത്സയും മനോവിജ്ഞാനവും മറ്റും കഥ യിലെ ദുർമ്മേദസാണെന്നു കാണുവാൻ പ്രയാസമില്ല. 'സൈകിക് ടച്ച്' ഒഴി

സ്വപ്നാടനം

— മംഗലശ്ശേരി

ച്ചാൽ നാം പലയാവർത്തി കണ്ടുമുട്ടുന്ന ഒരു മൂന്നാംതരം കഥയാവും സ്വപ്നാടനത്തി ന്റേതു്. സംവിധായകനായ ജോർജ്ജ് ഈമൂന്നാംതരം കഥയെ പുതുമയു ള്ളതാക്കി നമ്മെ അനുഭവിപ്പിക്കുന്നതു് മനസ്സ് എന്ന അമുത്തസങ്കല്പത്തിന്റെ ആത്മാവിലേക്കു് അനായാസമായി ചല ച്ചിത്രശൈലിയിലൂടെ എത്തിനോക്കാൻ കഴിഞ്ഞതിനാലാണു്. മനസ്സിന്റെ വിഭു ണ്ങളും, ദുർഗ്രഹമായ സങ്കീർണ്ണതകളും ചിത്രീകരിക്കേണ്ടി വരുമ്പോൾ പ്രതിഭാ ധനന്മാരെന്നും പരിചയസമ്പന്നരെന്നും കരുതപ്പെടുന്നവർ അന്വേ പാളിപ്പോകാറു ണ്ടു്. അത്തരം വമ്പിച്ച പരാജയങ്ങളുടെ കഥകളാണു് മലയാളസിനിമയിലവശേ ഷിക്കുന്നതും. പക്ഷേ, ജോർജ്ജ് അത്തര

കർമ്മായി വിജയം നേടിയിരിക്കുന്നു.

ഒരു അഭിമുഖസംഭാഷണത്തിൽ കെ. ജി. ജോർജ്ജ് ഇപ്രകാരം അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതായി കാണുവാനിടയായി. "എന്റെ ഈ ചിത്രത്തിന് സോഷ്യൽ റെലവൻസുണ്ട്. മുറപ്പെണ്ണമായുള്ള വിവാഹം, വീട്ടുകാർ ചേർന്നുറപ്പിക്കുന്ന വിവാഹത്തിന്റെ പരാജയം എന്നിങ്ങനെയുള്ള കാര്യങ്ങൾ." കേരളീയരുടെ ജീവിതവുമായി തട്ടിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ ഇതൊരു തെളിപ്പിക്കുന്ന സാമൂഹ്യപ്രശ്നമല്ല. സാധാരണ ദാമ്പത്യജീവിതങ്ങളിലുണ്ടാവാറുള്ള വിജയപരാജയങ്ങൾ മാത്രമേ അത്തരം ബന്ധങ്ങളിലും കാണുന്നുള്ളൂ. കലാകാരന്റെ ആത്മാവിഷ്കാരമാണ് കലയെങ്കിൽ തന്റെ സൃഷ്ടിയിലെ സോഷ്യൽ റെലവൻസിനെപ്പറ്റി ഒരു കലാകാരൻ വേവലാതിപ്പെടാറില്ല. ഉൾക്കാഴ്ചയുള്ള വിവേകിയായ രാസപാദകനും അതിന്റെ ഏറ്റക്കുറച്ചിലുകളറിഞ്ഞ് ഒരു കലാസൃഷ്ടിയ്ക്ക് വിലയിരുത്താൻ ശ്രമിക്കുകയു

മില്ല. ലോകത്തിലിന്നുവരെയുണ്ടായിട്ടുള്ള ഉന്നത കലാശില്പങ്ങളിൽ സോഷ്യൽ റെലവൻസുണ്ടോ ഇല്ലയോ എന്നതിനെ ചൂണ്ടി വാദപ്രതിവാദങ്ങളുണ്ടായതായി എനിക്കറിയില്ല. ഒരു ഛായാചിത്രമോ, ശില്പമോ, നാടകമോ, സിനിമയോ കാണുമ്പോൾ ആസ്വാദകന്റെ മനസ്സിൽ അനന്തമിഷം വളരുകയും വികസിക്കുകയും തുടർച്ച നില്ക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ചലനങ്ങളെ പ്രത്യേകമായി ഒരു പേരിനുള്ളിൽ തളച്ചുനിറുത്താനും കഴിയില്ല. മനുഷ്യമനസ്സുകളിൽ, സമൂഹത്തിൽ ആ ചലനങ്ങളുണ്ടാക്കുന്ന മാറ്റം അളന്നുമാറ്റാൻ അസാധ്യമാണ്. 'ഗർണിക്ക'യ്ക്കും 'മോണോലിസ'യ്ക്കുമുള്ള സോഷ്യൽ റെലവൻസിനെക്കുറിച്ച് ആർക്കെങ്കിലും വിശദീകരിക്കാനാവാമോ?

പ്രേമം, സമ്പത്ത് എന്നീ രണ്ടുപ്രമേയങ്ങളെ ലോകത്തുള്ളവനും ബാക്കിയുള്ളവയ്ക്കും അവയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് നില്ക്കുന്നുവെന്നും അതുകൊണ്ട് പ്രേമം, സമ്പത്ത് എന്നിവ തമ്മിൽ നടക്കുന്ന ശീതസമരങ്ങളുടെ പ്രതിഫലനമാത്രമേ സമ്പാദനത്തിൽ അവതരിപ്പിക്കാൻ താൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളവനും ജോർജ്ജ് പറയുന്നതിനോട് ഞാൻ പൂർണ്ണമായും യോജിക്കുന്നു. ഒരു സിനിമ തീയേറ്ററിലെത്തിക്കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ അത് ആസ്വാദകന്റേതാണ്. വിലയിരുത്തേണ്ടവർ അവർമാത്രം സംവിധായകൻ വിശദീകരണവുമായി പിറകേ പോകേണ്ടതില്ല. പോകാനും പാടില്ല. ഉത്തരായണത്തിന്റെ ശില്പിയായ അരവിന്ദനെപ്പോലെ മൗനിയായിരുന്നു. പ്രേക്ഷകരെ ശ്രദ്ധിക്കുകയാണ് ചെയ്യേണ്ടത്.

സൈക്കോയുടെ മുലകഥയിൽനിന്നാണ് ജോർജ്ജ് പലനുംകൂടിച്ചേന്ന് തിരനാടകത്തിന് രൂപം നൽകിയിരിക്കുന്നത്. ആവർത്തനവിരസതയുള്ള ഇത്തരമൊരു കേയ്സ് സ്റ്റാഡിയത്തിൽനിന്ന് പുതുമയും വികാരതീവ്രവും ഹൃദയസ്തർശിയുമായ ഒരു തിരനാടകം തയ്യാറാക്കുക നിസ്സാരകാര്യമല്ല. പ്രമേയത്തിന്റെ വൈകാരിക മുഖ്യത്തിന് ചികിത്സാചരിത്രം ഒരിക്കലും

"എന്റെ മനസ്സ് എന്റെ നിയന്ത്രണത്തിലല്ല"

"നമുക്ക് മടങ്ങിപ്പോകാം വണ്ടിയിൽ കയറൂ" "ഇവിടെ വേറെയും ഹോട്ടലുകളുണ്ട്"

മങ്ങലേല്ക്കുന്നില്ല എന്നതാണ് എടുത്തു പറയത്തക്ക ഒരു മേന്മ. ഡോക്ടർമാരും ചികിത്സാർത്ഥിയും കഥാശരീരത്തിൽ സമഞ്ജസമായി അനായാസമായി അലിഞ്ഞുചേരുവാൻ സഹായിക്കുന്നത് പ്രഗത്ഭനായ രവിയുടെ കത്രികയാണ്. ഇത്ര നല്ല എഡിറ്റിംഗ് മറ്റൊരാൾ മലയാളസിനിമയിലും കണ്ടിട്ടില്ല. ഔചിത്യത്തോടെ കലാബോധത്തോടെ എഡിറ്ററുചെയ്ത മലയാളരീതിയിലെ ആദ്യത്തെ ചിത്രമാണ് സപ്താഹം എന്ന പാത്താലെ പൂർണ്ണമായും ശരിയാവൂ എന്നു തോന്നുന്നു. ഞാനങ്ങനെയൊന്ന പറയട്ടെ. ഏതാനും ഹിപ്നോഡുകൾക്കിടയിൽ പരമേശ്വരൻ എന്ന രോഗി തന്റെ പൂർവ്വകാലചരിത്രം പറയാനുളങ്ങുന്ന ആദ്യദൃശ്യങ്ങൾ തന്നെ തെറ്റല്ല. ഡോക്ടർ ചോദിക്കുന്നു 'പരമേശ്വരൻ വിവാഹിതനാണോ?'. മറുപടിക്കു പകരം മിന്നൽവേഗത്തിൽ ഒരു ദൃശ്യം — മുറിവിട്ടിറങ്ങിപ്പോകുന്ന ഗോപി; ബഡ് ഷിംഗിൾ രണ്ടുകൈകൊണ്ടും മാറിൽ പൊതിഞ്ഞുപിടിച്ച് കൊണ്ട് 'ഇറങ്ങി എവിടെയെങ്കിലും പൊയ്ക്കാ' എന്നൊക്കോശിക്ക

ുന്ന ഉഗ്രഭാവം പുണ്ട സുമിത്ര. വീണ്ടും ആളുപറ്റി. ഡോക്ടറുടെ ചോദ്യം, 'പരമേശ്വരന്റെ വീടെവിടെയാണ്. വീട്ടിലാണോ കയ്യുണ്ട്' മറുപടി വാക്കുകളിലല്ല ഒരു സിനിമയിൽ പ്രയോജനപ്പെടുന്നത്. താടി കയ്യുകൊടുത്തു ഉമ്മറത്തിരിക്കുന്ന ഗോപിയുടെ അമ്മ. ഈ രീതിയിൽ ആദ്യതരം രംഗസംയോജനങ്ങളുടെ കൃത്യമായ ദൈർഘ്യം ആവ്യായത്തിന്റെ വൈകാരികഭാവത്തെ കളക്കുകയും നിയന്ത്രിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഗോപിയുടെ മനസ്സിലെ മതിവിമ്രശങ്ങൾ ചിത്രീകരിക്കുന്ന ശബ്ദഗ്രഹത്തിലേയും ശ്വേതാപത്തിലേയും ദൃശ്യങ്ങൾ സപ്താഹത്തിൽ, മാദ്ധ്യമസാധ്യതയുടെ അമിതാശ്രയത്വം എന്ന കുറവുണ്ടാക്കി എന്നു ആരോപിച്ചുകൂടൂ. പക്ഷേ ഗോപിയുടെ, സപ്തം യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ അന്യവൽക്കരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന, ആ അന്തർമുഖന്റെ മനസ്സിലേക്ക് അതിന്റെ കാഴ്ചതാമരമേഖലകളിലേക്ക് പ്രേക്ഷകന്റെ നോക്കിത്തൊട്ടാൻ രചനാസരണൻ ചായ്ക്കുന്നത് തിരിച്ചടയ്ക്കുന്നതിനുള്ള ശ്രമം. ഇതരംഗങ്ങളിലെ

വാക്കിയിരുന്നെങ്കിൽ സ്വപ്നാടനത്തിന്റെ ആത്മാവു നഷ്ടപ്പെട്ടുമായിരുന്നു എന്നു ഞാൻ പൂർണ്ണമായും വിശ്വസിക്കുന്നു. സ്വപ്നം ഭാര്യയുടെ ശവശരീരത്തെ കഴിച്ചുകുടിച്ചിട്ട് ഓടാൻ ശ്രമിക്കുമ്പോൾ കാലുകൾ കഴിച്ചിട്ട് ശവശരീരത്തിൽനിന്നു വീഴുന്നതും സ്നേഹത്തിന്റെയും കടപ്പാടുകളുടെയും തെളിപ്പിക്കുന്ന കറുത്തവേഷമിട്ട മുഖങ്ങൾ ഗോപിയെ ബോധമണ്ഡലത്തിൽനിന്നും എന്നെന്നേക്കുമായി മറ്റൊരാളെത്താൽപോകാതിലേക്ക് തടിച്ചെറിയുന്നതുമായ മതിവിശിഷ്ടശൃംഗങ്ങൾ ജോർജ്ജിന്റെ അത്ഭുതകരമായ നേട്ടങ്ങളാണ്. ഗോപി പരമേശ്വരനായിത്തീർന്ന, പരമേശ്വരൻ വീണ്ടും ഗോപിയായിത്തീർന്ന സങ്കീർണ്ണമായ മനസ്സിന്റെ കഥ; ക്ലിനിക്കൽ സൈക്യാട്രിയുടെ നിർഭാരണം ചെയ്യപ്പെടുന്ന മനസ്സിന്റെ ചലനങ്ങൾ, മുൻസൂചിപ്പിച്ച മതിവിശിഷ്ടശൃംഗങ്ങളിലായിരുന്നെങ്കിൽ പ്രേക്ഷകന് മനസ്സിലാക്കുമായിരുന്നില്ല. സ്വപ്നാടനത്തിന്റെ വിജയം മുഴുവൻ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത് സംവിധായകൻ പ്രധാനകഥാപാത്രത്തിന്റെ സങ്കീർണ്ണമനസ്സിനുള്ളിലെ ദുരൂഹചലനങ്ങളെ ചിത്രീകരിക്കാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളതാണ് ഈ മതിവിശിഷ്ടശൃംഗങ്ങളാണ്. അവ അതിമനോഹരമായ ഒരു കവിതപോലെ നമ്മുടെ മനസ്സിൽ പടർത്താൻ രവീഷം ഭാസ്കർ ചന്ദ്രൻ്റെ രാമായണാഭിനയവും കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. കടപ്പാടുകൾക്കുവേണ്ടി അമ്മാവന്റെ മ

ജനപ്രീതി നേടിയ മഹത്തായ മത്സരം

13	18	11	16
22	7	20	9
15	14	17	12
8	19	10	21

ട്രാൻസിസ്കറുകളുടെ വില്പനയും പ്രസിദ്ധീകരണത്തിനായി മത്സരം. ഒരു ഒന്നാം സമ്മാനം—ആയിരം രൂപ. ഒരു രണ്ടാം സമ്മാനം—അഞ്ഞൂറു രൂപ. ഇവയ്ക്കും അതിൽ കൂടുതലും വേണ്ടുന്ന മൂന്നാം സമ്മാനം—225 രൂപ വീതം വിലയുള്ള ഓരോ യാഷിക്ക്കും ട്രേഡോ Hi-Fi 3 ബാൻഡ് ആൾവേർഡ് Ac / Dc ട്രാൻസിസ്കറർ.

നിബന്ധനകൾ ശ്രദ്ധിച്ചു വായിക്കുക.

ഓരോ പകർപ്പു സൂക്ഷിക്കുക

1. പാർട്ടിക്കുടലാസ്സിൽ ചോദ്യങ്ങൾ വരച്ചു എഴുതൽ ഇരുപത്തിയെട്ടു രണ്ടു തവണയ്ക്കുപയോഗിച്ച് എഴുതാൻ ഉപയോഗിക്കുക. മെക്കം ഒരു പ്രാവശ്യം മാത്രമേ ഉപയോഗിക്കാവൂ. ഞങ്ങൾ സീൽ ചെയ്ത സൂക്ഷിച്ചിട്ടുള്ള ഉത്തരങ്ങളുമായി പൂർണ്ണസാമ്യമുള്ള ഉത്തരമയ്യുന്നയാളിന് ഒന്നാം സമ്മാനവും, മുകളിലത്തെ കുറച്ചൊക്കെ മുന്നോട്ട് ഉത്തരങ്ങൾ ശരിയായി പൂരിപ്പിക്കുന്നയാളിന് രണ്ടാം സമ്മാനവും നൽകപ്പെടും. 3. ഞങ്ങളുടെ ഉത്തരവുമായി സാമ്യമുള്ള ഏതെങ്കിലും ഉത്തരമയ്യുന്നവർക്ക് മൂന്നാം സമ്മാനം നൽകുന്നു. 4. ഒരാൾ ഒരു പ്രാവശ്യം മാത്രമേ മത്സരത്തിൽ ചേരാവൂ. 5. മൂന്നാം സമ്മാനം ലഭിക്കുന്നവർ പോസ്റ്റ്ജെ, പാക്കിംഗ് ചാർജ്ജ് തുടങ്ങിയവയും സെററിന്റെ പകുതി വിലയും അയച്ചുതരേണ്ടതാണ്. 6. ഒന്നാം രണ്ടാം സമ്മാനങ്ങൾക്ക് പ്രവേശനഫീസില്ല. 7. മൂന്നാം സമ്മാനം നേടുന്നവർക്ക് കാഷ് സമ്മാനങ്ങൾ നൽകുന്നതല്ല. 8. ആരും പ്രേരണ ചെയ്യാത്തതും വാറും മത്സരമാണിത്. 9. ഫലപ്രഖ്യാപനം അറിയിക്കുന്നതിനും മറ്റുമായി 45 പൈസയുടെ സ്റ്റാമ്പയച്ചുതരിക. 10. രഹസ്യമായിരിക്കാൻ തീരുമാനം അവസാനത്തെയായിരിക്കും. 11. നിയമനൽകങ്ങൾ അലിഗാർ സിവിൽകോടതിയിൽ മാത്രം.

അവസാനതിയതി 4-4-76. ഫലപ്രഖ്യാപനം 26-4-76.

ATLAS ENTERPRISES (MNW-62), P. B. 95, ALIGARH

കളായ സുമിത്രയെ വിവാഹം ചെയ്യേണ്ടി വന്നപ്പോൾ ഇഷ്ടകാമുകിയായ കമലം ഗോപിക്ക് എന്നെന്നേക്കുമായി നഷ്ടപ്പെട്ടു. കാമുകി നഷ്ടപ്പെടുന്നതോടെയാണ് ഗോപിയുടെ മാനസികവ്യഥയുടെ ആരംഭവും. പ്രധാനകഥാപാത്രത്തിന്റെയും, കഥാശരീരത്തിന്റെയും മുഖ്യപ്രശ്നവും മറ്റൊന്നല്ല. അതിമനോഹരമായ ഒരു ഫ്ലാഷ്ബാക്കിൽ അവരുടെ പ്രേമകഥയുടെ ചുരുക്കുകൾ നിവരുന്നതുവരെ ഒരു മായാചിത്രംപോലെ മായാതെ മനസ്സിൽ നില്ക്കുംവിധം ഭദ്രമായി മിന്നിമറയുന്ന കഥാതീർത്ഥന്റെ മുന്നോട്ട് എത്തിച്ചെത്തിയ കമലയുടെയും; അനശ്വരമായ ആ പ്രേമത്തിന്റെ; ശക്തിയും ചൈതന്യവും പകർന്നു തിരക്കഥാരചയിതാക്കളേയും സംവിധായകനേയും മായാഗ്രാഹകനേയും ചിത്രസംയോജകനേയും എത്ര പ്രശംസിച്ചാലും മതിയാവില്ല. കടൽപ്പറമ്പുകളുടെ തീരത്ത് ഭാര്യ സുമിത്രയുടെ പിറകെ അവളുടെ കാൽപ്പാടുകളിൽ ചവിട്ടിനടക്കുവാൻ ശ്രമിച്ച പരാജയപ്പെട്ട് ഇടയ്ക്കൊരിടത്തിരിക്കുന്ന ഗോപിയെ ചിത്രീകരിക്കുന്ന ദൃശ്യങ്ങളുടെ സംവിധായകൻ കാഴ്ചക്കാർക്കു മുന്നോട്ട് മനസ്സിൽ ആ കഥാപാത്രത്തിന്റെ ആത്മവ്യഥയുടെ ചുരുക്കുകൾക്കാണ് ചെയ്യുന്നത്. ഒപ്പം അവിടെ മനസ്സിലെ അകൽച്ചയുടെ ദൈർഘ്യവും കാണിക്കുന്നു. സ്വന്തം ആത്മാവു നഷ്ടപ്പെട്ട ബോൾ പരമേശ്വരനായി മാറുന്ന ഗോപിയെ, സൈക്യാട്രിസിന്റെ ഓരുകൾ കൂടി വീണ്ടും ഗോപിയായി മാറ്റുമ്പോഴും മടങ്ങി കട്ടംബത്തിലെത്തുമ്പോഴും അയാളിൽ വീണ്ടും രക്ഷപ്പെടാനുള്ള വ്യഗ്രത മുഖത്ത് നിറഞ്ഞുനില്ക്കുന്ന ആ പ്രസന്നതയിൽ നമ്മെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുമ്പോഴും കെ. ജി. ജോർജ്ജ് എന്ന സംവിധായകൻ മനോഹരമനസ്സുകളിൽ ദൈവതാമര മനോവിദഗ്ദ്ധനേക്കാൾ കൂടുതൽ സിനിമയുടെ വ്യാകരണം കൊണ്ടു തന്നെ തീർത്താണെന്നു നമുക്കാൻ കഴിയുമെന്ന് ഉറക്കെ പ്രഖ്യാപിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്.

ദാമ്പത്യബന്ധത്തിന്റെ പാവനതയെ, പുരികുലിയെ മുത്തശ്ശിക്കുമയിലെ അത്ഭുതങ്ങൾപോലെമാത്രം കാണുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള വാല്യക്കാരൻ കല്യാണിയമ്മയും

സാഹിത്യവാർഷികം

പ്രിയപ്പെട്ട പത്രാധിപർക്ക് ബസ്സിൽനിന്ന് റോഡിലേക്ക് കാലേയ്ക്കു വരുന്നതിനുമുമ്പ് കണ്ടുകൂർ രണ്ടു ബസ്സ് കൊടുത്തു ബസ്സ് വിട്ടുനിമിത്തം ഞാൻ കാലേയ്ക്കു രാജവീഥിയിൽ വീഴുകയുണ്ടായി. സ്നേഹിതന്മാർ ആയുർവ്വേദാശുപത്രിയിൽ എത്തി എത്തിച്ചു അവിടെത്തെ പ്രശ്നം നോക്കി ഡോക്ടർ ചന്ദ്രശേഖരൻനായർക്ക് പ്രഥമചികിത്സ എനിക്കു ഫലപ്രദമായി എങ്കിലും കാലിൽ നീരുവന്നു കിടപ്പായിപ്പോയതുകൊണ്ട് ലേഖനങ്ങൾ എഴുതാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അടുത്ത ആഴ്ചകളിൽ മടങ്ങാതെ എഴുതിക്കൊള്ളാം. ഈ അസൗകര്യം താങ്കളും മാനുവായനക്കാരും ക്ഷമിക്കുമെന്ന് കരുതുന്നു. സ്വന്തം എം. കൃഷ്ണൻനായർ T. C. 9 - 1312 വിജയാഭവനം ശാസ്തംഗം, തിരുവനന്തപുരം - 10

മോഹനനും ഗോപിയുടെ മാനസികവ്യഥയുടെ വിശദീകരണത്തിന് വളരെയേറെ സഹായകമായിട്ടുണ്ട്. അവർക്കുമായുള്ള ഗോപിയുടെ ഒറ്റപ്പെട്ട സംഭാഷണങ്ങൾ വിലയേറിയ കാപട്യമില്ലാത്ത സന്ധിപെർസ് സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുണ്ട്. അടുത്ത ദൃശ്യത്തിൽ ഇന്നതേ സംഭവിക്കു എന്ന് വിശ്വസിക്കുന്ന പ്രേക്ഷകർക്ക് ഈ ചിത്രം വലിയ ഒരു തിരിച്ചടിയാണ് നൽകുന്നത്. ആ തിരിച്ചടികളാണ് മെച്ചപ്പെട്ട സിനിമകളുടെ വിലയേറിയ നിമിഷങ്ങളെന്ന് ഡോ. ബർലിംഗ്സ് സ്മാർട്ടന്റെ അഭിപ്രായമോർമ്മിക്കുക. പ്രധാനകഥാപാത്രമായ ഡോക്ടർ ഗോപിനാഥൻനായർക്ക് പ്രത്യേകമായ ഒരു വ്യക്തിത്വമുണ്ട് എന്ന് തിരക്കഥാരചയിതാക്കൾ മറ്റൊരു കഥാപാത്രത്തെക്കാൾ പരയിക്കുന്നുണ്ട്. അതിനോട് യോജിക്കാൻ നിവർത്തിയില്ല. താൻ കടപ്പാടുകൾക്ക് വിധേയനാണെന്നറിഞ്ഞുകൊണ്ട് നിഷ്കളങ്കമായ കമലത്തെ മോഹിപ്പിച്ചു നിരാശപ്പെടുത്തുന്ന ഗോപിക്ക്, ഭാര്യ പട്ടിയെപ്പോലെ ആട്ടിതകുറുമ്പോഴും മോഷ്ട

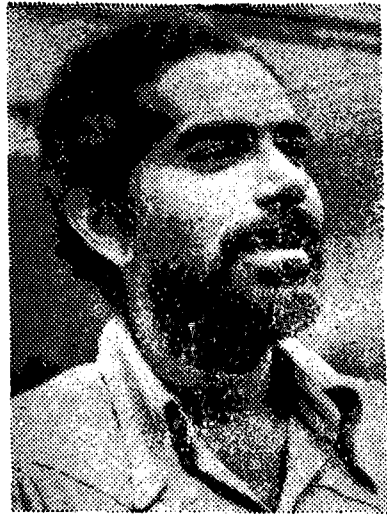
യെപ്പോലെ നിങ്ങളുടെ ഗോപിക്ക് പ്രത്യേകി
 ചൊരു വ്യക്തിത്വമുണ്ടോ? വിവാഹത്തി
 ന്നുപയോജിപ്പിച്ച് നിന്നോനാട്ടിൽനിന്നോ
 ഒരാളെപ്പോലും കൊണ്ടുപോകാത്ത ഗോ
 പിക്ക് (വിവാഹദിവസം വധുഗൃഹ
 ത്തിൽത്തന്നെ കഴിയുന്ന ഹിന്ദുവായ വരൻ
 രെടുത്തതാണ്. ഒരുപക്ഷേ ഒരു റിബ
 ലാക്കുകയാണോ ഈ കഥാപാത്രം)
 “ഞാൻ രണ്ടുദിവസം കഴിഞ്ഞേ പോക
 ന്തുള്ളൂ അച്ഛാ...” എന്നു തന്റെ
 ഭാര്യ പറയുമ്പോൾ ഒരു ചലിക്കുകൂടി
 ചെയ്യാൻ കനിഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഗോപിക്ക്
 എവിടെയാണ് പ്രത്യേകവ്യക്തിത്വം?
 പ്രത്യേകമായി ഒരു വ്യക്തിത്വവുമില്ല.
 ഗോപിയുടെ വ്യക്തിത്വം സ്ഥാപിക്കുക
 യെന്നത് ഇവിടെ പ്രശ്നമേയല്ല. ഗോപി
 യുടെ മനസ്സും, കാലാകാലങ്ങളിലുള്ള അ
 തിലെ ചലനങ്ങളും വരച്ചുകാട്ടുക മാത്രമേ
 വേണ്ടൂ. സംവിധായകൻ അത് അർത്ഥ
 വ്യാപ്തിയോടെ അസാധാരണമായി നിർ
 വ്വഹിച്ചിട്ടുണ്ട്; തിരക്കഥയിൽ ഈ നേരി
 യ അപാകത കടന്നുകൂടിയെങ്കിലും. ആളു
 പട്ടിയുടെ തേലുചാടി പൂർവ്വകാരുകിയെ
 ത്തേടിപ്പോകുന്ന ഗോപിയെ ചിത്രീകരി
 ച്ച സംവിധായകൻ അതുവരെ കോരിത്ത
 രിക്കുന്ന ഒരു കവിതയുടെ പരിവേഷമു
 ള്ള ഇതിവൃത്തഭംഗിയെ നഷ്ടപ്പെടുത്തുക
 യാണ് ചെയ്യുന്നത്. എന്നെ സംബന്ധി
 ച്ചിടത്തോളം ഈ അനുചിതം സ്വപ്നാ
 സത്തിലെ അപരിഹാരമായ ഒരു നൃപ
 തയായിത്തോന്നി. അപരിചിതമായ ആ
 പട്ടണത്തിൽ ആ മാനസികരോഗിക്ക് ഇ
 ത്ര അനായാസമായി ഡോക്ടർ മലത്തി
 ന്റെ പീടങ്ങനെ കണ്ടുപിടിക്കാൻ ക
 ഴിഞ്ഞു?

ഡോക്ടറായ മോഹൻദാസിന് ഡോ
 ക്റ്റർ ഗോപിനാഥൻനായരെ മററാരെയും
 കാൾ ഭംഗിയായി അവതരിപ്പിക്കാൻ കഴി
 ഞ്ഞു. പ്രത്യേകിച്ചും ദുർബലനും അന്തർമു
 ഖനമായ ആ കഥാപാത്രവുമായി മോഹൻ
 ദാസ് ഇഴുകിച്ചേർന്നു. പക്ഷേ, പലയിട
 ത്തും മാറ്റമില്ലാത്ത മുഖഭാവം ആ “ഇഴുകി
 ചേർ”ലിനെ സാധൂകരിക്കുന്നില്ല. “ഇഴുകി

• Film and Director എന്ന പ്രസി
 ഡ്ഡ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ രചയിതാവ്.

ടാൻ കഴിയാത്തതു് പലരും കണ്ടേക്കും.
 പക്ഷേ അനിഷ്ടമൊന്നും കാണിക്കരുതു്.
 കരേന്യാക്കെ അഭിനയിക്കുകയും വേണം;
 ‘ദൈവത്തിനെ അവൾ ദിവസവും ഗുളിക
 രൂപത്തിലാണ് വിഴുങ്ങുന്നത്’; ‘നിന്നോ
 ഒരിക്കൽ ഒരു വെറുപ്പുമില്ല’; ‘കുറുത്തവര
 യു ആർ ഗറാഗ് ഓൾഡ്’; എന്നീ സം
 ഭാഷണങ്ങൾ ഉൾപ്പെടുന്ന രംഗങ്ങളിലെ
 മുഖഭാവങ്ങൾതമ്മിൽ താരതമ്യപ്പെടുത്തി
 നോക്കുക. മോഹൻദാസിന്റെ ശബ്ദമു
 ള്ള ഗോപിക്കുവേണ്ടി ഉപയോഗിച്ചിരിക്ക
 ന്നുതു്. ആദ്യപകുതിയിൽ ഇഴഞ്ഞുനീങ്ങു
 ന്ന സംഭാഷണം ആകെ വിരസതയും മടു
 പ്പുണ്ടാക്കി. സുമിത്രയായി വേഷമിട്ട റാ
 ണിചന്ദ്ര അത്യന്തരമായ നേട്ടമാണ് ഈ
 ചിത്രത്തിന് സംഭാവനനൽകിയിരിക്കുന്ന
 തു്. വികാരവതിയായ, കാമാർത്ഥയായ,
 സമ്പന്നതയുടെ ഇരയായ സുമിത്രയെപ്പോല
 ലമായ ഭാവഭിനയത്തിൽ റാണിചന്ദ്ര മി
 കവുറ ഒരു കഥാപാത്രമാക്കി. മലയാള
 ത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ നടിയായ ഷീ
 ലയുടെ സ്ഥാനത്തേക്ക് താനയന്നില്ലേ
 എന്നു നമ്മെ അമ്പരപ്പിക്കുന്ന ഈ നടീ,
 പ്രേമ (കല്യാണിയമ്മ), മല്ലിക (റോ
 സി), എം. ജി. സോമൻ (മോഹൻ) എ
 ന്നിവരുടെ അഭിനയത്തെ അമിതമായ
 പ്രശംസയോടെ എടുത്തുപറയേണ്ടിയിരി
 ക്കുന്നു. മല്ലിയുടെ റോസിയെക്കുറിച്ച് ഒരു
 വാക്ക് പ്രത്യേകമായി: മധുരമായി ചിരി
 ച്ചുകൊണ്ടു്. “യു ആർ ടു ടേക്ക് നൗ പോ
 ഗോപി” എന്നു പറഞ്ഞു് സമർത്ഥമായി
 അയാളെ പിന്തിരിപ്പിക്കുന്ന രംഗത്തിൽ മ
 ള്ളികയിൽ ഞാനൊരു സമർത്ഥയായ നടീ
 യെക്കണ്ടു, ആദ്യമായി. സോണിയ എന്ന
 പുതു മുഖമാണ് കഥലം എന്ന അനശ്വര
 യായ കാരുകിയെ അവതരിപ്പിച്ചതു്.
 ആദ്യചിത്രത്തിൽത്തന്നെ സവിശേഷതയു
 ള്ള പ്രേമരംഗങ്ങളിൽ ആ നടീ അസാധാ
 രണമായ വിജയമാണ് നേടിയതു്. ഞാ
 സളസുന്ദര്യമില്ലാത്ത സോണിയ എന്ന
 ഈ പുതിയനടി ഒരു മാലാഖയെപ്പോലെ
 പ്രേക്ഷകനേപ്പോലും നിറഞ്ഞുനീല്ക്കുന്ന
 തീർച്ച. സീനിയർ സെക്കിന്ദാസിനോടൊ
 യിവന്ന ഐസക് തോമസ് അഭിനയിക്കു
 കയായിരുന്നു എന്നു വിശ്വസിക്കാൻ പ്ര
 യാസം. സംഭാഷണത്തിലും ചലനത്തിലും
 അദ്ദേഹം പാകുവന്ന ഒരു ഡോക്ടർ

നെന്നു. വേണക്കുട്ടൻനായർ, പി. കെ. എ
 ബ്രഹ്മാം, ടി. ആർ. ഓമന എന്നിവരാ
 ണ് പ്രശംസനേടുന്ന മറ്റു താരങ്ങൾ. ക
 മാപാത്രങ്ങളുടെ ഘടനയും ഭാവവും പ്രാ
 ധാന്യവും ഉൾക്കൊണ്ടിട്ടുണ് അവരെല്ലാം.
 സംവിധായകനായ ജോർജ്ജിനെ രവി
 യെപ്പോലെത്തന്നെ മായാഗ്രാഹകനായ
 രാമചന്ദ്രബാബുവും ആത്മാർത്ഥമായി സ
 ഫായിച്ചിരിക്കുന്നു. ദൃശ്യങ്ങളുടെ സൗകമാ
 ര്യത്തിലാണ് നമുക്കു പ്രഗത്ഭരായ പല
 മായാഗ്രാഹകരും ശ്രദ്ധിക്കാറു്. ഇതിവൃ
 ത്തത്തിലധിഷ്ഠിതമായ ഒരു കാഴ്ചപ്പാടു്
 അവർക്കുണ്ടാവാറില്ല. അതുകൊണ്ടു് മായാ
 ഗ്രാഹകന്റെ വൈദഗ്ദ്ധ്യസേവനം മി
 കവുറും ഏറ്റപ്പെട്ടുപോകാറാണ് പതിവു്.
 സ്വപ്നാസനത്തിൽ കഥാപാത്രങ്ങളുടെ ഭാ
 വചലനങ്ങളിൽ പ്രകാശം പിതറുന്ന ഒരു
 പ്രവർത്തനശൈലിയാണ് രാമചന്ദ്രബാബു
 കൈക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. മതിവിശ്വദൃശ്യ
 ങ്ങളിലെ മായാഗ്രാഹണത്തിന്റെ ചയ
 വിന്യാസങ്ങളും ഫ്ലാഷ്ബാക്കിലേക്ക്
 കഥ നിങ്ങളുമ്പോൾ ഒരു പ്രത്യേകമായ
 ഭോഷ് നില്പിനിറുത്തുന്നതും ശ്രദ്ധിക്കുക. മെ
 ഡിക്കൽകോളേജിലെ ഗുപ്തഫോട്ടോ
 ഗോപി നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനിട
 യിൽ നിശ്ചലരൂപങ്ങൾ ജീവൻ നേടുക
 യും. കോളേജ് വരാന്തകളിൽ അവർ നി
 ര്ത്തിരയായി നീങ്ങുന്നതോടെ ആരംഭി
 ക്കുന്ന ഭൂതകാല ശൃംഗളിലെ മായാഗ്രാഹ
 ണം പ്രത്യേകിച്ചും. ഒരു കവിതയ്ക്കു് നമ്മി
 ലുണത്താൻ കഴിയുന്ന ഉൾത്തൂടിപ്പുകൾ
 സ്വപ്നാസനത്തിന്റെ ഓരോ ഘട്ടത്തിലും
 നിറഞ്ഞു നില്ക്കു് എന്നുപറയുമ്പോൾ
 ഒരിക്കലും വാടാത്ത പുഷ്പങ്ങളുൾ ജോർ
 ജ്ജിനും രവിക്കും രാമചന്ദ്രബാബുവിനും
 മാത്രമല്ല; മായാഗ്രാഹണത്തെപ്പോലെ;
 മൃതകവും മിതപാവുമുള്ള സംഭാഷണങ്ങ
 ലുപ്പോലെ; മൃസിക്കിനും ചലച്ചിത്രത്തിൽ
 ഉല്പ്രാധാന്യമെന്നു് സാധാരണക്കാരെ
 പ്പോലും മനസ്സിലാക്കുന്ന; ഭാസ്കർചന്ദ്രൻ
 ന്നർക്കുണ്ടു്,
 പുതിയ സിനിമ എന്ന സംജ്ഞയിലെ
 ലാഭത്തെ ചിത്രമായ സ്വപ്നാസനത്തെ
 റിച്ച് ആഴത്തിലൊന്നും പറയാതെ
 റാനി നിരൂപണം അവസാനിപ്പിക്കുക
 ണു്. എന്റെ മനസ്സിൽ സ്വപ്നാസനം
 ഷ്ഠിച്ച അസ്വസ്ഥത എക്കാലത്തെയും

“ലോകത്തെവിടെ പ്രദർശിപ്പിച്ചാലും ഇ
 തൊരു സിനിമയല്ലെന്നാൽ പറയില്ല. എ
 നിക്കിതുമതി-“ കെ. ജി. ജോർജ്ജ്

ഒരനുഭൂതിയായി ഒരാനന്ദമായി നിലനില്ക്കു
 മെന്നു തീർച്ച. സിനിമയ്ക്കു് വ്യാകരണ
 വും ശൈലിയുമുണ്ടെന്നും, സംവിധായ
 കന്റെ കലയാണ് സിനിമയെന്നും വ്യക്ത
 മായി സംവിധായകനായ ജോർജ്ജ്
 തന്റെ ആദ്യസംഭാവനയിലൂടെ തെളിയി
 ച്ചിരിക്കുന്നു.

‘സ്വപ്നാസനം’ കണ്ടിറങ്ങിയപ്പോൾ അ
 ട്വത്ത ഒരു സുഹൃത്തു് ജിജ്ഞാസയോടെ
 എന്നോടു ചോദിച്ചു. “മലയാളത്തിലെ
 ആദ്യത്തെ സിനിമയാണ് ഉത്തരായണം
 എന്നു താങ്കൾ എഴുതിയല്ലോ, എന്നാ ഇ
 പോൾ അതു തിരുത്തിയെഴുതാൻ ഈ ചി
 ത്രം പ്രേരണനല്കുന്നുണ്ടോ?” ഞാൻ മറുപ
 ടിനൽകിയതിങ്ങനെയാണ്. “മലയാളത്തി
 ലെ ആദ്യത്തെ സിനിമ ഉത്തരായണംതന്നെ
 എന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ മാറ്റം വരു
 ത്താൻ സ്വപ്നാസനത്തിനു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല.
 സ്വപ്നാസനം ഇൻഡ്യയിലെ മികച്ച ചി
 ത്രങ്ങളിലൊന്നാണെന്നു് ആത്മാർത്ഥമായി
 ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നുവെങ്കിൽക്കൂടി.